

Ανθολόγιο κειμένων

Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου-Ιανουαρίου

2020/2021

Τεύχος 30

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναγύρων/Καματερού

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα.....6

I. Επικαιρότητα

- ◆ Σημειώσεις για την 17 Νοέμβρη και κάλεσμα αντίστασης.....33
- ◆ Ο Δεκέμβρης του χθες και του σήμερα.....49
- ◆ Τοποθέτηση σχετικά με την συγκυρία.....60
- ◆ Για την απαγόρευση συναθροίσεων άνω των 100 ατόμων.....84

II. Εργασιακά

- ◆ Οι νεκροί του Σικάγο ζητούν δικαίωση.....87
- ◆ Κάτω τα χέρια από τον κόσμο της εργασίας.....93

III. Εκπαιδευτικά

- ◆ Για την νέα εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.....97

IV. Παράρτημα

- ◆ Ένας χρόνος από την Αντικρατική Διαδήλωση ενάντια στους “μεταμνημονιακούς μύθους και την συστημική κανονικότητα”.....112

Γ' τεύχος Ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων/ Καματερού. Στο έντυπο περιέχονται κείμενα, αφίσες και φωτογραφίες παρεμβάσεων της ομάδας από τους μήνες Νοέμβριο, Δεκέμβριο του 2020 και Ιανουάριο του 2021.

Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net

Προλογικό σημείωμα

«Είναι δύσκολο να καταλάβουμε το μέγεθος της οικονομικής κατάρρευσης στις τάξεις των ανέργων, των αστέγων και των πεινασμένων. Αλλά υπάρχει μια ολόκληρη τάξη ανθρώπων - τουλάχιστον το 20%- που κερδίζουν πάρα πολλά και δεν χρειάζεται να ανησυχούν για τέτοια θέματα»

Το παραπάνω απόσπασμα δεν βρίσκεται κωδικοποιημένο στα κατάστιχα κάποιου δικού μας πονήματος, με στόχο να τονίσει την ανισοκατανομή του πλούτου ως δομικό χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού συστήματος. Αντίστοιχα, δεν γράφτηκε για να εκφράσει τις αγωνίες του συντάκτη αναφορικά με τον ακανθώδη βίο της εργατικής τάξης τα επόμενα χρόνια. Σε αντίθεση με ότι θα περίμενε ο κοινός νους, το άνωθεν χωρίο είναι αλιευμένο από άρθρο του πρακτορείου ειδήσεων Bloomberg, ενός παγκόσμιας ακτινοβολίας συστημικού μέσου που υπηρετεί αστικά συμφέροντα. Το Bloomberg, φαίνεται πως αναγνωρίζει ότι η εκτόξευση της κοινωνικής ανισότητας έχει φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη και ότι η ταξική ψαλίδα έχει ανοίξει όσο ποτέ άλλοτε. Βέβαια, αυτή η αναγνώριση δεν αποκαλύπτει κάποιου είδους «ευαισθησία», δεν προκύπτει από μια αστική «αγωνία» για την άμβλυση του κοινωνικού χάσματος, αλλά από μια αγωνία για την επιβίωση του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Το απόσπασμα συνιστά μια ωμή παραδοχή από αστική σκοπιά. Το άρθρο πραγματεύεται τις κοινωνικές εκρήξεις που θα εκδηλωθούν στο άμεσο μέλλον ως προϊόν της όξυνσης της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, μιας κρίσης δομικού συστημικού χαρακτήρα που μετά την αναιμική ανάπτυξη της προηγούμενης περιόδου σήμερα επανεμφανίζεται μέσω ενός νέου και πιο ισχυρού επεισοδίου, μιας νέας φάσης νομοτελειακά αναμενόμενης, την οποία έχουμε περιγράψει αναρίθμητες φορές εδώ και καιρό.

Μέσα σ' αυτό το ιστορικό πλαίσιο, είναι δεδομένο πως στον αντίποδα των κρατικών σχεδιασμών και των αστικών βλέψεων για να μεταβιβαστούν οι επιπτώσεις του νέου επεισοδίου της κρίσης στις πλάτες των αδύναμων, θα πυροδοτηθούν κοινωνικές εκρήξεις. Σ' αυτήν την πρωτόγνωρη κατάσταση που έχει προκαλέσει ο συνδυασμός της οικονομικής και υγειονομικής κρίσης, η μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων έχει βρεθεί μέσα σε συνθήκες εγκλεισμού αντιμέτωπη με την φτώχεια, την ανεργία, την ανασφάλεια, την πατριαρχία, την ένταση της ταξικής εκμετάλλευσης και της κρατικής αυταρχικότητας. Μπορεί οι περιοριστικές συνθήκες που δημιουργούν τα συνεχόμενα lockdown να έχουν παροπλίσει τις δυνατότητες έμπρακτης και μαζικής αντίστασης για μια μεγάλη μερίδα της κοινωνίας, όμως καθ' όλη αυτή την περίοδο η οργή ενάντια στο κράτος και την εγκληματική/ταξική διαχείριση της πανδημίας συσσωρεύεται.

Ο καθένας μπορεί να αφουγκραστεί με ευκολία την κοινωνική οργή που σιγοβράζει μέσα στο κοινωνικό σώμα, η οποία στο αμέσως επόμενο διάστημα θα εκφραστεί με υλικούς όρους και αναμένεται να εκδηλωθεί με ένα κύμα κοινωνικών εκρήξεων και λαϊκής οργής που θα ξεχυθεί στους δρόμους. Το πιο πιθανό είναι πως τα κοινωνικά ξεσπάσματα που θα υπάρξουν μέσα στο επόμενο διάστημα θα είναι αυθόρμητα και δεν θα έχουν ούτε σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά ούτε σαφή πολιτική στόχευση. Η απουσία ενός αναρχικού επαναστατικού φορέα -με καθορισμένο και εφαρμόσιμο πρόγραμμα και στρατηγική επαναστατική κατεύθυνση- αποτελεί έναν από τους παράγοντες στους οποίους οφείλεται ότι τα κινήματα λαϊκής οργής αυτού του διαστήματος μπορούν πολύ εύκολα να αφομοιωθούν και να καταλήξουν σε βαλβίδες κοινωνικές αποσυμπίεσης.

Οι κρατικοί αξιωματούχοι και οι συστημικοί αναλυτές, γνωρίζουν κι αυτοί από την πλευρά τους πολύ καλά πως μέσα στο επόμενο διάστημα πρόκειται να προκληθεί κοινωνικός αναβρασμός, από την πολιτική και οικονομική διαχείριση που θα θέσουν σε εφαρμογή. Αυτές οι ανησυχίες τους αντανακλώνονται στις δηλώσεις τους και λαμβάνουν υλική υπόσταση με την αναβάθμιση της καταστολής από τους κρατικούς μηχανισμούς και την εφαρμογή προληπτικών πλάνων αντιεξέγερσης και αντεπανάστασης. Η ένταση της κρατικής καταστολής δεν αποτελεί μόνο ελληνικό φαινόμενο αλλά διεθνές και συναρτάται άμεσα με την όξυνση της παγκόσμιας συστημικής οικονομικής κρίσης.

Η καταστολή αναβαθμίζεται, εφαρμόζεται πλέον σε παγκόσμιο επίπεδο υπό τον μανδύα της υγειονομικής προστασίας και νέες μέθοδοι επιβολής προσθέτονται στο οπλοστάσιο των κρατών. Σχεδόν σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη έχουν απαγορευτεί ή περιοριστεί οι απεργίες και οι διαδηλώσεις, την ίδια στιγμή που μπαίνουν συνεχώς νέα εμπόδια στην συνδικαλιστική δράση. Παράλληλα, διαπράττονται στυγνές δολοφονίες από τους έμμισθους φρουρούς των κρατών. Πιο πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί η δολοφονία του Klodian Rasha στην Αλβανία, ο οποίος πυροβολήθηκε εν ψυχρώ από αστυνομικό επειδή βρισκόταν έξω, κρατώντας ένα μπουκάλι νερό (sic) ,“παραβιάζοντας” τα μέτρα του lockdown.

Στις ΗΠΑ, για την αντιμετώπιση των εξεγερσιακών γεγονότων που ακολούθησαν μετά την κρατική δολοφονία του George Floyd ο στρατός βγήκε στους δρόμους των πόλεων και πολλές πολιτείες κηρύχθηκαν σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης με την επιβολή καθολικής απαγόρευσης της κυκλοφορίας. Στην Γαλλία, επίσης, πριν από κάποιους μήνες ψηφίστηκε ο νόμος για την “καθολική ασφάλεια” εν μέσω μαζικών διαδηλώσεων και σφοδρών συγκρούσεων με τις ενισχυμένες αστυνομικές δυνάμεις. Στην Ουγγαρία την άνοιξη του 2020 δόθηκε στον πρωθυπουργό Β.Ορμπάν και στην κυβέρνησή του, το δικαίωμα να αποφασίζει αυτόνομα και επ’ αόριστον μέσω διαταγμάτων τα μέτρα για την καταπολέμηση της πανδημίας, χωρίς ούτε καν την κοινοβουλευτική επίβλεψη, γεγονός που συναντάμε μονάχα

σε απόλυτες μοναρχίες, δικτατορίες και στρατιωτικές χούντες.

Μέσα σ' αυτή την συνθήκη, πρέπει να αναλύσουμε και την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να γίνει πιο συγκεντρωτικό ενισχύοντας τις αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του με υπέρογκες αγορές εξοπλιστικών προγραμμάτων και με προσλήψεις στον σωρό. Κατά την διάρκεια μιας πανδημίας που έχει στερήσει την ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων και με τα κρατικά συστήματα υγείας ανά τον κόσμο να καταρρέουν, οι κρατικές χρηματοδοτήσεις δεν κατευθύνονται προς την υγεία. Αντίθετα, μέσα στο φόντο των κοινωνικών εκρήξεων του μέλλοντος και των γεωπολιτικών ανακατατάξεων που θα προκαλέσουν οι όλο και πιο οξυμένες καπιταλιστικές αντιθέσεις και διακρατικές συγκρούσεις, τα κράτη σπαταλούν υπέρογκα ποσά για την αμυντική και επιθετική τους στελέχωση ενάντια σε εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς, καθώς και για την διαρκή επί χρήμασι αναγωγή των ΜΜΕ σε κυβερνητικά «παπαγαλάκια» που σκοπό έχουν παραπληροφορούν το κοινωνικό σώμα.

Το καπιταλιστικό σύστημα μετά από 12 και πλέον χρόνια δομικής συστημικής κρίσης που διανύει, πνέει τα λοίσθια και οι τιμητές του καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να το περισώσουν, πατώντας για ακόμη μια φορά επί πτωμάτων. Το νέο ακόμη πιο ισχυρό επεισόδιο της καπιταλιστικής κρίσης εκδηλώνεται πάνω στην καμένη γη που έχει αφήσει στο πέρασμά της η παγκόσμια

καπιταλιστική οικονομική κρίση του 2008. Η υφεσιακή τροχιά της παγκόσμιας οικονομίας ήδη από το δ' τρίμηνο του 2019 και σε συνδυασμό στην συνέχεια με την εκδήλωση της πανδημίας του κορονοϊού που ήρθε για να επιταχύνει τις εξελίξεις και προκάλεσε μια πρωτόγνωρη βραχυκύκλωση στην παραγωγική διαδικασία, έχουν οδηγήσει σε μια ύφεση η οποία μπορεί να συγκριθεί μόνο με αυτή του 1929. Η πτώση των ΑΕΠ των κρατών είναι πρωτόγνωρη για περίοδο ειρήνης και τα κρατικά χρέη συνεχώς αναχρηματοδοτούνται και διογκώνονται δημιουργώντας ακόμη μεγαλύτερες “φούσκες” στον χρηματοπιστωτικό τομέα.

Το κλείσιμο πολλών τομέων της καπιταλιστικής παραγωγής και η βραχυκύκλωση του παγκόσμιου εμπορίου και των μεταφορών έχουν σοβαρές συνέπειες στον κύκλο αναπαραγωγής του κεφαλαίου προκαλώντας ένα “σοκ” στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία. Αυτό το “σοκ” επιχειρείται να αντιμετωπιστεί από την έναρξη της πανδημίας με “αντι-σοκ ρευστότητας”. Οι Κεντρικές Τράπεζες έχουν υιοθετήσει μια υπερ-χαλαρή δημοσιονομική πολιτική με μεγάλες ενέσεις ρευστότητας και με την ενίσχυση των προγραμμάτων QE τα οποία επανήλθαν. Όπως είχαμε επισημάνει και στις αρχές της Νέας Ύφεσης τον προηγούμενο Μάρτιο: “η επισπευσμένη επαναφορά του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης (qe) από την Ε.Κ.Τ. και η ένταξη της Ελλάδας σε αυτό, στο μόνο που θα συμβάλει, είναι η κερδοφορία των funds που επένδυσαν στα ελληνικά ομόλογα. Η επίδραση του qe στις αποδόσεις

θα είναι ισχνή και χαμηλής διάρκειας, ενώ η αποτυχία του προηγούμενου προγράμματος ως προς την επίτευξη των στόχων για αύξηση του πληθωρισμού, διατήρηση της απόδοσης των ευρωπαϊκών ομολόγων σε χαμηλά επίπεδα κ.λ.π. προδιαγράφει την έκβαση και αυτού του προγράμματος.”

Τα έκτακτα προγράμματα μεγάλων αγορών κρατικών και εταιρικών τίτλων από τις Κεντρικές Τράπεζες πρόκειται να συνεχιστούν και μέσα στο 2021, στο πρώτο τρίμηνο του οποίου έχουν προγραμματιστεί ακόμη μεγαλύτερες εκδόσεις χρέους. Ουσιαστικά, αυτό που επιτυγχάνεται μέσα από αυτή την τακτική είναι η δημιουργία ενός κύκλου αναχρηματοδότησης και ανακύκλωσης του χρέους και η μετάθεση της μεγαλύτερης έκρηξης του στο μέλλον. Η ίδια δηλαδή τακτική παροχής “παυσίπωνων” με την οποία η διεθνής οικονομική ελίτ προσπάθησε να μπαλώσει ανεπιτυχώς την οικονομική κρίση από το 2008 έως και σήμερα. Η επιστροφή δε στους δημοσιονομικούς κανόνες που ίσχυαν πριν την εκδήλωση της νέας ύφεσης, η οποία κάποια στιγμή αναπόφευκτα πρέπει να πραγματοποιηθεί, θα προκαλέσει τεράστιους τριγμούς στην παγκόσμια οικονομία και καταστροφικές συνέπειες για τις χώρες με μεγάλο χρέος, όπως η Ελλάδα.

Τα πρώτα σημάδια του νέου επεισοδίου της κρίσης άρχισαν να είναι ορατά στην ελληνική οικονομία κατά τους πρώτους μήνες αλλαγής της κυβερνητικής σκυτάλης από τον ΣΥΡΙΖΑ στην ΝΔ. Με την εκλογή της, η ΝΔ προέκτεινε το μύθευμα

που είχε κατασκευάσει ο ΣΥΡΙΖΑ περί “μεταμνημονιακής εποχής” και “τέλους των μνημονίων”. Με βασική της σημαία την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και των επενδύσεων και μια σκληροπυρηνική νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση στα σκαριά, οι προγραμματικές εξαγγελίες της ΝΔ περιστρέφονταν γύρω από την επίτευξη της “ανάπτυξης” και του “εκσυγχρονισμού” της χώρας. Το αφήγημα της για την ανάπτυξη και την σταθερότητα που θα έρθει μετά από 10 χρόνια μνημονίων και σκληρών πολιτικών λιτότητας, ήταν καταδικασμένο εξ αρχής να αποτύχει, ανεξάρτητα από την εκδήλωση της πανδημίας του κορονοϊού.

Η έκθεση της επιτροπής Πισσαρίδη η οποία συστάθηκε για να εισηγηθεί ένα αναπτυξιακό σχέδιο για την ελληνική οικονομία, εμπεριέχει τις αιχμές, τις μεταρρυθμίσεις και τις αντιφάσεις του σχεδίου που επιχειρεί να εφαρμόσει η κυβέρνηση στην οικονομική πολιτική. Από την μία πλευρά, λοιπόν, η έκθεση αυτή εισηγείται την εφαρμογή σκληρών νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων με την εμπορευματοποίηση και την επιβολή περαιτέρω ταξικών φραγμών σε τομείς όπως η ασφάλιση, η υγεία και η παιδεία. Από την άλλη πλευρά αναζητεί τρόπους για να τονώσει την επιχειρηματικότητα και τις επενδύσεις. Η εισήγηση για “ήπια πρωτογενή πλεονάσματα τα οποία δεν θα αντιστρατεύονται στην ανάπτυξη” προσκρούει όμως πάνω στους δημοσιονομικούς όρους που δεσμεύουν το ελληνικό κράτος για υψηλά πλεονάσματα έως το 2060.

Το πλάνο της ΝΔ για την εφαρμογή φοροελαφρύνσεων που τάχα θα τονώσουν την επιχειρηματικότητα είναι καταδικασμένο να βρει σε τοίχο. Τα δεδομένα της ελληνικής οικονομίας δεν ήταν και εξακολουθούν να μην είναι ευνοϊκά για την προσέλκυση μακροχρόνιων και “αποδοτικών” για την εγχώρια καπιταλιστική οικονομία επενδύσεων. Τα κίνητρα που επιχειρεί να παρέχει η ΝΔ στους επενδυτές μπορεί να τονώσουν τις επενδύσεις από αρπακτικά ταμεία, τα λεγόμενα hedge funds, τα οποία στοχεύουν σε μικρής διάρκειας κερδοσκοπικούς στόχους, χωρίς κάποιο αντίκτυπο στην πραγματική οικονομία.

Και πριν από την εκδήλωση της πανδημίας, ήταν βέβαιο πως το έλλειμμα που θα προκληθεί από τις φοροελαφρύνσεις δεν θα μπορέσει να καλυφθεί από την “ανάπτυξη” την οποία ευαγγελίζεται η ΝΔ. Αντίθετα, ο ΣΥΡΙΖΑ κατά την περίοδο της διακυβέρνησης του με την φοροληστεία που επέβαλλε μπορούσε να καλύψει τους στόχους για τα πλεονάσματα, πετυχαίνοντας μάλιστα ορισμένες φορές και υψηλότερες τιμές με τον “υπερβάλλοντα ζήλο” που κατέβαλε.

Με την εφαρμογή του σχεδίου των φοροελαφρύνσεων που περιλαμβάνονταν στο πρόγραμμα της ΝΔ και οι οποίες υποστηρίζονταν και στην έκθεση Πισσαρίδη, ήταν δεδομένο πως το ισοζύγιο του ελληνικού κράτους δεν θα έφτανε τους απαιτούμενους πλεονασματικούς στόχους και κατά συνέπεια θα επιβάλλονταν “αυτόματα” νέα μνημονιακά μέτρα λιτότητας για να επανέλθουν οι οριζόμενες τιμές. Υπό

αυτή την έννοια η εκδήλωση της πανδημίας και η επίδραση της στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, “γλύτωσε” την κυβέρνηση για 1-2 χρόνια από την δημοσιονομική τήρηση των μέτρων και συγκάλυψε την αναμενόμενη αποτυχία της.

Παρόλο που οι όροι για τα πλεονάσματα έχουν ανασταλεί για το 2020 και το 2021 είναι βέβαιο πως αυτοί σταδιακά θα επανέλθουν. Μετά την δημοσιονομική χαλαρότητα θα ακολουθήσει η δημοσιονομική αυστηρότητα και τα μέτρα “επαναπροσαρμογής”. Αυτή η επαναφορά αναμένεται να είναι ιδιαίτερα επώδυνη, με σκληρά μέτρα λιτότητας που θα επιβληθούν στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Για την επιβολή των μέτρων “επαναπροσαρμογής” που ήδη εφαρμόζονται και σχεδιάζονται να εφαρμοστούν με ακόμη μεγαλύτερη ένταση στο μέλλον, η κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει ως άλλοθι την “μεγάλη οικονομική καταστροφή” που επέφερε ο κορονοϊός, αποκρύβοντας τα δομικά και προϋπάρχοντα αίτια της ύφεσης.

Ήδη έχουν αρχίσει να έρχονται στο προσκήνιο νέα μέτρα καταλήστευσης του κοινωνικού πλούτου και εξουθένωσης της εργατικής τάξης συμπληρωματικά με το μνημόνιο διαρκείας που βρίσκεται σε ισχύ. Ο κρατικός προϋπολογισμός που ψηφίστηκε για το 2021 έρχεται για να επιβεβαιώσει την παραπάνω παραδοχή. Ο εν λόγω προϋπολογισμός χαρακτηρίζεται ως “μεταβατικός” έχοντας ως στόχο την σταδιακή αποκατάσταση της δημοσιονομικής εξισορρόπησης και ανοίγει την σειρά για την επιβολή και

των μνημονικών προϋπολογισμών των επόμενων ετών με ακόμη πιο σκληρά μέτρα.

Στην ουσία, οι κρατικοί προϋπολογισμοί χρησιμοποιούνται ως εργαλεία σχεδιασμού και αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου, κατανέμοντας τα ποσά σύμφωνα με τα κρατικά συμφέροντα και τις καπιταλιστικές ανάγκες. Έτσι λοιπόν, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, επικυρώνεται η επέκταση των μέτρων στήριξης του εγχώριου κεφαλαίου, ενεργοποιούνται νέα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα ως προϋποθέσεις για τις εκταμιεύσεις δισεκατομμυρίων από το Ταμείο Ανάκαμψης και συγχρόνως τα ποσά από αυτές τις εκταμιεύσεις κατευθύνονται κατά κόρον προς την “στήριξη της επιχειρηματικότητας και την προσέλκυση ιδιωτικών επενδύσεων”.

Είναι λοιπόν φανερό πως η λεγόμενη “δημοσιονομική εξισορρόπηση” θα γίνει πάνω στις πλάτες του λαού ο οποίος θα κληθεί για άλλη μια φορά να πληρώσει πολύ ακριβά για την σωτηρία του καπιταλιστικού συστήματος. Στον προϋπολογισμό για το νέο έτος προβλέπονται νέες περικοπές δαπανών στις κοινωνικές παροχές. Χαρακτηριστικά είναι τα σημεία για την μείωση των δαπανών για την Υγεία εν μέσω πανδημίας και κατάρρευσης του κρατικού συστήματος υγείας, καθώς και για την μείωση κατά 1 δις των κονδυλίων προς τον ΟΑΕΔ μέσα σε μια συγκυρία που αναμένεται η ραγδαία αύξηση της ανεργίας. Συμπληρωματικά με τα παραπάνω

προβλέπεται το περαιτέρω πετσόκομμα των συντάξεων και η μείωση της χρηματοδότησης προς την εκπαίδευση.

Το χρέος του ελληνικού κράτους αυξάνεται προοδευτικά έχοντας σημειώσει τα δύο τελευταία χρόνια αύξηση κατά 12,2 δις. Όσο λοιπόν το χρέος δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί και οι προϋπολογισμοί παραμένουν ελλειμματικοί, νέες δανειακές συμβάσεις θα συναφθούν με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και νέα μνημονιακά μέτρα θα επιβληθούν. Το αφήγημα της “μεταμνημονιακής εποχής” που εγκαινιάστηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2018 μετά την λήξη της τρίτης δανειακής σύμβασης έχει πλέον οριστικά καταρρεύσει. Το 2020 σηματοδότησε έναν νέο γύρο ακόμη πιο οδυνηρών μέτρων λιτότητας μέσα σε έναν μνημονιακό κύκλο που δεν είχε κλείσει ποτέ.

Η έξοδος του ελληνικού κράτους στις διεθνείς αγορές και η συνακόλουθη λήξη της τρίτης δανειακής σύμβασης το καλοκαίρι του 2018, σηματοδότησε την τελευταία μεγάλη απάτη της «κυβέρνησης της αριστεράς», τον μύθο της «μεταμνημονιακής εποχής». Με φόντο την Ίθάκη, ο τότε πρωθυπουργός Τσίπρας ανακοίνωσε το “τέλος των μνημονίων” και ανήγγειλε τον ερχομό μιας “νέας εποχής ανάπτυξης”. Αυτή η εποχή δεν ήρθε ποτέ και τα μεταμνημονιακά μυθεύματα ήδη έχουν καταρρεύσει. Όπως γράφαμε σε κείμενο μας τον προηγούμενο Μάιο για τα 10 χρόνια μνημονίου, στο πλαίσιο της καμπάνιας αντίστασης και αντιπληροφόρησης που πραγματοποιήσαμε σε γειτονιές των δυτικών προαστίων: *«Η συμβολική αλληγορία με την*

επιλογή της πατρίδας του Οδυσσέα ως φόντο του διαγγέλματος υπήρξε από την αρχή ξεκάθαρη ως προς τα επικοινωνιακά μηνύματα που ήθελε να εκπέμψει και εναργής ως προς τους σκοπούς που ήθελε να επιτύχει. Η αφήγηση της κυβέρνησης της αριστεράς για την περίοδο του «μεταμνημονίου» βρήκε στην Ιθάκη την μυθολογική αναπαράσταση του «τέλους του ταξιδιού», εκεί που η οδύσσεια του «ελληνικού λαού» βρίσκει τάχα τον λυτρωμό μετά από «μεγάλες θυσίες». Η εικόνα της Ιθάκης επιλέχθηκε για να διαδεχθεί στο «συλλογικό ασυνείδητο» αυτή του Καστελόριζου, την τοποθεσία που διάλεξε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να ανακοινώσει την ένταξη του ελληνικού κράτους στον μηχανισμό στήριξης.»

Σύσσωμο το πολιτικό σύστημα της χώρας υποδέχτηκε τότε με θριαμβολογίες τον κυβερνητικό μύθο της «Ιθάκης», διακήρυξε την «επιστροφή στην κανονικότητα» και προϋπάντησε την έναρξη της “νέας εποχής”. Η πραγματικότητα όμως ήταν πολύ διαφορετική. Στα συμφωνημένα μέτρα για το κλείσιμο των αξιολογήσεων θεσμοθετήθηκε η λειτουργία μηχανισμών δημοσιονομικής προσαρμογής χωρίς πολιτική βούληση, με την αυτοματοποιημένη δηλαδή ενεργοποίηση τους σε περίπτωση απόκλισης από τους δημοσιονομικούς στόχους. Μετά λοιπόν από μια καταγιστική τετραετία αλλεπάλληλων «πακέτων» μέτρων στο πλαίσιο των αξιολογήσεων του χρέους και έναν ορυμαγδό νομοσχεδίων ταξικής λεηλασίας και κοινωνικής φτωχοποίησης που γονάτισαν τον εργαζόμενο λαό και την νεολαία, η ελληνική οικονομία

μπήκε σε ένα καθεστώς μακροχρόνιας δημοσιονομικής εποπτείας και θεσμοθετήθηκε ο μνημονιακός δεσμός έως το 2060.

Η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ήρθε για να δώσει κομβικές ανάσες στο αστικό σύστημα και ψήφισε μια σειρά από αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που υπό άλλες συνθήκες θα είχαν προκαλέσει μεγάλα κοινωνικά ξεσπάσματα και αντιδράσεις. Αφού λοιπόν η σοσιαλδημοκρατία διαδραμάτισε για άλλη μια φορά με επιτυχία τον ιστορικό της ρόλο, αυτόν της ενσωμάτωσης και της απορρόφησης των κραδασμών, παρέδωσε την κυβερνητική σκυτάλη στη νεοφιλελεύθερη αντίδραση με εκφραστή της την ΝΔ. Στο πολιτικό προσκήνιο, μετά από τις περιόδους εκλογικής αστάθειας που προηγήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια, εγκαθιδρύθηκε και πάλι ένας νέος δικομματισμός, με τον ΣΥΡΙΖΑ να αναλαμβάνει τον ρόλο της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Όταν το 2015 η «κυβέρνηση της αριστεράς» αναλάμβανε το τιμόνι της αστικής πολιτικής διαχείρισης, οι αυταπάτες για την «ριζοσπαστική στροφή» της κοινωνίας και το «άνοιγμα ευκαιριών» για τα κινήματα, συνάρθρωσαν την βασικότερη οπορτουνιστική αυταπάτη που άνοιξε τον δρόμο όχι στην επαναστατική προοπτική, αλλά στην αφομοίωση από τους σοσιαλδημοκράτες διαμεσολαβητές των κοινωνικών αιτημάτων. Αντίθετα από αυτές τις ανιστόρητες και ταξικά εγκληματικές αντιλήψεις, η δεξιά μετατόπιση του πολιτικού χάρτη επήλθε σχεδόν νομοτελειακά. Όπως η ιστορία έχει

αποδείξει, η άνοδος της σοσιαλδημοκρατίας σε καιρούς συστημικής κρίσης ακολουθείται από μια περίοδο άκαμπτης αντιδραστικότητας της αστικής τάξης. Κατ' αυτήν την περίοδο, το πολιτικό προσωπικό εφαρμόζει πιο "απελευθερωμένα" και χωρίς προσχήματα βίαιες κοινωνικές αναδιρθρώσεις εκμεταλλευόμενο τον ακρωτηριασμό των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Τον ρόλο αυτής της αναδιάρθρωσης προς την παραπέρα εμβάθυνση του νεοφιλελευθερισμού ανέλαβε η έμπειρη και ιστορικά αξιόπιστη για το κεφάλαιο, Νέα Δημοκρατία.

Η υφιστάμενη κυβέρνηση ανήλθε στην πολιτική εξουσία στοχεύοντας στην εφαρμογή ενός σκληρού μεταρρυθμιστικού προγράμματος ταξικής λεηλασίας και πλήρους αποσάθρωσης των κοινωνικών παροχών. Παράλληλα διακηρύττει την επιβολή του δόγματος "νόμος και τάξη" τόσο επειδή αυτό αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την εφαρμογή του προγράμματος της όσο και για την ικανοποίηση και προσέλκυση ενός ακροδεξιού ακροατηρίου. Το πεδίο της κοινωνικής και ταξικής απονέκρωσης των αγώνων που άφησε πίσω του ο ΣΥΡΙΖΑ, άνοιξε διάπλατα τον δρόμο στην "αναίμακτη" σχεδόν επιβολή της συνέχειας της κρατικής και καπιταλιστικής επέλασης. Μέσα σ' αυτό το σκηνικό, η πανδημία ήρθε για να επιταχύνει τις εξελίξεις τόσο για την υφιστάμενη τροχιά της οικονομίας όσο και για την κρατική και καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Έτσι λοιπόν, από την αρχή της εκδήλωσης του covid-19 έως και σήμερα, τα νομοσχέδια και τα μέτρα ψηφίζονται με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Στο πεδίο της υγειονομικής κρίσης, μετά από έναν σχεδόν χρόνο συνεχόμενων lockdown και εκατομμυρίων χαμένων ζωών από covid-19 ανά τον κόσμο, έχουν αποκαλυφθεί εμφανώς όλες οι κρατικές και καπιταλιστικές αντιφάσεις της εγκληματικής πολιτικής διαχείρισης που ακολουθείται. Τα lockdown επιστρατεύονται από το κράτος ως μια λύση εκτάκτου ανάγκης και χαρακτηρίζονται από την ένταση της ταξικής λεηλασίας και ένα συνεχές καθεστώς κοινωνικής απομόνωσης. Η ταξική και εγκληματική πολιτική διαχείριση της πανδημίας αντικατοπτρίζει τους αστικούς σχεδιασμούς και ενόψει της συνέχειας, η οποία προβλέπεται ακόμη πιο δυσοίωνη. Όπως σημειώναμε κατά τους πρώτους μήνες του δεύτερου lockdown διάρκειας : *«Το σενάριο που ακούγεται συχνά το τελευταίο διάστημα για διαδοχικά κυλιόμενα lockdown μέχρι να αποκτηθεί ένα ικανοποιητικό ποσοστό ανοσίας μέσω του εμβολίου προεικονίζει ακριβώς την συνέχεια αυτής της τακτικής. Το κράτος θα εξακολουθήσει να εφαρμόζει την ίδια εγκληματική πολιτική με όλες τις ανεπάρκειες και τις αντιφάσεις που περιγράφηκαν παραπάνω, θα ανοίγει την οικονομία για μικρά χρονικά διαστήματα ή θα ανοίγει συγκεκριμένους κλάδους που έχουν ζήτηση ανάλογα με την εποχή ώστε να κινηθεί η αγορά και όταν το σύστημα υγείας θα φτάνει στα όρια του θα επιβάλει και πάλι τον μαζικό εγκλεισμό. Στο μεταξύ τα κρούσματα και οι θάνατοι θα αυξάνονται και οι αντοχές του συστήματος υγείας θα εξαντλούνται ολοένα και περισσότερο.»*

Μέσα σ' αυτή την τεταμένη ατμόσφαιρα, ο ΣΥΡΙΖΑ είτε συνεπικουρεί στην κυβερνητική πολιτική ατζέντα είτε ασκεί ήπια κριτική στην κυβερνητική πολιτική για να ικανοποιήσει τον κορμό της εκλογικής του επιρροής. Μετά το συνέδριο του και την εσωτερική του ανασύνταξη θα αναζητήσει και πάλι την κατάλληλη στιγμή που θα διεκδικήσει δυναμικά την επαναφορά στην πολιτική εξουσία. Ως βασικό όπλο σ' αυτή του την προσπάθεια θα χρησιμοποιήσει το χαρτί του "μεταμνημονίου". Με δεδομένο ότι η ΝΔ θα χρειαστεί να εφαρμόσει αυστηρά μέτρα λιτότητας για να διαχειριστεί τις οικονομικές συνέπειες του νέου επεισοδίου της κρίσης, το κύριο επιχείρημα που θα ακούσουμε από την αξιωματική αντιπολίτευση είναι "πως εμείς βγάλαμε την χώρα από τα μνημόνια και τώρα η δεξιά την ξαναβάζει".

Χαρακτηριστικό παράδειγμα εκμετάλλευσης των περιοριστικών συνθηκών του lockdown, για την πιο "αναίμακτη" εφαρμογή των κρατικών σχεδιασμών, αποτελεί το πρόσφατα ψηφισμένο νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η επιλογή της ψήφισης του μέσα σε μια περίοδο με τα πανεπιστήμια κλειστά εδώ και έναν χρόνο, με την απαγόρευση της κυκλοφορίας εν ισχύ και με την επιβολή εν συνεχεία πρόσθετων φωτογραφικών ρυθμίσεων για την απαγόρευση των συγκεντρώσεων δεν αποτελεί σίγουρα τυχαίο γεγονός. Οι μεταρρυθμίσεις που θεσμοθέτησε το εν λόγω νομοσχέδιο όπως το ανώτατο όριο φοίτησης, η ελάχιστη βάση εισαγωγής, η συγκρότηση πανεπιστημιακής αστυνομίας, η ελεγχόμενη είσοδος στα πανεπιστήμια και το νέο πειθαρχικό δίκαιο για τους

φοιτητές, αποτελούν χρόνιες αστικές επιδιώξεις για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και σε άλλες περιόδους η εφαρμογή τους θα φάνταζε αδιανόητη.

Οι παραπάνω μεταρρυθμίσεις όμως δεν ήρθαν ως κεραυνός εν αιθρία. Το πρόσφατα ψηφισμένο νομοσχέδιο αποτελεί την συνέχεια μιας μακράς προσπάθειας εφαρμογής των νεοφιλελεύθερων σχεδιασμών στην εκπαίδευση, η οποία στην Ελλάδα έχει γράψει πολλά επεισόδια και αναμένεται να γράψει κι άλλα στο σύντομο μέλλον. Κύριος στόχος αυτής της πολύχρονης διαδικασίας νεοφιλελευθεροποίησης είναι ο “εξευρωπαϊσμός” των ελληνικών πανεπιστημίων, η κατεύθυνση τους προς την ιδιωτικοποίηση και την επιχειρηματικοποίηση και η δημιουργία ενός πιο “αποδοτικού” και “αποτελεσματικού” πανεπιστημίου που θα βρίσκεται σε σύμπνοια με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας και την κερδοφορία των καπιταλιστών και των επιχειρηματικών ομίλων.

Παράλληλα με την ψήφιση του νομοσχεδίου, στον προϋπολογισμό του 2021 ορίστηκε για μια ακόμη χρονιά η μείωση των κρατικών δαπανών προς την εκπαίδευση. Η υποχρηματοδότηση και κατά συνέπεια η υποβάθμιση των πανεπιστημίων είναι πλέον κάτι παραπάνω από φανερό, γεγονός που αποδεικνύεται με μεγάλη ευκολία εάν παρατηρήσουμε την κατακόρυφη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης τουλάχιστον κατά την τελευταία δεκαετία. Σε πλήρη αναντιστοιχία με τις ανάγκες των φοιτητών/τριων για υποδομές, διδακτικό προσωπικό και φοιτητική μέριμνα,

οι κρατικοί σχεδιασμοί για την τριτοβάθμια εκπαίδευση θα επιχειρηθεί να εφαρμοστούν και μέσα στο επόμενο διάστημα.

Το σχέδιο της έκθεσης Πισσαρίδη για την τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι δηλωτικό των αστικών βλέψεων. Η έκθεση προβλέπει την αναπροσαρμογή των γνωστικών αντικειμένων και των προγραμμάτων σπουδών προς πιο ελκυστικές για την αγορά δεξιότητες και προτείνει την γεωγραφική αναδιάταξη των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων προς αυτή την κατεύθυνση. Επίσης μεταξύ άλλων, εισηγείται την επαναφορά των Συμβουλίων Ιδρύματος ως μορφές “επιχειρηματικής” διοίκησης των πανεπιστημίων και την ίδρυση ζετών υποβαθμισμένων προγραμμάτων κατάρτισης, των “Σχολών ή Πανεπιστημίων Εφαρμογών”, όπου θα καταλήγουν όσοι δεν καταφέρνουν να ολοκληρώσουν τις πανεπιστημιακές τους σπουδές. Κύριο ζητούμενο για την έκθεση είναι η διεύρυνση της επιχειρηματικής λειτουργίας των ΑΕΙ μέσω της σύναψης συμφωνιών με επενδυτές, καθώς και η “διεθνοποίηση” τους με την δημιουργία επιπλέον ξενόγλωσσων επί πληρωμή προπτυχιακών προγραμμάτων και την προσέλκυση φοιτητών-πελατών από χώρες του εξωτερικού.

Μερικές από τις ρυθμίσεις που περιλαμβάνει η έκθεση έχουν συμπεριληφθεί ήδη στο νέο νόμο-πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση που προετοιμάζεται αυτό το διάστημα. Βλέπουμε, λοιπόν, πως μέσα σε έναν “νεκρό χρόνο” για την λειτουργία των πανεπιστημίων, η

εκπαιδευτική μεταρρύθμιση προχωράει με ιδιαίτερα γρήγορο και εντεινόμενο ρυθμό, στοχεύοντας στην πλήρη σύμπλευση των ελληνικών πανεπιστημίων με τα δυτικά πρότυπα. Προς αυτή την κατεύθυνση ήδη σχεδιάζεται η περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης με την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων σε βάθος χρόνου. Σε πρόσφατη δήλωση της, μάλιστα, η υπουργός παιδείας χαρακτήρισε ως “μεγάλη χαμένη ευκαιρία” το γεγονός πως αυτή η ρύθμιση δεν μπορεί να τεθεί από τώρα σε εφαρμογή λόγω της μη δυνατότητας κατάργησης του άρθρου 16 μέχρι την επόμενη συνταγματική αναθεώρηση

Η επιβολή των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων που περιγράφηκαν παραπάνω βρίσκεται σε οργανική σχέση με την προσπάθεια για την αναβάθμιση της καταστολής και της επιτήρησης εντός των πανεπιστημίων. Προϋπόθεση για την εφαρμογή των ήδη ψηφισμένων και των επικείμενων μεταρρυθμίσεων αποτελεί η πολιτική και κοινωνική αποστείρωση των πανεπιστημίων, η κάμψη των κοινωνικών/ ταξικών αντιστάσεων και της ριζοσπαστικής δράσης εντός τους. Η ίδρυση και η εγκατάσταση του σώματος της πανεπιστημιακής αστυνομίας έρχεται για να διαφυλάξει την εμπορευματική και επιχειρηματική λειτουργία του πανεπιστημίου, ενός πανεπιστημίου που θα λειτουργεί για τις ανάγκες και τα κέρδη των αφεντικών και θα χαρακτηρίζεται από ολοένα και εντεινόμενους ταξικούς φραγμούς.

Στην πράξη λοιπόν, είναι που θα φανεί η επιτυχής ή όχι εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων. Αυτό θα κριθεί από τις νέες δυναμικές και τις νέες προοπτικές οργάνωσης και αγώνα που θα γεννηθούν μέσα στις σχολές το επόμενο διάστημα και από την αλλαγή ή όχι των συσχετισμών δύναμης μέσα σ' αυτά. Το νέο σώμα της πανεπιστημιακής αστυνομίας δεν θα αντιμετωπιστεί με τις καταγγελίες για τα “αντιδημοκρατικά χαρακτηριστικά” του μέτρου και άλλες τέτοιες λογικές διαμαρτυρίας που οδηγούν στην αριστερή αφομοίωση αλλά με την έμπρακτη και μαχητική αντίσταση των αγωνιζόμενων φοιτητών και την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος πάνω σε ταξικές και ελευθεριακές βάσεις.

Οι μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις του τελευταίου διαστήματος έσπασαν στην πράξη τις κρατικές απαγορεύσεις και αποτέλεσαν ένα πρώτο ελπιδοφόρο βήμα. Η συνέχεια μετά το μαζικό συλλαλητήριο την παραμονή της ψήφισης του νομοσχεδίου, στις 10 Φλεβάρη, θα πρέπει να μεταφερθεί μέσα στις σχολές, στην καθημερινή πάλη των φοιτητών και των φοιτητριών. Το μεγάλο στοίχημα όμως για την διεξαγωγή αυτών των αγώνων και το αποτέλεσμα που θα φέρουν είναι η νοηματοδότηση τους και η ύπαρξη ενός στρατηγικού ορίζοντα μέσα σ' αυτούς. Ελλείπει ενός επαναστατικού αναρχικού κινήματος, πάντα караδοκεί ο κίνδυνος της αριστερής αφομοίωσης ή της γρήγορης κάμψης και οπισθοχώρησης των κοινωνικών/ταξικών αγώνων που γεννιούνται και θα γεννηθούν μέσα στο επόμενο διάστημα

ως απότοκο της ταξικής διαχείρισης της νέας μεγάλης ύφεσης. Απέναντι σ' αυτούς του κινδύνους η απάντηση που πρέπει να δώσουμε είναι η οργάνωση και ο συνεχής αγώνας για την αναβάθμιση της ταξικής και επαναστατικής πάλης.

Οι ιστορικές ευκαιρίες που θα μας δοθούν για την επαναστατική ανατροπή του συστήματος και τον κοινωνικό μετασχηματισμό προς την ελευθεριακή αταξική/ακρατική κοινωνία θα είναι περιορισμένες. Μέσα σ' αυτή τη περίοδο που το παρακμάζον κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα οδηγείται στην κατάρρευση και τον ιστορικό μαρασμό, ανοίγεται μπροστά μας μια τέτοια ευκαιρία. Δεδομένης της πτώσης και της οπισθοχώρησης των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, αλλά κυρίως της έλλειψης επαναστατικής προοπτικής, είναι βέβαιο πως θα χρειαστεί να κάνουμε οργανωτικά και πολιτικά άλματα για να φτάσουμε στον επιδιωκόμενο στόχο μας. Αρκεί να το θέλουμε.

Οι οργανωτικές πεπατημένες που ακολουθήθηκαν μέσα στην πορεία της εγχώριας αναρχικής παρουσίας, με τις κατακερματισμένες συλλογικότητες των λίγων ατόμων, την χαλαρή συνένωση μεταξύ τους, τα αφορμαλιστικά δίκτυα και τις ανοικτές συνελεύσεις ευκαιριακού και μερικού χαρακτήρα έχουν καταδείξει εμφανώς τα όρια τους. Η διαρκώς επαναλαμβανόμενη το τελευταίο διάστημα ισχύ πολιτικής επιβίωσης με την επίκληση της "ενότητας στην δράση", χωρίς μια πλατιά προγραμματική συμφωνία για τους στρατηγικούς στόχους ενός επαναστατικού κινήματος,

χωρίς θέσεις και προτάσεις για μια άλλη προοπτική αγώνα στην κατεύθυνση της ελευθεριακής επαναστατικής προοπτικής, δεν μπορεί προσφέρει μακροπρόθεσμα αποτελέσματα και να αλλάξει τους υφιστάμενους αρνητικούς συσχετισμούς δύναμης. Στην παρούσα συγκυρία, μένοντας πιστοί στις αναρχικές ιδέες και τα επαναστατικά προτάγματα, είναι περισσότερο αναγκαίο από ποτέ να κατευθύνουμε όλες μας τις δυνάμεις προς την δημιουργία μιας νέας οργανωτικής προοπτικής, ενός νέου αναρχικού πολιτικού φορέα με καθορισμένες θέσεις και σύγχρονο επαναστατικό πρόγραμμα που θα εμπνεύσει για τον ρεαλισμό και την εφαρμοστικότητα των ιστορικών προταγμάτων του αναρχισμού τον εργαζόμενο λαό και την καταπιεσμένη κοινωνία.

Κατακλείδα

Το παρόν έντυπο, αποτελεί το γ' τεύχος ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού και συγκεντρώνει δημοσιοποιημένα κείμενα, αναλύσεις και ανακοινώσεις, αφίσες και φωτογραφίες από δράσεις που πραγματοποιήθηκαν μέσα στο τρίμηνο Νοεμβρίου – Δεκεμβρίου – Ιανουαρίου από το πολιτικό μας σχήμα. Ταυτόχρονα, παρατίθεται ως παράρτημα ένα μη δημοσιοποιημένο κείμενο που συντάξαμε για τον έναν χρόνο από την Αντικρατική Διαδήλωση της 18ης Ιανουαρίου 2020, διαδήλωση που προϋπάντησε το νέο επεισόδιο της συστημικής κρίσης και την νέα ύφεση, μιλώντας για τους «μεταμνημονιακούς μύθους» και την παροδική συστημική

«κανονικότητα» που θα κατέρρευε εκκωφαντικά δύο μήνες αργότερα.

Το προηγούμενο τεύχος του Ανθολογίου κυκλοφόρησε ισχνά μέσα στο δυστοπικό περιβάλλον των απαγορεύσεων, σε λιγοστά χέρια. Δεν γνωρίζουμε ποια θα είναι η μοίρα του παρόντος. Άλλωστε ο προορισμός του «Ανθολογίου» είναι η έντυπη κατοχύρωση των θέσεων, των εκτιμήσεων και των προτάσεων μας σε βάθος χρόνου, η διατήρηση της διαχρονικότητας τους μέσω της αρχειακής καταγραφής και η συγκέντρωση των όσων κάνουμε με τρόπο που να καταδεικνύει την πορεία του εγχειρήματος, την εξέλιξη του και να κρατά ζωντανά τα πεπραγμένα. Όλα τα τεύχη θα συνεχίζουν να διακινούνται, να αποστέλλονται πανελλαδικά σε φιλικούς-συντροφικούς χώρους, να διανέμονται χέρι με χέρι από τα μέλη της Πρωτοβουλίας και σε λίγο καιρό – ελπίζουμε σύντομα – θα διατίθενται στον πολιτικό χώρο που θα εγκαινιάσουμε.

Τους προηγούμενους τρεις μήνες προχωρήσαμε σε ένα σύνολο πρωτοβουλιών που αποτυπώνονται και στο έντυπο. Πραγματοποιήσαμε ενημερωτικές εξορμήσεις, μοιράσαμε χιλιάδες κείμενα στα δυτικά προάστια, παρευρεθήκαμε σε νοσοκομεία, αναρτήσαμε πανό και γεμίσαμε φέιγ βολάν τις γειτονιές που παρεμβαίνουμε κ.α. Ταυτόχρονα συμμετείχαμε σε εργατικές, κοινωνικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις, δημοσιεύσαμε καλέσματα στήριξης και προωθήσαμε την συμμετοχή στους κοινωνικούς, ταξικούς και νεολαιίστικους αγώνες της περιόδου.

Στο πλαίσιο του νέου lockdown αναπροσαρμόσαμε την τακτική μας στις άμεσες ανάγκες της εποχής, εντατικοποιώντας τους ρυθμούς της κοινωνικής και ταξικής μας απεύθυνσης σε πολλές περιοχές των δυτικών προαστίων, αφήνοντας ίσως λίγα βήματα πιο πίσω την θεωρητική εργασία, χωρίς βέβαια να την εγκαταλείψουμε. Η ιδεολογική δουλειά, οι συζητήσεις μας για το ζήτημα της οργάνωσης, η αναβάθμιση των δομών μας και η έκδοση καταστατικού εσωτερικής λειτουργίας, θέλουμε να συμβαδίζει αρμονικά με την εξαγωγή δράσης και να μην μας κλείνει σε έναν εσωτερικό «μικρόκοσμο». Ζητούμενο όλων αυτών των προσπαθειών και των μελλοντικών οργανωτικών προτάσεων που θα δημοσιοποιηθούν από την Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού, είναι ακριβώς η αποτελεσματικότερη διεξαγωγή του αναρχικού αγώνα, στην προοπτική της μαζικής επαναστατικής του συγκρότησης και της ανάπτυξης ενός επαναστατικού πολιτικού φορέα.

Στο πλαίσιο της διεθνούς καμπάνιας οικονομικής ενίσχυσης που διεξάγουμε έχουμε λάβει πολιτική υποστήριξη από αναρχικές οργανώσεις και συλλογικότητες ανά τον κόσμο, οι οποίες προώθησαν το κάλεσμα μας στα επικοινωνιακά τους όργανα, όπως για παράδειγμα οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της αναρχικής οργάνωσης Die Plattform στην Γερμανία. Αντίστοιχα, σε ορισμένες περιπτώσεις συλλογικότητες ανέλαβαν οι ίδιες την μετάφραση του κειμένου μας στην γλώσσα τους, όπως η εφημερίδα El

libertario (ο ελευθεριακός) στο Καράκας της Βενεζουέλας και το πορτογαλικό αναρχικό πρακτορείο ειδήσεων A.N.A (Agência de Notícias Anarquistas). Σημαντικό διακύβευμα για εμάς, δεν είναι τόσο η οικονομική ενίσχυση από το διεθνές αναρχικό κίνημα μέσω της καμπάνιας μας, όσο η γνωριμία, η ανταλλαγή θέσεων, εκτιμήσεων και προτάσεων, η προοπτική μιας κοινής μελλοντικά αγωνιστικής δράσης. Ποτέ δεν ξεχνάμε τον παγκόσμιο χαρακτήρα του αναρχικού αγώνα και της ταξικής πάλης, την σημασία της διεθνούς διασύνδεσης του αγώνα για την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση και την δημιουργία μιας οικουμενικής ακρατικής και αταξικής κοινωνίας ελεύθερων συνομοσπονδιών και πολιτειών χωρίς σύνορα και χωρίς ανταγωνισμούς μεταξύ των λαών.

Στον ιστότοπο μας έχει δημιουργηθεί η στήλη «International Call» η οποία θα ανανεώνεται συνεχώς με νέες μεταφράσεις του ξενόγλωσσου διεθνούς καλέσματος μας για οικονομική ενίσχυση. Μέχρι στιγμής, το κείμενο κυκλοφορεί στα Αγγλικά, στα Γερμανικά, στα Πορτογαλικά και στα Ισπανικά. Επιπλέον, στον ιστότοπο μας πρόσφατα προστέθηκε και η στήλη “βιβλιοθήκη” η οποία περιλαμβάνει σημαντικά έργα της αναρχικής και ελευθεριακής παράδοσης. Μέσω της σταδιακής βελτιστοποίησης και αναβάθμισης των επικοινωνιακών μας οργάνων και υποδομών στο διαδίκτυο επιχειρούμε την αύξηση της επισκεψιμότητας, την εύχρηστη πλοήγηση και την απόκτηση ενός σταθερού αναγνωστικού κοινού που θα έρθει σε επαφή με τις ιδέες, τις θέσεις και τις προτάσεις μας. Η ενότητα “βιβλιοθήκη” στοχεύουμε να

θέλξει το ενδιαφέρον ειδικότερα των νέων ανθρώπων που προσεγγίζουμε στις παρεμβάσεις μας στα σχολεία και τα πανεπιστήμια των δυτικών προαστίων και ευρύτερα αλλά και όσων επιθυμούν ή πείθονται να μελετήσουν τον αναρχισμό και τα ιστορικά του προτάγματα.

Κλείνοντας, τον προσεχή Μάρτιο συμπληρώνονται 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821. Μια ημερομηνία – σταθμός για το κράτος και τους σχεδιασμούς υποταγής του λαού στις επιδιώξεις του. Μια ημερομηνία – σταθμός στην διεξαγωγή της αστικής προπαγάνδας και του εθνικισμού, της παραχάραξης της ιστορικής αλήθειας και της αποθέωσης του οικονομικού και πολιτικού συστήματος που εδραιώθηκε μετά τις αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις του 19ου αιώνα. Απ' την πλευρά μας, σχεδιάζουμε την εκπόνηση μιας αντικρατικής, αντιεθνικιστικής και αντικαθεστωτικής καμπάνιας που θα συγκρουστεί με τους αστικούς μύθους και θα αναδείξει την αναγκαιότητα της μοναδικής απελευθερωτικής επανάστασης που θα λυτρώσει τον καταδυναστευμένο λαό από τα ταξικά και κοινωνικά του βάσανα: την επανάσταση για την καταστροφή του κράτους και την εγκαθίδρυση μιας ελευθεριακής και αταξικής κοινωνίας ισότητας και αλληλεγγύης.

Σημειώσεις για την 17 Νοέμβρη και κάλεσμα αντίστασης

Δεν είναι η πρώτη φορά, που η εξέγερση του 1973 ανάγεται σε αντικείμενο κτήσης και ποθητό λάφυρο αστικών ανταγωνιστών. Τα “ιδεολογικά άβατα” με τα “δημοκρατικά πολυτεχνεία” ακονίζουν και πάλι τα ξίφη τους σε επουσιώδεις διαμάχες και ιλαρούς κοινοβουλευτικούς διαπληκτισμούς, ανάμεσα σε αναίσχυντους πολιτικούς παραμυθάδες της “μεταπολίτευσης”. Θα ήταν περιττό να σχολιάσουμε επί μακρόν τις δηλώσεις του πρωθυπουργού για την πολυπαραταξιακή σύνθεση των εξεγερμένων. Η εξουσιαστική αυθάδεια όταν συναντιέται με την ιστορική χυδαιότητα εκκρίνει δυσοσμίες στις οποίες ο ανθρώπινος οργανισμός δεν έχει αποκτήσει επαρκή αντισώματα για να αποκρούσει τις βδελυρές τους συνέπειες.

Όλες αυτές τις ημέρες επ’ αφορμή των δηλώσεων κυκλοφορούν ευφάνταστες και δη εύστοχες εικονογραφίες στο διαδίκτυο που απεικονίζουν τις θέσεις των δεξιών τις ημέρες της εξέγερσης: στις ερπύστριες, στα αστυνομικά μπλόκα, στα κυνηγητά αντιστασιακών. Αυτό είναι το ένα μέρος της ιστορικής αλήθειας. Οι εντολοδόχοι της δικτατορικής εξουσίας είχαν αφειδώς την υποστήριξη και μιας πλατιάς μάζας δεξιών ακολούθων, ενσυνείδητα υποταγμένων στο καθεστώς, που προέτρεπαν σαδιστικά να χυθεί “αναρχοκομμουνιστικό” αίμα. Ποιες είναι άραγε οι διαφορές με τους σημερινούς δουλοπρεπείς χειροκροτητές που ζητωκραυγάζουν όποτε πραγματοποιούνται

αστυνομικές επιχειρήσεις στα πανεπιστήμια, στις καταλήψεις, στις διαδηλώσεις και αιτούνται παραπάνω βία, επιπλέον αίμα, πολυετείς αιχμαλωσίες; Οι ρουφιάνοι πάντα υπήρχαν και πάντα θα υπάρχουν. Το ίδιο και οι ευκολόπιστοι που ενισχύουν εξουσίες που κάθονται στο σβέρκο τους και τους ζημιώνουν αδίστακτα.

Το κυβερνών κόμμα έχει αναμφίβολα μια μακρά παράδοση στην συσπείρωση ανάλογων ακολούθων. Δίκαια αξιώνει τον τίτλο της “εθνικής φιλελεύθερης παράταξης”, αν και ο φιλελεύθερος προσδιορισμός είναι ιστορικά μεταγενέστερος. Οι καταγωγικές ρίζες του μορφώματος εντοπίζονται στα μακρινά βάθη της μεταξικής περιόδου, εκτείνονται στις παρυφές του εμφυλίου, διαπερνούν τα σκιώδη μετεμφυλιακά χρόνια και διαχέονται στην δικτατορική επταετία. Η Νέα Δημοκρατία της μεταπολίτευσης αναδύεται ως εκπρόσωπος των πλέον αντιδραστικών τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας, εγκολπώνει τα χουντικά, βασιλικά και ακροδεξιά απομεινάρια της περιόδου του εμφυλίου και των συνταγματαρχών και εξελίσσεται σε ένα ευρύ φιλεύσπλαχνο καταφύγιο της μεγάλης “δεξιάς οικογένειας”. Από τα τέλη του 80’ αρχίζει η σταδιακή φιλελεύθερη μεταμόρφωση και μετουσιώνεται σε ένα πολυτασικό κόμμα που ευθυγραμμίζεται με τα ευρωπαϊκά πρότυπα και υιοθετεί στην πολιτική της ατζέντα τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις συμβαδίζοντας με τις διεθνείς καπιταλιστικές επιταγές.

Τα ριζώματα του κυβερνώντος κόμματος στην ελληνική κοινωνία είναι βαθιά. Η σταθερή δυναμική της Ν.Δ. και η πολιτική της επιβίωση κατά τα μνημονιακά χρόνια το επιβεβαιώνει. Εν αντιθέσει με τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που αποτυπώνουν μια πλασματική δύναμη ως

απόρροια εγκλωβισμού των λαϊκών μαζών και εν τέλει ανεβοκατεβαίνουν στον πολιτικό χάρτη, εξαφανίζονται (βλ.ΠΑΣΟΚ) ή αξιοποιούνται σε καιρούς πόλωσης για την αναμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος και την δικομματική ανανέωση (βλ.ΣΥΡΙΖΑ), η δεξιά παράταξη αντανakλά μια καθόλα υπαρκτή κοινωνική δυναμική συσπείρωσης. Πέραν των ακροδεξιών ακολούθων που περιγράψαμε, τα αντιδραστικά μεσοστρώματα και τις τάξεις των κεφαλαιοκρατών, γύρω από την Ν.Δ. εγκλωβίζονται παραδοσιακά και πολιτικά αμαθή εργατικά στρώματα, μερίδες της αγροτιάς και σε χαμηλότερο ποσοστό νεολαίοι που κληρονομούν την ψήφο και την διαιωνίζουν λειτουργώντας υπονομευτικά στα ίδια τους τα ταξικά και κοινωνικά συμφέροντα. Με αυτούς τους ανθρώπους δεν έχουμε στην ουσία τίποτα να χωρίσουμε. Γι' αυτό και οι επιλογές τους, μας βλάπτουν εξίσου.

Ο πολιτικά ανενεργός γηραιός πληθυσμός που εμφορείται από ακαλλιέργητες συντηρητικές ιδέες και οι αμαθείς ψηφοφόροι που στηρίζουν την Ν.Δ., αποτελούν ένα κοινωνικά ακίνδυνο σώμα που η επιρροή τους βαραίνει αποκλειστικά τον εκλογικό χάρτη, κάτι που ως αντικοινοβουλευτικούς δεν μας απασχολεί. Σε μια μεγάλη, εκρηκτική και αιφνίδια ανατροπή των συσχετισμών ταξικής και πολιτικής δύναμης δεν θα έχουν ιδιαίτερο ρόλο. Ένα σπουδαίο επίτευγμα θα είναι η πολιτικοποίηση και πρωτίστως η κοινωνική συνειδητοποίηση των πολιτικά “αμαθών” (apolitic) στον βαθμό που επιτευχθεί, κυρίως για τους ίδιους, αφού θα αναγνωρίσουν την κοινωνική τους θέση. Παραπέρα, η ουδετεροποίηση των κατεστραμμένων από την συστημική κρίση μεσοστρωμάτων που ακολουθούν την εν λόγω παράταξη, είναι σχεδόν βέβαιη. Η οικονομική θηλιά και ο στραγγαλισμός της “ιδιωτικής πρωτοβουλίας” θα επιφέρει την επίγνωση της μονιμότητας της καπιταλιστικής

κρίσης και θα οδηγήσει σε αγανάκτηση. Στο πρόσφατο παρελθόν, κινητοποιήσεις καταστηματαρχών ενάντια στα lockdown υποστηρίχθηκαν ενεργά από φασιστικές γκρούπες που έγιναν αποδεκτές με επευφημίες. Στο πρώτο επεισόδιο της εγχώριας οικονομικής κρίσης το 2010-2012 ένα μέρος της καταρρέουσας μικροαστικής τάξης ενήργησε συμμαχικά στο πλευρό του προλεταριάτου από την σκοπιά των ταξικών του συμφερόντων και ένα άλλο, ασφαλώς μεγαλύτερο, στρατεύτηκε με την πλευρά αντιδραστικών αστικών δυνάμεων (π.χ. χρυσή αυγή).

Ανάμεσα στο μικροαστικό στοιχείο συνυπάρχουν οι δύο κόσμοι της καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας: το κεφάλαιο και η εργασία. Η ισορροπία μεταξύ των δύο κόσμων αντανάκλα την θέση των μικροαστικών στρωμάτων μέσα στην ταξική δόμηση. Ο ρόλος τους στην κοινωνική παραγωγή τα κατατάσσει σε μια ενδιάμεση θέση της ταξικής πυραμίδας, ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και τις μη παραγωγικές, που καρπώνονται τα οφέλη της εργασίας. Οι ειδικές κατηγοριοποιήσεις αυτής της ιδιάζουσας κοινωνικής τάξης που διογκώνεται ή συρρικνώνεται ανάλογα με τον βαθμό καπιταλιστικής ανάπτυξης, προκύπτουν αντικειμενικά από την ιδιαίτερη θέση τους. Η μικροαστική ή μεσαία τάξη δεν καρπώνεται υπεραξία στο σύνολο της. Αυτή η συνθήκη είναι καταλυτική στην ταξική συνειδησιακή διαμόρφωση των μικροαστικών στρωμάτων κατά την φάση της προλεταριοποίησης. Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι η μικροαστική τάξη σε καιρούς κρίσης εκτός από το ότι καταστρέφεται, παρουσιάζει τάσεις ριζοσπαστικές (συνήθως προς τις ακροδεξιές εκφράσεις του πολιτικού χάρτη), πολλές φορές μάλιστα και πιο αυξημένες απ' ό,τι η ίδια η εργατική τάξη, αν αυτή προηγουμένως δεν έχει αναπτύξει πολιτικά, έστω σε εμβρυακό στάδιο, την ταξική της ταυτότητα. Σε στιγμές κρίσης, φτώχειας και δύσκολων αποφάσεων, η

εργατική τάξη εύκολα παγιδεύεται, εγκλωβίζεται και δυσκολεύεται στην εξωτερίκευση της εσωτερικής της ζωντανίας προς την αυτοτελή, ακηδεμόνευτη και ελευθεριακή της οργάνωση. Αυτή η διαπίστωση, δεν πρέπει να προκαλεί έλλειψη εμπιστοσύνης στην εργατική τάξη και την δική της αυτενέργεια. Η διάρρηξη των δεσμών της εργατικής τάξης με τον οργανωμένο αναρχισμό έχει δύο τινά: ή την περιθωριοποίηση των αναρχικών από την ίδια τους την τάξη ή τον ελιτισμό τους απέναντι στην τάξη, έξω και πάνω από αυτήν. Το αποτέλεσμα ενός τέτοιου σχίσματος έχει οδυνηρές συνέπειες στην ταξική πάλη και τον αναρχικό αγώνα, ισοδυναμεί με τεράστιες ήττες.

Εν συνεχεία, υπογραμμίζουμε ότι τα εκφασισμένα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας ανέκαθεν βρίσκονταν στους κόλπους της Ν.Δ. Πάντα ενεργούσαν με έναν τυχοδιωκτικό και καιροσκοπικό τρόπο. Για δεκαετίες, δεν εγκατέλειπαν την αγκαλιά του κόμματος. Μπορεί να τους προκαλούσε την δυσπιστία, την αμηχανία, πολλές φορές την αγανάκτηση ή φιλελεύθερη μεταμόρφωση, η συμπόρευση με τις διακηρύξεις της παγκοσμιοποίησης και η οικονομική του ατζέντα, εντούτοις, σε εκλογικό επίπεδο παρέμεναν πιστά, προσδοκώντας να ανακόψουν την δυναμική του ΠΑΣΟΚ. Με απλά λόγια, η λογική του “μικρότερου κακού”. Τα πιο ιδεολογικοποιημένα τμήματα αυτής της ακροδεξιάς μάζας (εθνικιστές, φασίστες κ.λ.π.) άνηκαν στους αντίστοιχους φορείς και αριθμούσαν μια ασήμαντη χούφτα, όπως και σήμερα. Παρόλα αυτά, λίγο πριν το μεγάλο ξέσπασμα της ελληνικής κρίσης χρέους, ακροδεξιές δυνάμεις αρχίζουν να απειλούν την Ν.Δ.. Αρχίζει να φθείρεται από τα δεξιά και να μετράει απώλειες (υπάρχουν και προηγούμενα λιγότερο σημαντικά παραδείγματα, όπως π.χ. η αποστασία Σαμαρά και η δημιουργία της “Πολιτικής Άνοιξης”). Πρώτα το κόμμα του Καρατζαφέρη, ενός δικού της παιδιού, κάνει την

εμφάνιση του στην κεντρική πολιτική σκηνή και αποσπάει ένα μεγάλο μέρος ακροδεξιών ψηφοφόρων. Λίγα χρόνια πιο μετά κι ενώ η κρίση έχει ξεσπάσει και οι πολιτικές αντιμετώπισης της έχουν γονατίσει τον εργαζόμενο λαό, το ΛΑΟΣ αφομοιώνεται από την Ν.Δ. και αναδύεται το φασιστικό μόρφωμα του Μιχαολιάκου ως τρίτη κοινοβουλευτική δύναμη. Προηγουμένως ΝΔ-ΛΑΟΣ έχουν συγκυβερνήσει και έχουν επικυρώσει μνημόνιο. Στις αστικές κοινοβουλευτικές εκλογές του 2019 η Χρυσή Αυγή καταρρέει και χιλιάδες ψηφοφόροι επιστρέφουν στην γαλάζια πολυκατοικία. Ταυτόχρονα καταρρέουν και οι δεξιοί συγκυβερνήτες του ΣΥΡΙΖΑ οι ΑΝ.ΕΛ., το κόμμα του Καμένου, ενός ακόμη παιδιού της Ν.Δ.. Το μεγαλύτερο μέρος των ψηφοφόρων του μετατοπίζεται στον γραφικό τηλε-μαϊντανό Βελόπουλο.

Όλα αυτά τα παραδείγματα εκλογικών μετακινήσεων της ακροδεξιάς μάζας, έχουν σκοπό να αναδείξουν αφενός την ρευστή και ευμετάβλητη ιδεολογική της συγκρότηση και αφετέρου την κεντρική δεξαμενή της που δεν είναι άλλη από το κυβερνών κόμμα. Η πολιτική παράδοση και οι βαθιές κοινωνικές ρίζες της δεξιάς παράταξης θα παραμείνουν και μετά την αποχώρηση της από την κυβέρνηση, όποτε κι αν αυτή συμβεί. Στο μέλλον, ως αντιπολίτευση, θα λειτουργήσει και πάλι ως “σφουγγάρι” του ακροδεξιού και συντηρητικού εκλογικού κοινωνικού σώματος διαλύοντας πολιτικούς φορείς (υπάρχοντες ή μελλοντικούς) στα δεξιά της, όπως έχει αποτελεσματικά κάνει μέχρι σήμερα. Η Νέα Δημοκρατία θα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή υπεράσπισης των καπιταλιστικών συμφερόντων, είτε σε καιρούς “δημοκρατικής ομαλότητας”, είτε σε περιόδους “έκτακτης ανάγκης”. Το ίδιο και σε επαναστατικές συνθήκες. Οι τίτλοι τέλους της θα μπουν με τον επαναστατικό λαϊκό ξεσηκωμό, την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού καθεστώτος και

την ελευθεριακή, ακρατική, αταξική ανοικοδόμηση της κοινωνίας. Η εκρίζωση του αστικού κόμματος και η τελική του τιμωρία θα είναι επαναστατική και ταυτόχρονα κοινωνική. Άλλωστε αυτά είναι αξεδιάλυτα.

Το ξερίζωμα ιστορικών παραδόσεων, ζωνών επιρροής και κοινωνικών τάσεων απαιτεί συστηματικό αγώνα, επίμονη ιδεολογική δουλειά και αφοσιωμένη εργασία μέσα στον λαό. Οι φοιτητικές δυνάμεις στα πανεπιστήμια έχουν άμεσο καθήκον να πετάξουν την Δ.Α.Π. εκτός της φοιτητικής κοινότητας για να σταματήσει αυτή η παρασιτική καθεστωτική κλίκα να δηλητηριάζει την ελληνική νεολαία. Οι αναρχικοί φοιτητές/τριες και οι οργανώσεις τους στα πανεπιστήμια οφείλουν να πρωταγωνιστήσουν σε αυτή την υπόθεση. Συγχρόνως, επιτάσσεται να προτάξουν ένα θετικό πρόγραμμα για την αλλαγή των συσχετισμών στο φοιτητικό κίνημα, διαδίδοντας τον αναρχισμό, συμμετέχοντας μαχητικά στις διεκδικήσεις και τα αιτήματα της φοιτητικής βάσης, πρωτοστατώντας στην δημιουργία αυτοδιευθυνόμενων οργάνων συλλογικοποίησης των φοιτητών/τριων. Η δουλειά μέσα στην νεολαία, που δεν αποτελεί ξεχωριστό κοινωνικό υποκείμενο παρά αντανakλά τον ταξικό χωρισμό της κοινωνίας, είναι ζωτικής σημασίας για έναν βαθύ και πλατύ μετασχηματισμό της υπάρχουσας κοινωνικής κατάστασης.

Κλείνοντας το κεφάλαιο της Ν.Δ. και τις πλατιές συλλογιστικές γενικεύσεις που το συνόδεψαν, θα είχε τώρα ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον να αφιερώσουμε μια ειδική μνεία στον ρόλο της αριστεράς μέσα στα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Οι εικονογραφίες, η πηγή έμπνευσης δηλαδή, για την εκκίνηση των παραπάνω στοχασμών και αναλύσεων, εξαντλήθηκαν στους “δεξιούς”. Αυτό, έχει διπλή ανάγνωση. Οι εικονογράφοι ή είχαν αριστερές καταβολές ή

απλά έθεσαν ως προτεραιότητα να κεντροβαρίσουν στους δεξιούς. Η αναπαραγωγή των εικόνων από αναρχικούς κύκλους, σε μια συγκυρία οξυμένης αντιπαράθεσης με την δεξιά διακυβέρνηση, έστω κι αν αυτή η αντιπαράθεση διεξάγεται συντριπτικά μονομερώς και λιγότερο διαλεκτικά, έχει εμφανή εξήγηση αλλά δεν την συμμαριζόμαστε απόλυτα. Οι αντι-δεξιές εμμονές σε αυτές τις περιπτώσεις ενισχύουν τις αριστερές καπηλείες και τα αριστερά πλυντήρια. Τα σοσιαλδημοκρατικά και τα κομμουνιστικά κόμματα ήταν είναι και θα είναι εχθροί του λαού, εχθροί της ανεξαρτησίας της εργατικής τάξης, πολέμιοι της κοινωνικής ελευθερίας. Τα διδάγματα της παγκόσμιας ιστορίας θα πρέπει να γίνουν οδοδείκτες όλων των λαών, όλων των εργατικών τάξεων του κόσμου και του αγώνα τους. Οι αναρχικοί/ες ποτέ δεν θα γίνουν σύμμαχοι των επίδοξων εξουσιαστών των εργαζομένων. Ας κάνουμε μια σύντομη ιστορική περιήγηση.

Στις 14 Νοεμβρίου του 1973, αστυνομικές δυνάμεις διαπληκτίζονται με φοιτητές στο πολυτεχνείο και ξεσπούν επεισόδια. Με την διάδοση του νέου, 1000 φοιτητές/τριες ξεκινούν αντανakλαστικά από την Νομική Σχολή υπό την μορφή διαδήλωσης για να προσεγγίσουν το ίδρυμα. Η πορεία δέχεται σφοδρή κατασταλτική επίθεση. Εξελίσσονται συγκρούσεις και κυνηγητά. Πολλοί φοιτητές διαφεύγουν και εισέρχονται εντός του πολυτεχνείου. Η κατάληψη αρχίζει.

Αναμφίβολα, η κατάληψη αυτή δεν ήταν τόσο ξαφνική όπως φαινομενικά συμπεραίνεται στο ιστορικό ντοκουμέντο, ούτε εκδηλώθηκε σε νεκρό χρόνο. Γενικές απεργίες, διαδηλώσεις και αναταραχές είχαν δυναμιτίσει το κλίμα που μύριζε μπαρούτι. Σε ορισμένα παραδείγματα, φοιτητικά αιτήματα έγιναν αποδεκτά προς άμβλυνση των εντάσεων. Τα κόμματα της αριστεράς, όπως το ΠΑΚ (μετέπειτα ΠΑΣΟΚ),

το σταλινικό ΚΚΕ και το ΚΚΕ εσωτερικού, αναμένοντας την επαναφορά της δημοκρατικής ομαλότητας, ήθελαν να αποφύγουν κάθε αντιπαράθεση. Εκείνη την εποχή, συντελείται μια “φιλελευθεροποίηση” του καθεστώτος. Οι ηγέτες της αριστεράς, αξίωναν τον ρόλο του στυλοβάτη σε αυτή την μετάβαση. Με δυο λόγια, ήταν έτοιμοι να προδώσουν κάθε λαϊκή εξέγερση και παράλληλα να συμβάλλουν στην αλλαγή των προσώπων της αστικής εξουσίας, σε μια εναλλαγή τυράννων.

Οι διαδηλωτές/τριες που κατέφυγαν στο πολυτεχνείο αναζητώντας άσυλο στις 14 του Νοέμβρη, ήταν οι “350 προβοκάτορες της ΚΥΠ” σύμφωνα με ανακοίνωση της “Πανσπουδαστικής” του ΚΚΕ. Οι κυνηγημένοι φοιτητές, χαρακτηρίστηκαν ως πράκτορες από το αντεπαναστατικό σταλινικό μόρφωμα, σε μια από τις γνωστές τακτικές αμαύρωσης αγωνιστών που πρώτο δίδαξε το ρωσικό μπολσεβίκικο Κ.Κ. και μετέπειτα υιοθέτησαν οι καρικατούρες του ανά τον κόσμο. Το ψέμα, η λάσπη και η παραπλάνηση είναι η δεύτερη φύση των μπολσεβίκικων μορφωμάτων. Ας παραθέσουμε αυτούσιο ένα μικρό απόσπασμα από την ανακοίνωση της φοιτητικής οργάνωσης του ΚΚΕ:

“Καταγγέλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στον χώρο του πολυτεχνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε την στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις.”

Την επόμενη ημέρα, την νύχτα της 15ης του Νοέμβρη, με πρωτοβουλία εκπροσώπων του ΚΚΕ πραγματοποιήθηκε μια σύσκεψη στελεχών της αριστεράς. Το επίκεντρο της συζήτησης ήταν ένα: η διάλυση της κατάληψης του πολυτεχνείου! Μέρος στην σύσκεψη πήραν οι Ματζουράνης, Τσαφάρáκης, Λαλιώτης, Τσούρας, Μαυρογένης κ.α. Ένας εκ των βασικών μετεχόντων, οργανωτής της σύσκεψης και τότε εκπρόσωπος του ΚΚΕ ήταν ο γνωστός Αλέκος Αλαβάνος. Αυτός που παρέδωσε την σκυτάλη του συνασπισμού στον Αλέξη Τσίπρα, τον επίσης γνωστό μνημονιακό πρωθυπουργό. Ας παραθέσουμε ένα ακόμη απόσπασμα που βρίσκεται κατατεθειμένο στο κείμενο “Η δράση των αναρχικών στα γεγονότα του Νοέμβρη του 1973” του συντρόφου Χρήστου Κωνσταντινίδη, ιδρυτή των ιστορικών αναρχικών εκδόσεων “Διεθνή Βιβλιοθήκη”: “Σκοτεινές δυνάμεις εργάζονται για να εμποδίσουν την επάνοδο στη δημοκρατική ομαλότητα και οργανώνουν προκλήσεις για να δικαιολογήσουν την επιβολή στρατιωτικών μέτρων”. Η δήλωση αυτή, ανήκει στον Μπάμπη Δρακόπουλο, τον τότε γενικό γραμματέα του ΚΚΕ Εσωτερικού.

Όλοι αυτοί οι προδότες της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, οι καπηλευτές της λαϊκής αγωνίας για “Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία” υπήρξαν κατά τις δεκαετίες της μεταπολίτευσης χρήσιμοι αρωγοί στην αθήη απόπειρα ιστορικής μετατροπής μιας αυθεντικής κοινωνικής και ταξικής εξέγερσης σε “εθνική εορτή” του αστικού κράτους. Η αποσιώπηση των οδομαχιών και της βίας των εξεγερμένων, η παρουσίαση του κατειλημμένου πολυτεχνείου ως “ειρηνικής διαμαρτυρίας” είχε πάντα σαν στόχο να ανασκευάσει την πραγματική ιστορία σε εύπεπτους πλυντηριακούς για την “μεταπολίτευση” αστικούς μύθους.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Δεν ήταν ούτε θα γίνει
γιορτή της Δημοκρατίας.
Ήταν και θα παραμείνει
Αντικρατική Εξέγερση.
Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ!
ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγ. Αναργύρων-Καματερού

Η αριστερά της εποχής, οι ηγεσίες, οι αγκιτάτορες, οι καθοδηγητές των εγκλωβισμένων στους κόλπους του εξουσιαστικού κομμουνισμού εργατικών και νεολαιίστικων μαζών, είχαν τότε έναν πολύ αισχρό ρόλο. Ούτε λέρωσαν τα χέρια τους στις μάχες, ούτε πολιτικά στήριξαν τα γεγονότα. Εκ των υστέρων, έσπευσαν να τα κεφαλαιοποιήσουν. Ανάλογο βρώμικο ρόλο διαδραματίζουν και σήμερα αυτές οι δυνάμεις, είτε σαν αστικές κρατικές

κυβερνήσεις (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ) είτε σαν αναχώματα στην ταξική πάλη (π.χ. ΚΚΕ). Για την “εξωκοινοβουλευτική αριστερά”, την τάχα “επαναστατική αριστερά” του οπορτουνισμού, των “μεταβατικών προγραμμάτων” και των νεροκουβαλητών του ΣΥΡΙΖΑ, δεν θα αναλωθούμε στο παρόν.

Έτσι λοιπόν, εν έτει 2020, σε ένα κρεσέντο αστικοδημοκρατικής οικειοποίησης και ιστορικής μόλυνσης της λαϊκής εξέγερσης του πολυτεχνείου, οι όψιμοι καπηλευτές θεατρίνοι της αστικής πολιτικής εκτελούν από τα έδρανα της βουλής με υπερβάλλοντα ζήλο την ιστορική τους αποστολή: την εξαπάτηση της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Η κυβέρνηση προχωρά σε απαγορεύσεις και η αξιωματική αντιπολίτευση συνεπικουρεί στην εφαρμογή της ολοκληρωτικής κυβερνητικής ατζέντας. Την ίδια ώρα, το ΚΚΕ και το

ΜΕΡΑ25 επιδίδονται σε κούφιες διακηρύξεις. Δεν θυμόμαστε άλλωστε τον μνημονιακό υπουργό οικονομικών του ΣΥΡΙΖΑ να παραιτείται από τον υπουργικό θώκο και να διαμαρτύρεται όταν τα κρατικά τάγματα εφόδου του ΣΥΡΙΖΑ εισέβαλλαν στην κατάληψη πρυτανείας την άνοιξη του 15'. Άραγε η αστυνομική παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου θυμίζει “άλλες εποχές” μόνο όταν παραγγέλλεται από δεξιές κυβερνήσεις;

Στο σήμερα, 47 χρόνια μετά, η υπεράσπιση της ιστορικής αλήθειας, η περιφρούρηση των νοημάτων και των συμβολισμών της εξέγερσης του 1973, η μεταφορά της αγωνιστικής εμπειρίας του παρελθόντος στο ιστορικό παρόν αποτελούν κρίσιμα διακυβεύματα. Στις 17 του Νοέμβρη θα είμαστε στους δρόμους σπάζοντας τις απαγορεύσεις, πολεμώντας την κρατική τρομοκρατία και διατρανώνοντας την ακατάσβεστη λαϊκή θέληση για ζωή και ελευθερία. Υπερασπιζόμενοι/ες το πολυτεχνείο όχι ως εθνική εορτή της δημοκρατίας, αλλά σαν ζωντανό σύμβολο της κοινωνικής και ταξικής αντίστασης.

Μην ξεχνάμε και μια ακόμη σημαντική ιστορική λεπτομέρεια. Η εξέγερση του 1973 σηματοδοτεί την εμφάνιση του αναρχισμού στο εγχώριο πολιτικό προσκήνιο. Για την ακρίβεια, του σύγχρονου αναρχισμού. Είναι ιστορικά καταγεγραμμένη η πρώιμη δραστηριότητα αναρχικών στην Πελοπόννησο του 19ου αιώνα, η συμμετοχή των πρωτοαναρχικών “ελευθεριακών σοσιαλιστών” στα διεθνή αναρχικά συνέδρια και η εκδοτική τους δραστηριότητα: εφημερίδες, βιβλία, έντυπα κ.λ.π. Η κατάληψη του πολυτεχνείου του 73’ αναζωπύρωσε την αναρχική παρουσία και έβαλε τα σπέρματα για την ανάπτυξη του σύγχρονου ελλαδικού αναρχικού κινήματος. Τα συνθήματα “κάτω η εξουσία”, “κάτω το κεφάλαιο”, “κοινωνική επανάσταση”

κ.λ.π. προήλθαν από αναρχικούς, αντιεξουσιαστές και “ελευθεριάζοντες σοσιαλιστές”. Στο πολυτεχνείο του ‘73 έγιναν τα πρώτα βήματα της ελλαδικής εκδοχής του κινήματος μας, το οποίο ακόμη διαμορφώνεται, αμφιταλαντεύεται, αναζητεί την αυτοτελή του θέση μέσα στην ιστορία και τον κόσμο και που δεν θα αργήσει η στιγμή όπου θα σταθεί στα πόδια του, αποσκορακίζοντας βαρίδια που εμποδίζουν την ανάπτυξη, το μέγάλωμα, την ωρίμανση του.

Τα συνθήματα της εξέγερσης του πολυτεχνείου παραμένουν επίκαιρα. Η επικαιροποίηση των νοημάτων των εξεγέρσεων του παρελθόντος εναντιώνεται στην μουσειακή τους έκθεση και την εγκατάλειψη τους στην ιστορική λήθη, στην εγκατάλειψη σε ένα μακρινό “ένδοξο παρελθόν”. Η διατήρηση της μνήμης και η μεταλαμπάδευσή της είναι καθήκον ενός επαναστατικού κινήματος. Και η κριτική μνήμη, ένα χρήσιμο εργαλείο αποφυγής λαθών του παρελθόντος. Οι εξεγέρσεις αποτιμούνται και επαναξιολογούνται ως προς τις συνθήκες και τους τρόπους που εκδηλώθηκαν, τι κατάφεραν, τι άφησαν, τι παρέλειψαν. Η εξέταση των συνθηκών, του χαρακτήρα τους, των επιρροών τους, ο εντοπισμός παραλείψεων ή στρεβλώσεων βοηθά στην άντληση συμπερασμάτων για τους αγώνες του σήμερα.

Οι φετινές διαδηλώσεις της 17ης Νοέμβρη θα διεξαχθούν σε ένα πρωτόγνωρο περιβάλλον απαγορεύσεων, lockdown και κρατικής καταστολής άλλων εποχών με την πρόσφατη ανακοίνωση της ΕΛ.ΑΣ σύμφωνα με την οποία “απαγορεύονται σε όλη την επικράτεια όλες οι δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις, στις οποίες συμμετέχουν 4 ή περισσότερα άτομα από τις 06:00 της 15ης Νοεμβρίου έως και τις 21:00 της 18ης Νοεμβρίου 2020” .

17 ΝΟΕΜΒΡΗ

**ΗΜΕΡΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ**

**ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ**

*Κυφορούμε έναν Νέο Κόσμο, εδώ,
μέσα στις καρδιές μας.
Αυτός ο κόσμος ανθίζει αυτή τη στιγμή!
Χ.Μπ. Ντουρούτι*

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων-Καματερού

Τα σενάρια είναι πολλά και όλα πιθανά. Δε θα τα καταγράψουμε. Ο κρατικός αυταρχισμός δεν πρέπει να αποτελεί παράγοντα τρόμου και αναστολής αγωνιστικών δραστηριοτήτων. Είναι αίτιο σφυρηλάτησης φρονημάτων και πλατιάς ανάπτυξης αγωνιστικών συνειδήσεων. Καμία απαγόρευση, καμία τρομοκράτηση, κανένας δισταγμός δεν θα κάμψει την μαζική κινητοποίηση, την ταξική πάλη των εργαζομένων και τον αναρχικό επαναστατικό

αγώνα, αν εμείς οι ίδιοι/ες δεν εγκαταλείψουμε το αγωνιστικό μας φρόνημα. Αν στις 17 του Νοέμβρη, στην πόλη ηχεί βοή νεκροταφείου και κρατικοί θρίαμβοι, θα έχουμε όλοι και όλες τα αντίστοιχα μερίδια ευθύνης.

Πριν λίγες ημέρες, μια πρωτοβουλία συντρόφων/ισσών εισχώρησε στο Πολυτεχνείο και επιχείρησε να το κρατήσει ανοιχτό. Έσπασε τον φόβο και πέρασε το μήνυμα της αντίστασης. Αυτή η μικρή αυτοθυσία των συντροφισσών και των συντρόφων, το ρίσκο που ανέλαβαν, οι γροθιές που σήκωσαν απέναντι στον εχθρό, θα πρέπει να δώσει το παράδειγμα. Αυτές οι αγωνιστικές δράσεις, θα πρέπει να επιβραβεύονται και να αγκαλιάζονται. Να υποδεχόμαστε αυτές/ους που τις πράττουν ως νικητές/τριες. Και το λέμε χωρίς να υπερβάλλουμε ή να το διατυπώνουμε για λόγους ενθάρρυνσης και συμπαραστάσης. Το πιστεύουμε. Οι σύντροφοι/ισσες νίκησαν! Και η απόδειξη, η υπεράσπιση, η

δικαίωση αυτής της νίκης θα είναι η μεταφορά του αγωνιστικού πάθους στους δρόμους.

**ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ**

***Πανό πλησίον του σταθμού μετρό Σεπολίων
για το κατασταλτικό όργιο που τα ένστολα καθίκια
του κράτους εξαπέλυσαν στην
περιοχή στις 17 Νοεμβρίου***

Ο Δεκέμβρης του χθες και του σήμερα

Το άστρο της εξέγερσης του 2008 δεν έπαψε ποτέ να εκπέμπει την φωτεινή και ελπιδοφόρα λάμψη του. Η γενιά που στιγματίστηκε από τα γεγονότα του εξεγερμένου Δεκέμβρη, που ξεχύθηκε τότε στους δρόμους, που κατέλαβε κτήρια και σχολεία, που κατακλύστηκε από εξεγερτική οργή για τους κρατικούς δολοφόνους και ταυτόχρονα πλημμύρισε από θετικούς προβληματισμούς, ελευθεριακές σκέψεις και ριζοσπαστικές ιδέες, αναμφίβολα συμφωνεί. Το αφουγκράζεται και το νιώθει, κάθε φορά που πλησιάζει αυτή η μέρα, αλλά και κάθε φορά που αναπολεί, που στοχάζεται, που ιχνηλατεί τα αφετηριακά ερεθίσματα της αγωνιστικής της αμφισβήτησης, είτε αυτή προχώρησε, πολιτικοποιήθηκε και μετουσιώθηκε σε επαναστατική πίστη για έναν καλύτερο κόσμο, είτε δεν προχώρησε ή ακόμη κι αν ακολούθησε διαφορετικά μονοπάτια από αυτά που οδηγούν την ανθρωπότητα σε απελευθερωτικά ξέφωτα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη χάραξε ανεξίτηλα μια ολόκληρη γενιά. Μια γενιά, που τα επόμενα χρόνια ρίχτηκε στην κοινωνική ζούγκλα, αγωνίστηκε για την επιβίωση της και ενηλικιώθηκε μέσα σε ένα ασφυκτικό καθεστώς μνημονίων, εργασιακής ανασφάλειας και υπαρξιακής απόγνωσης. Αυτή η γενιά βίωσε στο πετσί της τον οικονομικό αντίκτυπο των δανειακών συμβάσεων και της άνευ προηγουμένου σε καιρό “ειρήνης” κοινωνικής σφαγής για την σωτηρία του κεφαλαίου από την καταστροφική κρίση χρέους. Εργάστηκε

σε ανασφαλείς, πρόσκαιρες και ρευστές δουλειές με πενιχρούς μισθούς, συντηρήθηκε από οικογένειες που ή καταστράφηκαν ή παλεύουν ακόμη να παραμείνουν όρθιες, πόνεσε, αγανάκτησε, μετανάστεψε. Το δράμα αυτής της γενιάς, αλλά και των προηγούμενων και των επόμενων δεν έχει κορυφωθεί ακόμα, ακριβώς επειδή κυριαρχεί αυτό το αδηφάγο, ληστρικό και δολοφονικό καθεστώς που εκτελεί εν ψυχρώ 15χρονους.

Ο Δεκέμβρης του 2008 προεικόνισε την εποχή που ακολούθησε και παράλληλα έβαλε τίτλους τέλους σε μια εποχή που θάφτηκε κάτω από τόνους μαρμάρων, φλογισμένα οδοφράγματα και οργισμένα μάτια εξεγερμένων διαδηλωτών/τριών. Ο Δεκέμβρης ήταν η αρχή του τέλους της προσωρινής «ταξικής ειρήνης» και επίπλαστης συναίνεσης, που το «μεταπολιτευτικό» ελληνικό κράτος έχτισε για δεκαετίες πάνω σε πελατειακές φούσκες και δανεικό χρήμα. Σηματοδότησε τον τερματισμό της διόγκωσης των μεσοστρωμάτων, την απόρριψη της απ' τα πάνω προωθούμενης καταναλωτικής κουλτούρας τους, έβγαλε στην επιφάνεια ένα οργισμένο και επί χρόνια στο περιθώριο προλεταριάτο, στο πλάι μιας νεολαίας που έβλεπε μπροστά της ένα δυσοίωνα μέλλον.

Ήδη, ο κοινωνικός αναβρασμός ήταν έκδηλος προτού ο Κορκονέας σπλίσει. Οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις του 2006-7 ενάντια στο άρθρο 16 υπήρξαν προπομπός. Τα μεγάλα πολιτικά σκάνδαλα, η σταδιακή κοινωνική απονομιμοποίηση του κοινοβουλευτικού προσωπικού, η

αύξηση της ανεργίας, η υπερχρέωση της μικροαστικής τάξης, η ταξική συνειδητοποίηση των άγρια εκμεταλλεόμενων μεταναστών/τριων ήταν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της εποχής. Ταυτόχρονα, η δομική καπιταλιστική κρίση πλησίαζε, το ελληνικό χρέος εκτοξευόταν και το παλαιό κοινωνικό συμβόλαιο δεχόταν τριγμούς. Όλο το μεταπολιτευτικό ελληνικό πολιτικό σύστημα αποσαθρωνόταν και νέοι συσχετισμοί άρχισαν να αναδύονται στον κοινωνικό και πολιτικό χάρτη.

Τον Δεκέμβρη του 2008 μια μεγάλη μάζα ταξικά προσδιορισμένων ανθρώπων βγήκε στους δρόμους, θέλοντας να εκφράσει τον θυμό και την αγανάκτηση της απέναντι στην καταπίεση και την εκμετάλλευση που έπαιρναν όλο και πιο άγρια χαρακτηριστικά. Η δολοφονία του Αλέξη ήταν η σταγόνα που ξεχύλισε το ποτήρι. Δεν ήταν η κακιά στιγμή, αλλά η μοιραία συνέπεια της διαρκώς αυξανόμενης καταστολής που όπως και τώρα, έτσι και τότε, προετοίμασε το έδαφος για την εφαρμογή πλειάδας αντιλαϊκών και αντικοινωνικών μέτρων. Η οργή που ξεχύθηκε στους δρόμους και η αυθόρμητη εξεγερσιακή έκρηξη αμφισβήτησαν στην πράξη την καθεστωτικά επιβεβλημένη κοινωνική «κανονικότητα» και δημιούργησαν ένα ισχυρό πλήγμα στην κρατική λειτουργία.

Η αυθόρμητη εξέγερση των μαζών και η απελεύθερωση της δημιουργικότητας τους συνιστά την πεμπτούσια της κοινωνικής αυτοοργάνωσης. Όταν οι άνθρωποι εργάζονται για έναν κοινό σκοπό ελεύθερα από εξωτερικούς

διαμεσολαβητές, συνεργατικά και εθελοντικά, μπορούν πράγματι να μεγαλοουργήσουν. Απαραίτητη προϋπόθεση προς την πραγμάτωση της κοινωνικής απελευθέρωσης αποτελεί η ικανότητα των μαζών να νοηματοδοτούν και να οργανώνουν τα προϊόντα της δημιουργίας τους, να τους δίνουν ποιοτικό και κατευθυντήριο προσανατολισμό πριν προλάβουν να τα προσδιορίσουν άλλοι, καλύτερα οργανωμένοι. Καμία κοινωνία, ούτε η αναρχική κοινωνία της ελευθερίας και της ισότητας, δεν μπορεί να λειτουργήσει ανάγοντας τον αυθορμητισμό σε ρυθμιστικό παράγοντα των κοινωνικών σχέσεων. Συγχρόνως, κανένα οργανωμένο σύστημα εξουσίας δεν μπορεί να ανατραπεί από την τυχειότητα του αυθόρμητου. Ο αυθορμητισμός απελευθερώνει την δημιουργικότητα, ταυτόχρονα έχει εγγενή όρια. Αντίστοιχα, η εξέγερση που δεν προλειάνει το έδαφος μιας Κοινωνικής Επανάστασης παραμένει εκτόνωση, αφομοιώνεται και παραδίδει την θέση της στην κανονικότητα. Ο δημιουργικός αυθορμητισμός των μαζών και η καταστροφική εξέγερση είναι πολύτιμα στοιχεία της κοινωνικής και ταξικής αντίστασης, δεν έρχονται σε αντιδιαστολή με την οργάνωση, απαραίτητα όμως πρέπει να διασταυρώνονται με αυτήν.

Ιστορικά, οι κρίσεις ολόκληρων κοινωνικών σχηματισμών και συστημάτων είθισται να προϋπαντιούνται από εξεγέρσεις και να “αποχαιρετίζονται” από επαναστάσεις και μεγάλες ιστορικές αλλαγές. Η εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 ξέσπασε φυσιολογικά, ως το επιστέγασμα μιας περιόδου που περνούσε στο παρελθόν, την στιγμή που η

κρίση βαθμιαία εισερχόταν στο προσκήνιο, σαρώνοντας το κοινωνικό οικοδόμημα. Μια «νέα» περίοδος, ήταν προ των πυλών: μνημόνια, διεύρυνση της ταξικής ψαλίδας, φτώχεια, αυτοκτονίες, ανασφάλεια. Το πρώτο διάστημα αυτής της εποχής ξεσήκωσε μεγάλες αντιδράσεις. Στιγμιότυπα Δεκέμβρη «μύρισαν» στους δρόμους την διετία 2010-2012. Εντούτοις, ούτε το 2008, ούτε την διετία 2010-2012, δεν υπήρχε ένα οργανωμένο αναρχικό κίνημα με τις κατάλληλες δομές, ένα επαναστατικό πρόγραμμα και την απαιτούμενη ανάλυση των συνθηκών ώστε να προσδώσει επαναστατικό χαρακτήρα στους αγώνες, να προσανατολίσει προς απελευθερωτικές διεξόδους και να παράξει ρεαλιστικές απαντήσεις. Δεν υπήρχε ούτε ένα ελευθεριακό εργατικό και κοινωνικό κίνημα να πείσει τα εκμεταλλεζόμενα κομμάτια της βάσης να αυτοοργανωθούν και να διαλέξουν έναν άλλον δρόμο. Οι ίδιες ανεπάρκειες διαιωνίζονται έως και τις μέρες μας.

Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου απαντήθηκε με την πιο μεγαλειώδη και πιο επίμονη εξέγερση της μεταπολιτευτικής εποχής στον ελλαδικό χώρο. Η εξέγερση του 2008 υπήρξε ό,τι πιο ποιοτικό και ό,τι πιο αναβαθμισμένο μπορούσε να ξεσπάσει την δεδομένη στιγμή. Η εξέγερση καθαυτή δεν είχε ελλείψεις και παραλείψεις. Τίποτα δεν θα μπορούσε να εφευρεθεί μέσα σε αυτό τον ταραχώδη μήνα ώστε να την ανεβάσει ένα επίπεδο πιο πάνω. Τι είναι αυτό που θα μπορούσε να δράσει καταλυτικά και να εμπλουτίσει μια εξεγερτική διαδικασία θα πρέπει να αναζητείται στο πριν και το μετά. Οι

οργανωτικές και κινηματικές ελλείψεις που υπήρχαν πριν τον Δεκέμβρη (δυστυχώς και μέχρι σήμερα) θα ήταν αδύνατο να καλυφθούν μέσα σε αυτές τις ιστορικές μέρες. Την στιγμή της εξέγερσης ρίχνεσαι στην μάχη με την οργάνωση, τις δομές, το δυναμικό, την φαντασία και τα προτάγματα που διαθέτεις την δεδομένη περίοδο. Διαφορετικά ή μένεις απαθής ή επιχειρείς μάταια, έξω από την μάχη, να την “κεφαλαιοποιήσεις” ή να την καταγγείλεις με όρους χειροπιαστού πολιτικού συμφέροντος, αποδεικνύοντας ότι η δημιουργικότητά σου είναι πολύ πιο καθυστερημένη από αυτή των εξεγερμένων. Και οι δύο επιλογές είναι αντι-αναρχικές, αντι-εξεγερτικές και αντεπαπαναστατικές.

Η απώλεια νέων παιδιών και συνανθρώπων μας από την αστυνομική βία δεν είναι κάτι μακρινό, δεν είναι μια «κακιά στιγμή», δεν είναι «μεμονωμένα περιστατικά». Είναι μια πραγματικότητα που θα επαναληφθεί, είναι κάτι που πλησιάζει. Οι εποχές παρουσιάζουν ομοιότητες. Τότε, η κρατική καταστολή αναβαθμιζόταν, με φόντο μια κρίση που ερχόταν. Σήμερα, η κρατική αυταρχικότητα αυξάνεται προλειαινώντας το έδαφος ενός νέου, καταστροφικού επεισοδίου της κρίσης. Τα θύματα θα είναι πολλά. Είτε από σφαίρες, είτε με οικονομικά μέσα. Ζητούμενο, δεν είναι η καταγγελία της αστυνομικής αυθαιρεσίας, η επίκληση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και η θυματοποίηση για την αντιμετώπιση μιας αναπόφευκτης συνθήκης. Είναι η οργάνωση στο τώρα, για την αποτελεσματική προετοιμασία και αντίσταση σε όλα όσα έρχονται και όσων ήδη

εγκαθίστανται. Για να ανταποδοθούν τα πυρά στο στρατόπεδο τους. Για να περάσουμε από την αυθόρμητη εξέγερση στην οργάνωση της Κοινωνικής Επανάστασης για την μεγάλη κοινωνική αλλαγή. Για να μην θρηνήσουμε και άλλα θύματα της κρατικής βίας.

Η ιστορία της ελληνικής αστυνομίας, είναι γραμμένη με αίμα. Και γράφεται ακόμα. Δεν εννοούμε φυσικά το «ηρωικό αίμα» πεσόντων αστυνομικών «εν ώρα καθήκοντος». Ποτέ δεν είναι ηρωικός ένας θάνατος μισθοφόρου. Οι άνθρωποι που επανδρώνουν τα μάχιμα αστυνομικά σώματα ούτε ανιδιοτελείς εθελοντές, ούτε ιδεολόγοι είναι. Πληρώνονται. Και η πληρωμή τους δεν ισοδυναμεί με ιερούς σκοπούς, ηρωικά καθήκοντα και προστασία των πολιτών. Γνωρίζουν ότι μπορεί να σκοτωθούν, όχι για να βοηθήσουν με την θυσία τους να χτιστεί ένας καλύτερος κόσμος, αλλά για τα φράγκα. Δεν ρίχνονται στην μάχη με καρδιά, αλλά με την επιχειρησιακή σιγουριά του εξοπλισμού, που τους παρέχουν τα αφεντικά τους. Ενίστε, την πατάνε. Αυτοί βέβαια, δεν είναι ηρωικοί θάνατοι. Είναι αλαζονικοί θάνατοι έμμισθων, που πληρώνονται για να βασανίσουν, ακόμη και να σκοτώσουν. Ηρωικοί θάνατοι είναι οι θάνατοι επαναστατών/τριων που μάχονται χωρίς πολιτική ασυλία και κάλυψη, χωρίς κρατικές δαπάνες να προστατεύουν τα κορμιά τους με αλεξίσφαιρα γιλέκα, χωρίς το κίνητρο των χρημάτων.

Οι έμμισθοι φρουροί του κράτους δεν προστατεύουν τους πολίτες από την «εγκληματική παραβατικότητα» που γεννά το σύστημα που δουλικά και με υπερβάλλοντα ζήλο

υπηρετούν. Τα πολιτικά αφεντικά και τους κρατικούς τους προϊστάμενους προστατεύουν. Αυτά τα παράσιτα, τους αρχιεγκληματίες που ληστεύουν καθημερινά την κοινωνία και οι οποίοι τους ξαμολούν σαν πληρωμένα τσουτσέκια τους να την χτυπήσουν, όποτε αντιστέκεται στο γονάτισμα της. Η αιματοβαμμένη ιστορία της ελληνικής αστυνομίας είναι η ιστορία του ακραίου αυταρχισμού, των βασανιστηρίων και των δολοφονιών. Μια ιστορία ασυδοσίας και κρατικής παραχώρησης πλήρους ελευθερίας στους πληρωμένους επίδοξους φονιάδες που στελεχώνουν τις «μάχιμες αστυνομικές μονάδες» για να δρουν ανεξέλεγκτα, να ανοίγουν κεφάλια διαδηλωτών, να τραμπουκίζουν στα αστυνομικά τμήματα, να δολοφονούν με την κάλυψη των πολιτικών προϊσταμένων τους.

Η ιστορία της ΕΛ.ΑΣ. είναι βαμμένη με αίμα. Έχει πολλά ονόματα: Ισηδορόπουλος, Μαγλαρίδης, Κουμής, Κανελλοπούλου, Καλτεζάς, Ρεπάκης, Κοντόπουλος, Νεμετζίδης, Ίλμι Λατές, Γρηγορόπουλος, Μοχάμες Καμράν Ατίφ, Νικολά Τοντύ, Εμπουκά, Ζακ Κωστόπουλος και τόσοι πολλοί άλλοι, γνωστοί ή άγνωστοι που δολοφονήθηκαν από τους έμμισθους φρουρούς του κράτους. Οι αστυνομικοί δολοφόνοι όλων αυτών των ανθρώπων, που στην συντριπτική τους πλειοψηφία την έβγαλαν «λάδι» ενώ σε μερικές εξαιρέσεις απλώς έπεσαν στα μαλακά, δεν είναι «άνθρωποι της διπλανής πόρτας». Είναι πληρωμένα πιόνια, έμμισθοι εντολοδόχοι, κρατικά τσιράκια και δουλικόι υπηρέτες των αφεντικών τους. Δεν έχουν ονόματα, παρά μόνο στολές. Αποτελούν ένα άθροισμα αηθών και εκ του ασφαλούς «τσαμπουκάδων» που χωρίς τον εξοπλισμό και

την πολιτική κάλυψη είναι το απόλυτο τίποτα. Αναξιοπρεπείς ρουφιάνοι ικανοί να χτυπήσουν οποιονδήποτε άνθρωπο βρίσκεται μπροστά τους αν λάβουν την εντολή, όποιας ηλικίας και όποιας ιδεολογικής τοποθέτησης είναι αυτός ο άνθρωπος.

Εμείς δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τους άδικα δολοφονημένους από την κρατική βία. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τους συντρόφους που έπεσαν κατά την διάρκεια άνισων μαχών με τα ένστολα καθάρματα: τον Τσουτσουβή, τον Πρέκα, τον Μαρίνο, τον Λάμπρο Φούντα και τόσους άλλους αγωνιστές που πλήρωσαν με την ίδια τους την ζωή τον αγώνα τους για τα ελευθεριακά ιδανικά. Η μνήμη τους θα παραμείνει ζωντανή και θα μεταλαμπαδεύεται από γενιά σε γενιά. Θα παραμείνει ζωντανή μέσα στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, στις οργανωτικές πολιτικές προσπάθειες, στα εξεγερσιακά γεγονότα και τις επαναστατικές στρατηγικές στοχεύσεις για έναν καλύτερο, ανθρώπινο, ελεύθερο και ανεξόρσιο κόσμο. Σε έναν κόσμο υπαρκτό, πραγματοποιήσιμο και εφαρμόσιμο, στον οποίον δεν θα χωρούν έμμισθοι φονιάδες, κρατικοί βασανιστές και παράσιτα που ζουν από την εργασία και τον πόνο των άλλων.

Η φετινή 6η Δεκέμβρη και η συμπλήρωση 12 χρόνων από την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου έρχεται σε μια συγκυρία όξυνσης της πανδημίας, την οποία προκάλεσε η εγκληματική πολιτική του κράτους και των καπιταλιστικών αρπαχτικών. Πίσω από τις απαγορεύσεις των διαδηλώσεων κρύβεται η προσπάθεια μεταकुλίσης των

ευθυνών από το πολιτικό προσωπικό, στην «ανεύθυνη» κοινωνική βάση. Κρύβεται ο κυβερνητικός πανικός των αλληπάλληλων αποτυχιών και της δολοφονικής “υγειονομικής” διαχείρισης. Κρύβεται η απελπισμένη προσπάθεια του συστήματος να διασωθεί από το νέο παγκόσμιο επεισόδιο της δομικής καπιταλιστικής κρίσης και να μεταβιβάσει το κόστος στον εργαζόμενο λαό και την νεολαία. Ταυτόχρονα, πίσω από την σημερινή συγκυρία κρύβεται και μια αόρατη κοινωνική δύναμη που σιγοβράζει και διαρκώς θα πληθαίνει. Η ώρα του ξεσηκωμού της, η στιγμή που θα ξεχυθεί στους δρόμους και θα συμπαρασύρει πολλές χιλιάδες εξαθλιωμένων, φτωχών και απεγνωσμένων ανθρώπων δεν αργεί.

Στις 6 του Δεκέμβρη, η προστασία της δημόσιας υγείας με το «γκλοπ στο χέρι» από συνωστισμένους σαν σαρδέλες αστυνομικούς που δεν τηρούν ούτε τα στοιχειώδη υγειονομικά μέτρα, θα αποδείξει για μια ακόμα φορά την κρατική υποκρισία. Η πολιτική τους οπλίζει νέους Κορκονείς και προετοιμάζει νέους Δεκέμβρηδες. Ας ελπίσουμε χωρίς δολοφονημένους 15χρονους. Σπέρνουν στην κοινωνία τον φόβο, θα θερίσουν επαναστατικές θύελλες που θα τους πνίξουν.

Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος Πάντα Παρών

6/12 Δεν ξεχνάμε – Δεν συγχωρούμε

**Από την αυθόρμητη εξέγερση στην οργανωμένη
Κοινωνική Επανάσταση**

***Πανό στην οδό Μεσολογγίου στα Εξάρχεια,
στο μνημείο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλο,
για την κρατική δολοφονία του από τα ένστολα
σκουπίδια Κορκονέα και Σαραλιώτη στις 6/12/2008.***

Τοποθέτηση σχετικά με την συγκυρία

Έχουν περάσει 10 μήνες από την διάγνωση του πρώτου θετικού κρούσματος κορονοϊού στην Ελλάδα και 9 μήνες από την επιβολή του πρώτου lockdown, το οποίο εγκαινίασε μια «νέα κανονικότητα» που μας έφερε όλους αντιμέτωπους με πρωτόγνωρες καταστάσεις. Αυτή η «νέα κανονικότητα» προσδιορίζεται μέσα από το πορτραίτο της εποχής το οποίο διαμορφώνει η υγειονομική κρίση του κορονοϊού και η εν εξελίξει από το 2008 δομική κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Ο συνδυασμός της υγειονομικής κρίσης και της όξυνσης της οικονομικής κρίσης έχουν φέρει στο προσκήνιο μια πρωτοφανή δυστοπία η οποία ενσαρκώνεται στην εφαρμογή ολοκληρωτικών μέτρων πειθάρχησης και ελέγχου, την επιβολή του μαζικού εγκλεισμού, την κοινωνική απομόνωση και τις απαγορεύσεις μετακινήσεων και συναθροίσεων. Ταυτόχρονα, η κρατική και καπιταλιστική αναδιάρθρωση στα νέα δεδομένα που δημιουργεί η συστημική κρίση, συναντά το πλέον ευνοϊκό έδαφος να ξεδιπλωθεί με διαδικασίες express σαρώνοντας τα τελευταία απομεινάρια των κοινωνικών συμβολαίων του παρελθόντος.

Είναι γεγονός πως τους τελευταίους μήνες λαμβάνει χώρα μια ραγδαία απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων. Εργατικά κεκτημένα και κοινωνικές ελευθερίες που έχουν κερδηθεί με αγώνες και έχουν κατοχυρωθεί εδώ και αιώνες αμφισβητούνται και επιχειρείται να καταλυθούν σαν παρελθοντικές παραχωρήσεις τήρησης ταξικών

ισορροπιών. Η φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας όλο και μεγεθύνεται. Συγχρόνως, καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε τα γρανάζια της παραγωγής να συνεχίσουν να λειτουργούν με το όποιο κόστος αυτό συνεπιφέρει για την υγεία των εργαζομένων που συνωστίζονται κατά εκατοντάδες στους χώρους εργασίας χωρίς να πληρούνται ούτε τα βασικά μέτρα συλλογικής προστασίας. Όπως είδαμε και πριν λίγους μήνες η βιομηχανία του τουρισμού λειτούργησε κανονικά στην Ελλάδα. Τα τεστ που έγιναν στους τουρίστες που επισκέπτονταν την χώρα ήταν ελάχιστα και αποτελεί κοινή παραδοχή όλων όσων εργάζονταν σε τουριστικές περιοχές πως τα κρούσματα αποκρύπτονταν.

Πλέον, διανύοντας ένα δεύτερο κύμα της πανδημίας, οι αδυναμίες και οι ελλείψεις του καθημαγμένου από τις πολιτικές λιτότητας κρατικού συστήματος υγείας φανερώνονται με τον πλέον εμφανικό τρόπο και γίνεται πλέον σαφές πως η χρόνια κρατική υποβάθμιση της υγείας έχει αποβεί καταστροφική για την διαχείριση της υγειονομικής κρίσης. Ο αριθμός των κρουσμάτων και οι θάνατοι από κορονοϊό έχουν πολλαπλασιαστεί μέσα σε λίγους μήνες και το σύστημα υγείας έχει ξεπεράσει τα όρια των δυνατοτήτων του για παροχή περίθαλψης. Έχοντας στην διάθεση τους ένα χρονικό διάστημα άνω 8 μηνών για να σχεδιάσουν την αντιμετώπιση της πανδημίας και διαθέτοντας την εμπειρία του πρώτου κύματος όλες οι δικαιολογίες που επικαλέστηκαν οι κρατικοί αξιωματούχοι όλο το προηγούμενο διάστημα έχουν εμφανώς καταπέσει.

Οι μεταφορές που χρησιμοποιούν στην ρητορική τους και οι οποίες παρουσιάζουν την πανδημία σαν μια εμπόλεμη κατάσταση και τον κορονοϊό σαν έναν αόρατο εχθρό ή ένα απρόβλεπτο φυσικό φαινόμενο που προκαλεί μια αναπότρεπτη καταστροφή έχουν καταλήξει να είναι κάτι περισσότερο από γελοίες.

Είναι γεγονός πως από την εμφάνιση της πανδημίας έως και σήμερα, η επιστημονική έρευνα για τον κορονοϊό έχει προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό και πλέον υπάρχουν αξιόπιστα δεδομένα σχετικά με την φύση, την εξέλιξη, την μεταδοτικότητα και τις συνέπειες του ιού στους ανθρώπινους οργανισμούς. Η εκδήλωση του δεύτερου κύματος της πανδημίας δεν ήταν ούτε κάτι το απρόβλεπτο ούτε κάτι το οποίο είχε απορριφθεί ότι θα ακολουθήσει. Αντιθέτως, τόσο το κράτος όσο και η επιτροπή των ειδικών επιστημόνων της γνώριζαν πολύ καλά πως μέσα στο χειμώνα αναμένεται μια ισχυρή έξαρση των κρουσμάτων. Παρόλα αυτά, η κρατική επιλογή ήταν να μην ληφθεί κανένα ουσιαστικό μέτρο και να μην γίνει καμία ουσιαστική προετοιμασία για την αποφυγή και την αντιμετώπιση ενός ακόμη πιο ισχυρού κύματος. Παράλληλα, από την πλευρά της “αντικειμενικής” και “ανεπηρέαστης” επιτροπής των ειδικών επιστημόνων δεν είδαμε κανέναν να ασκεί δημόσια κριτική στην κυβερνητική αδράνεια και να καλεί να ληφθούν μέτρα που θα περιόριζαν τις τραγικές συνέπειες.

Συγκεκριμένα, μέσα στο περιθώριο των 8 μηνών από το πρώτο lockdown δεν υπήρξε η πολιτική βούληση ώστε να

γίνουν κινήσεις για την επαρκή στελέχωση του ΕΣΥ με μόνιμο υγειονομικό προσωπικό, τον απαραίτητο εξοπλισμό σε μηχανήματα και νοσοκομειακές υποδομές, με αποτέλεσμα αυτό να διαθέτει πλέον όλο και λιγότερους εργαζομένους σε σχέση με άλλες χρονιές προ κορονοϊού. Παράλληλα τα διαγνωστικά τεστ κατέληξαν να αντιμετωπίζονται περισσότερο ως αντικείμενο κερδοσκοπίας παρά ως χρήσιμο εργαλείο για την χαρτογράφηση των κρουσμάτων και την εξασφάλιση ασφαλών δεδομένων. Πέρα από τον περιορισμένο αριθμό των τεστ που διενεργούνται καθημερινά, δεν υπήρξε σχεδιασμός για την δημιουργία μηχανισμών και δομών που θα προσφέρουν ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση στην εξέταση για διάγνωση κορονοϊού χωρίς να δημιουργούνται καθυστερήσεις και συνθήκες συνωστισμού. Δεν διενεργήθηκαν προληπτικά μαζικά τεστ στους εργαζόμενους που συνωστίζονται καθημερινά κατά εκατοντάδες στους εργασιακούς χώρους, ενώ υπάρχουν και καταγγελίες εργαζομένων που μαρτυρούν πως ακόμη και μετά από διαγνωσμένα κρούσματα συναδέλφων τους οι χώροι εργασίας παρέμειναν κανονικά εν λειτουργία και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι δεν υποβλήθηκαν σε τεστ καθώς οι εταιρείες “αδυνατούσαν” να σηκώσουν το κόστος. Ως προς τον εντοπισμό των κρουσμάτων, ο μηχανισμός ιχνηλάτησης των ενεργών περιστατικών που κάθε τόσο εξάιρεται σε δηλώσεις κρατικών αξιωματούχων αποτελείται μόλις από 190 υπαλλήλους, ενώ ακόμη και οι ευρωπαϊκές οδηγίες καταδεικνύουν την ανάγκη για 3000 άτομα προσωπικό σύμφωνα με τον πληθυσμό της χώρας. Σε πρόσφατη

σχετική ερώτηση που έγινε στον Χαρδαλιά αναφορικά με τον μικρό αριθμό των «ιχνηλατών», ο υφυπουργός-καραγκιόζης της κυβέρνησης απάντησε πως τα κρούσματα είναι λίγα για να διαθέτουμε μεγαλύτερο μηχανισμό ιχνηλάτησης. Φανταζόμαστε πως δεν του πέρασε από το μυαλό πως εάν αυξηθεί ο αριθμός των υπαλλήλων στον μηχανισμό ιχνηλάτησης θα αυξηθούν και τα καταγεγραμμένα κρούσματα...

Έτσι λοιπόν, ενώ το βασικό επιχείρημα για την επιβολή του πρώτου lockdown ήταν η «αγορά χρόνου» ώστε να σταματήσει η μεγάλη διασπορά και να υπάρξει προετοιμασία για την αντιμετώπιση της επιδημίας στην συνέχεια, η υγειονομική θωράκιση της κοινωνίας παραλείφθηκε και μετακυλήθηκε στην «ατομική ευθύνη». Ουσιαστικά αυτό που επιτεύχθηκε ήταν η μετάθεση στο μέλλον μιας πιο μεγάλης διασποράς του ιού χωρίς να γίνονται παράλληλα οι απαιτούμενες ενέργειες ώστε αυτή να προληφθεί στο μέτρο του δυνατού και να αντιμετωπιστεί κάτω από καλύτερες συνθήκες. Αντίθετα, όλο αυτό το διάστημα βιώνουμε στο πετσί μας τα παράδοξα και τις δομικές αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής, ενός συστήματος που οι προτεραιότητες του ρυθμίζονται με βάση τα συμφέροντα μιας μειοψηφούσας παρασιτικής τάξης και όχι με βάση τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας. Αυτή η συνθήκη γίνεται ακόμη πιο έντονη μέσα σε περιόδους κρίσης με αποτέλεσμα να βλέπουμε εν καιρώ πανδημίας οι κρατικές δαπάνες να διοχετεύονται κατά κόρον στην ενίσχυση των στρατιωτικών

και αστυνομικών δυνάμεων καταστολής και όχι στην ενδυνάμωση του συστήματος υγείας και σε μέτρα πρόληψης. Αντί για προσλήψεις γιατρών και νοσοκόμων, οι εξαγγελίες του πρωθυπουργού στην φετινή ΔΕΘ τον Σεπτέμβριο επικεντρώθηκαν στις αγορές στρατιωτικών εξοπλισμών με την καταβολή υπέρογκων ποσών δισεκατομμυρίων και στην ενίσχυση των ένοπλων δυνάμεων με 15.000 μόνιμες προσλήψεις μέσα στο φόντο των διακρατικών σφαγείων στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου και της Μ. Ανατολής. Αντί για την δημιουργία νέων νοσοκομειακών υποδομών μεγάλα ποσά σπαταλήθηκαν σε αποτυχημένα έργα «εξευρωπαϊσμού» και «καλλωπισμού» του κέντρου της πόλης (βλ μεγάλος περίπατος). Αντί για προσλήψεις στα νοσοκομεία χιλιάδες νέες θέσεις προκηρύχθηκαν για την αστυνομία και προωθήθηκε η δημιουργία νέων ειδικών σωμάτων (βλ πανεπιστημιακή αστυνομία). Μέσα σ' αυτή την συνθήκη, τα καλοταϊσμενα από την κρατική χρηματοδότηση των 20εκ., ΜΜΕ έπαιζαν το παιχνίδι της κυβέρνησης συσκοτίζοντας την κρατική ανευθυνότητα και αναδεικνύοντας αποδιοπομπαίους τράγους ως υπεύθυνους για την διασπορά του ιού: στην αρχή οι υπεύθυνοι ήταν οι απείθαρχοι πολίτες που δεν τηρούσαν τα μέτρα, στην συνέχεια οι νέοι που συνωστίζονταν στις πλατείες και έκαναν διακοπές και τέλος οι μετανάστες που κατονομάστηκαν σε πολλές περιπτώσεις ως υγειονομικές βόμβες.

Το success story της κυβέρνησης που προέβαλλε όλο το προηγούμενο διάστημα την μεγάλη επιτυχία στην διαχείριση του covid 19 έχει πλέον καταρρεύσει. Ο Νοέμβριος εξελίχθηκε στον πιο τραγικό μήνα της πανδημίας με τους θανάτους από κορονοϊό να φτάνουν στους 1780, αριθμός που αποτελεί το 74% των συνολικών θανάτων από την έναρξη της πανδημίας. Η σύγκριση των ελληνικών δεδομένων της πανδημίας που γίνεται κάθε τόσο από κυβερνητικούς εκπροσώπους με δεδομένα από άλλες ευρωπαϊκές χώρες δεν αποδεικνύει καμία επιτυχία του ελληνικού κράτους αλλά αντίθετα φανερώνει την παταγώδη αποτυχία του παγκόσμιου καπιταλισμού και των κρατικών μηχανισμών να διαχειριστούν την υγειονομική κρίση με γνώμονα τις κοινωνικές ανάγκες και την προστασία της δημόσιας υγείας.

Το καμπανάκι είχε χτυπήσει ήδη από τις αρχές Οκτώβρη όταν σημειώθηκε μια επιθετική αύξηση των κρουσμάτων η οποία έφτασε και σε αριθμούς ρεκόρ για την εποχή. Τότε ο Μητσοτάκης δήλωνε πως το σενάριο για ένα δεύτερο lockdown «ήταν σχεδόν αδιανόητο» και μάλιστα τόνιζε πως «τα καθολικά μέτρα φέρνουν τραγικές επιπτώσεις στην οικονομία και μεγάλες αδικίες στην κοινωνία καθώς ο οριζόντιος περιορισμός είναι άδικος αφού εξισώνει διαφορετικά βάρη πάνω στις πλάτες όλων». Παρόλ' αυτά το lockdown επιβλήθηκε και πάλι ως μια λύση – αντίβαρο στην ανικανότητα του κράτους για την αντιμετώπιση της διασποράς του ιού και στην εγκληματική του αμέλεια για την εφαρμογή ικανοποιητικών όρων πρόληψης και

νοσοκομειακής περίθαλψης. Οι πιθανότητες για αυτή την επιλογή μεγάλωναν όσο ο κίνδυνος για την κατάρρευση του κρατικού συστήματος υγείας γινόταν όλο και πιο ορατός.

Όπως είχαμε σημειώσει και σε προηγούμενο κείμενο μας κατά το πρώτο lockdown: «τα κράτη ανάμεσα στην κοινωνική απονομιμοποίηση και την δυσαρέσκεια που θα τους κοστίσουν τα εκατοντάδες χιλιάδες κρούσματα τα οποία δεν θα μπορέσουν να διαχειριστούν τα καταρρακωμένα συστήματα υγείας και τις καταστρεπτικές συνέπειες της απαγόρευσης κυκλοφορίας για την καπιταλιστική κερδοφορία, διαλέγουν προς το παρόν το δεύτερο. Με την σημαντική υποσημείωση, πως γνωρίζουν πολύ καλά το πώς θα μετακυλήσουν τα βάρη των οικονομικών επιπτώσεων της πανδημίας και του νέου επεισοδίου της καπιταλιστικής κρίσης, στις πλάτες της κοινωνικής πλειοψηφίας των μισθωτών, των ανέργων, της νεολαίας». Κι αυτή την φορά, τα περισσότερα κράτη συμπεριλαμβανομένου και του ελληνικού ακολούθησαν την ίδια τακτική με την διαφορά πως σ' αυτή την περίπτωση προσπάθησαν μέχρι την ύστατη στιγμή ώστε να αποτρέψουν για δεύτερη φορά το πάγωμα της καπιταλιστικής οικονομίας. Έτσι, η απόφαση για την απαγόρευση της κυκλοφορίας λήφθηκε μόνο όταν ήταν πλέον βέβαιο για τους κρατικούς αξιωματούχους πως η κατάσταση είχε ξεφύγει εντελώς από τον έλεγχο τους και το σύστημα υγείας θα κατάρρεε σύντομα. Το σενάριο που ακούγεται συχνά το τελευταίο διάστημα για διαδοχικά κυλιόμενα lockdown μέχρι να αποκτηθεί ένα ικανοποιητικό

ποσοστό ανοσίας μέσω του εμβολίου προεικονίζει ακριβώς την συνέχεια αυτής της τακτικής. Το κράτος θα εξακολουθήσει να εφαρμόζει την ίδια εγκληματική πολιτική με όλες τις ανεπάρκειες και τις αντιφάσεις που περιγράφηκαν παραπάνω, θα ανοίγει την οικονομία για μικρά χρονικά διαστήματα ή θα ανοίγει συγκεκριμένους κλάδους που έχουν ζήτηση ανάλογα με την εποχή ώστε να κινηθεί η αγορά και όταν το σύστημα υγείας θα φτάνει στα όρια του θα επιβάλει και πάλι τον μαζικό εγκλεισμό. Στο μεταξύ τα κρούσματα και οι θάνατοι θα αυξάνονται και οι αντοχές του συστήματος υγείας θα εξαντλούνται ολοένα και περισσότερο.

Στην παρούσα κατάσταση, εδώ και έναν μήνα, το Εθνικό Σύστημα Υγείας παρουσιάζει εικόνα διάλυσης. Οι δηλώσεις πως το σύστημα υγείας «έχει αντέξει και θα αντέξει» απέχουν κατά πολύ από την πραγματικότητα. Η αλήθεια είναι πως το σύστημα υγείας έχει καταρρεύσει και οι εργαζόμενοι δίνουν μια μεγάλη μάχη για να περισώσουν ό,τι είναι δυνατόν. Το τελευταίο διάστημα η πληρότητα στις ΜΕΘ στην Β. Ελλάδα έχει φτάσει σε πολλές περιπτώσεις το 100% ενώ στο σύνολο της επικράτειας έχει αγγίξει το 87%. Αλλά ακόμη και οι πρόσθετες Μονάδες Εντατικής Θεραπείας που δημιουργούνται πρόχειρα και με το σταγονόμετρο καταλαμβάνοντας πτέρυγες άλλων ειδικοτήτων, χειρουργικές αίθουσες, και αίθουσες ανάνηψης δεν μπορούν να λειτουργήσουν με την απαιτούμενη επάρκεια λόγω της έλλειψης εξειδικευμένου προσωπικού. Είναι προφανές πως η δημιουργία ΜΕΘ δεν προϋποθέτει

**ΜΕΘ ΚΑΙ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟ
ΠΡΟΣΛΗΠΙΚΟ
ΠΟΥΘΕΝΑ**

**ΕΛΕΓΧΟΙ ΚΑΙ ΜΑΤ
ΠΑΝΤΟΥ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγ. Αναργύρων-Καματερού

μόνο νέες κλίνες και μηχανήματα αλλά πολύ περισσότερο τους εξειδικευμένους γιατρούς και νοσηλευτές/τριες και σ' αυτό το σκέλος οι ελλείψεις είναι τεράστιες και ο σχεδιασμός ανύπαρκτος. Οι προσλήψεις που έγιναν αποτελούν μια σταγόνα στον ωκεανό σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του συστήματος υγείας γενικά, πόσο μάλλον

σε περίοδο πανδημίας. Αντί λοιπόν για τις απαραίτητες προσλήψεις και την αύξηση του αριθμού των κλινών η στρατηγική της κυβέρνησης περιλαμβάνει αεροδιακομιδές και έτοιμα τρένα για την μεταφορά ασθενών με κορονοϊό από την Θεσσαλονίκη προς την Αθήνα, πρακτικές για τις οποίες πολλοί γιατροί έχουν εκφράσει την ανησυχία τους. Παράλληλα με όλη αυτή την κατάσταση, η κανονική λειτουργία των νοσοκομείων έχει παρουσιάσει σοβαρά προβλήματα. Η λειτουργία των εξωτερικών ιατρείων έχει ανασταλεί σε πολλά νοσοκομεία και τα περισσότερα προγραμματισμένα χειρουργεία αναβάλλονται, ένα γεγονός που αν δεν μαρτυρεί από μόνο του την κατάρρευση του συστήματος υγείας, αν μη τι άλλο μαρτυρεί την δολοφονική πολιτική του κράτους.

Η κατάρρευση του κρατικού συστήματος υγείας αντανακλάται και στην αύξηση του αριθμού των θανάτων καθημερινά. Πολλές είναι οι δηλώσεις γιατρών και νοσοκόμων που αναφέρουν περιπτώσεις διασωληνώσεων και θανάτων από κορονοϊό σε απλούς θαλάμους θεραπείας λόγω της πληρότητας στις ΜΕΘ. Ο δείκτης της θνητότητας έχει αυξηθεί σε σχέση με την άνοιξη και η Ελλάδα βρίσκεται πλέον στην 4η θέση ανάμεσα στα κράτη της Ε.Ε σε ποσοστό θανάτων σε σχέση με τα καταγεγραμμένα κρούσματα. Είναι εμφανές πως η αύξηση των θανάτων οφείλεται και στις συνθήκες νοσηλείας των ασθενών οι οποίες χαρακτηρίζονται από όλες τις ελλείψεις και τα προβλήματα που αναφέραμε. Μπορούμε εύκολα να εξάγουμε το συμπέρασμα πως σε διαφορετικές συνθήκες πολλές ζωές θα μπορούσαν να είχαν σωθεί.

Οι πολιτικές ευθύνες της κυβέρνησης η οποία συνεχίζει να εφαρμόζει την θανατοπολιτική της εις βάρος της δημόσιας υγείας και των λαϊκών αναγκών είναι μεγάλες. Από την άλλη πλευρά οι βαρύγδουπες ανακοινώσεις και οι καταγγελίες από την πλευρά της αντιπολίτευσης για τις ελλείψεις και τις ανεπάρκειες του ΕΣΥ μπορούν να προκαλέσουν μόνο θυμηδία. Κόντρα λοιπόν στην βραχύβια μνήμη που διαθέτουν οι παλαιοί κυβερνώντες και οι ακολουθητές τους, εμείς θα υπενθυμίσουμε το αυτονόητο: η σημερινή κατάσταση στο κρατικό σύστημα υγείας δεν έπεσε από τον ουρανό. Όλοι όσοι έχουν χρειαστεί να νοσηλευτούν, να εξεταστούν ή να κάνουν κάποιο χειρουργείο σε κρατικό νοσοκομείο έχουν γνωρίσει από πρώτο χέρι τις

ανεπάρκειες, τις ελλείψεις και τις καθυστερήσεις που χαρακτηρίζουν το ΕΣΥ, οι οποίες και προτού εκδηλωθεί η πανδημία είχαν αποβεί μοιραίες για πολλές ανθρώπινες ζωές. Τα τελευταία χρόνια η κατάσταση έχει επιβαρυνθεί καθώς μέσα στο πλαίσιο των μνημονιακών πολιτικών που εφαρμόστηκαν από όλες τις κυβερνήσεις από το 2010 έως και σήμερα, έχει κοπεί το 1/3 της συνολικής χρηματοδότησης προς το ΕΣΥ και έχουν μειωθεί κατά 25.000 οι εργαζόμενοι του με τις απολύσεις στον σωρό που διενεργούνταν όλο αυτό το διάστημα.

Κατά τα 4,5 χρόνια της μνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δεν είδαμε καμία βελτίωση στο ΕΣΥ και το χρεοκοπημένο μοντέλο του οικονομικού κεϋνσιανισμού που βρισκόταν στην προεκλογική ατζέντα του κόμματος δεν εφαρμόστηκε επ' ουδενί, ακριβώς λόγω της ασυμβατότητας του με τα σύγχρονα καπιταλιστικά δεδομένα. Η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση εφάρμοσε χωρίς κανένα δισταγμό τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της λιτότητας σε πλήρη αρμονία με τους μνημονιακούς προϋπολογισμούς και την συμφωνημένη με τους «δανειστές» δημοσιονομική στρατηγική. Αυτό που θυμόμαστε από την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι προσλήψεις και ενδυνάμωση του ΕΣΥ αλλά οι διεκδικήσεις των χιλιάδων συμβασιούχων εργαζομένων στον τομέα της Υγείας για μονιμοποίηση που έπεσαν στο κενό και οι αγώνες των καθαριστριών των νοσοκομείων που απολύθηκαν χάνοντας βίαια την θέση εργασίας τους. Οι δε «πομπώδεις διακηρύξεις» των πρώην κυβερνώντων για την κατάργηση του περιόφημου «5ευρου»

προσक्रύουν πάνω στις αντικοινωνικές αντιασφαλιστικές πολιτικές (νόμος Κατρούγκαλου) που εφάρμοσαν οι μνημονιακοί σοσιαλδημοκράτες εγκληματίες όπως την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών που αντιστάθμισαν την χασούρα από το 5ευρω, μια χασούρα που την υφάρπαξαν από την κοινωνική βάση στο πολλαπλάσιο.

Σ' αυτό το σημείο να κάνουμε μια επισήμανση σχετικά με ένα ζήτημα το οποίο έχει έρθει έντονα στο προσκήνιο: το ζήτημα των επιτάξεων των ιδιωτικών νοσοκομείων. Είναι γεγονός πως το τελευταίο διάστημα η έννοια της επίταξης ορίζεται και χρωματίζεται πολιτικά και ιδεολογικά από τον καθένα με διαφορετικό τρόπο. Η κυβέρνηση αντιλαμβανόμενη πως τα περιθώρια των κρατικών νοσοκομείων έχουν εξαντληθεί σε περιοχές όπως η Θεσσαλονίκη προχώρησε στην «επίταξη» ιδιωτικών κλινών αρχικά για την νοσηλεία απλών περιστατικών και στην συνέχεια και για την εισαγωγή κρουσμάτων με κορονοϊό. Αυτό όμως που συνέβη στην πραγματικότητα ήταν η ενοικίαση των κλινών των ιδιωτικών νοσοκομείων, μια αγορά υπηρεσιών του ιδιωτικού τομέα από το κράτος ώστε να καλυφθούν οι ελλείψεις του εθνικού συστήματος υγείας. Μάλιστα η ενοικίαση αυτή έγινε όχι σε τιμές κόστους άλλα οι αποζημιώσεις που δόθηκαν εξασφάλισαν ένα ικανοποιητικό κέρδος για τους κλινικάρχες. Όπως δήλωσε άλλωστε και κυβερνητικό στέλεχος «η επίταξη σημαίνει μεγάλο κόστος για το δημόσιο». Την ίδια στιγμή προβάλλονται αιτήματα από κόμματα της αντιπολίτευσης για πλήρη ένταξη των

ιδιωτικών νοσοκομείων στο κρατικό σχεδιασμό για την αντιμετώπιση της πανδημίας.

Η χρήση ιδιωτικών υπηρεσιών από την πλευρά του κράτους έναντι αποζημιώσεων για την κάλυψη των αδυναμιών του δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κάποιου είδους «κοινωνική πολιτική» αλλά ως μια λύση ανάγκης που προστάζει την «συνεργασία» με τον ιδιωτικό τομέα. Το πλαίσιο αυτής της συνεργασίας δεν μετασχηματίζεται αλλά ρυθμίζεται από το ίδιο το κράτος και ορίζεται μέσα στην εκμεταλλευτική συνθήκη του καπιταλισμού η οποία τοποθετεί τα συμφέροντα των λίγων πάνω από την προστασία του αγαθού της δημόσιας υγείας το οποίο έχει ανάγκη σε εμπόρευμα. Από συνδικαλιστική σκοπιά, μέσα στην παρούσα συνθήκη θα ταχθούμε σύμμαχοι στις διεκδικήσεις των εργαζομένων των νοσοκομείων που ζητούν την συμπερίληψη ιδιωτικών κλινών στο κρατικό σύστημα υγείας αφενός πάνω στην βάση της ελάφρυνσής τους από τον εφιάλτη που ζουν μέσα στους εντατικοποιημένους ρυθμούς εργασίας και αφετέρου πάνω στην βάση της δυνατότητας παροχής περίθαλψης σε περισσότερους ανθρώπους που χρήζουν νοσηλείας. Εμείς από την πλευρά μας ως πολιτικός πυρήνας αναρχικών δεν προωθούμε προγραμματικά την κρατική επίταξη των ιδιωτικών νοσοκομείων. Προτάσσουμε και αγωνιζόμαστε για την ολική κοινωνική επίταξη εξίσου των ιδιωτικών και κρατικών νοσοκομείων, την διαχείριση τους από τους ίδιους τους εργαζομένους και την ομοσπονδιακή οργάνωση ενός πραγματικά δημόσιου και ελεύθερα προσβάσιμου συστήματος υγείας, με γνώμονα τις

κοινωνικές ανάγκες. Είμαστε πεπεισμένοι/ες πως μέσα στο ισχύον οικονομικό και πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να εφευρεθεί καμία τέτοια λύση για την ελεύθερη, ισότιμη και καθολική πρόσβαση στην υγεία.

Η ευθύνη για την δολοφονική τροχιά που έχει πάρει η πανδημία και την εγκληματική πολιτική που ακολουθείται σε εγχώριο αλλά και σε διεθνές επίπεδο εντοπίζεται στις ρίζες του σημερινού πολιτικού και οικονομικού συστήματος που βασίζεται πάνω στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Παντού ανά την υφήλιο, τα κράτη υπό την όποια πολιτική διαχείριση -δεξιά ή αριστερή, φιλελεύθερη ή σοσιαλδημοκρατική- αποτυγχάνουν να αντιμετωπίσουν την υγειονομική κρίση με όρους που δεν περιστέλλουν κοινωνικές ελευθερίες και δεν καταπατούν ανθρώπινα δικαιώματα. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να γίνει διαφορετικά μέσα σε ένα σύστημα που έχει στηρίξει την ίδια του την δημιουργία και την ύπαρξη πάνω στο θάνατο, την εκμετάλλευση και την καταπάτηση των αναγκών και των ελευθεριών της μεγάλης πλειοψηφίας των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Σε περιόδους κρίσης τα κράτη και οι καπιταλιστές εμφανίζουν το πιο αδηφάγο πρόσωπο τους και οι αντιθέσεις του καπιταλισμού οξύνονται. Έτσι και στην κρίση που βιώνουμε σήμερα, στο επίκεντρο της πολιτικής διαχείρισης των κρατών βρίσκεται η οικονομική, κοινωνική και βιολογική εξόντωση των ανθρώπων των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, όλων εκείνων που αποτελούν τους αναλώσιμους υπηκόους της πολιτείας τους, εκείνων που αποτελούν ένα γρανάζι στην μηχανή του καπιταλισμού που

όταν δεν επιτελεί με αποτελεσματικότητα το έργο του ή όταν περισσεύει το πετάνε.

Η πανδημία αξιοποιείται ως μια χρυσή ευκαιρία από το κράτος που βρίσκει μέσα από την εφαρμογή της δολοφονικής πολιτικής διαχείρισης του νέους δρόμους και νέα εργαλεία για να επιβάλλει ανεμπόδιστα την καθολική κυριαρχία του και τους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς του. Η ευκαιρία αυτή που χρησιμοποιείται από το κράτος έρχεται μέσα σε ένα ιδιαίτερο πλαίσιο που προσδιορίζεται από την υφιστάμενη τροχιά που χαρακτηρίζει την πορεία της παγκόσμια οικονομίας ήδη από το τελευταίο τρίμηνο του 2019. Μέσα στο εν εξελίξει νέο και πιο ισχυρό επεισόδιο της 12ετούς πλέον παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, είναι σαφές πως οι κρατικές και καπιταλιστικές ζημιές θα επιχειρηθούν να καλυφθούν για ακόμη μια φορά με τις θυσίες και την οικονομική λεηλασία των προλεταριακών στρωμάτων. Βέβαια σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να επισημάνουμε ότι οι υφιστάμενοι συσχετισμοί δύναμης στον ταξικό και κοινωνικό ανταγωνισμό είναι εκείνοι που καθορίζουν το εάν μια κρίση σαν αυτή που βιώνουμε θα εξελιχθεί εις βάρος ή προς όφελος των εκμεταλλευομένων. Στην παρούσα περίοδο εκτός από την κοινωνική νηνεμία και την πτώση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων που επικρατεί τουλάχιστον την τελευταία δετία, είναι και το επιβαλλόμενο καθεστώς της απαγόρευσης της κυκλοφορίας και των συναθροίσεων που αποδυναμώνει την ισχύ και την μαζικότητα των αγώνων και στρατολογείται προσχηματικά για την εκ προοιμίου καταστολή τους.

**ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΗΝ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΗΝ
ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ**

**ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΕΠΙΤΡΕΨΟΥΜΕ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ
ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ. Αναργύρων –Καματερού

Και σ' αυτό το σημείο ακριβώς, της απονέκρωσης του ζωντανού αγώνα και της άμεσης αντίστασης, έγκειται το μεγάλο πάτημα για την κρατική και καπιταλιστική επέλαση με την επιβολή μέτρων που σε άλλες περιόδους θα φάνταζαν μακρινά όνειρα ακόμα και στον πιο αισιόδοξο τιμητή του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Μέσα στις συνθήκες κοινωνικού νεκροταφείου που έχουν επιβληθεί, με τις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις να έχουν απαγορευτεί, το ελληνικό κοινοβούλιο από το πρώτο lockdown έως και σήμερα έχει ψηφίσει μια σειρά από αντιδραστικά, αντεργατικά και αντικοινωνικά νομοσχέδια και μέτρα. Τα αντιαπαιδευτικά νομοσχέδια, το νομοσχέδιο που θεσμοθέτησε την περαιτέρω λεηλασία της φύσης προς όφελος των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, ο νόμος για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, ο νέος πτωχευτικός κώδικας και εσχάτως το αντεργατικο/αντιαπεργιακό νομοσχέδιο που θεσμοθετεί την 10ωρη εργασία και βάζει νέους πιο ισχυρούς φραγμούς στις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις αποτελούν τους πρώτους σταθμούς στον δρόμο του νέου κύκλου επιβολής νεοφιλελεύθερων μέτρων λιτότητας και αφαίμαξης του κοινωνικού πλούτου για την σωτηρία του συστήματος. Τα χειρότερα έπονται και θα έρθουν στην επιφάνεια στο αμέσως επόμενο διάστημα όταν

ξεδιπλωθούν σε όλο τους το μέγεθος οι συνέπειες του νέου επεισοδίου της κρίσης.

Η ένταση της κρατικής καταστολής και πριν και μετά την εκδήλωση της νέας μεγάλης ύφεσης έρχεται ως ένα αναμενόμενο και αναγκαίο επακόλουθο της όξυνσης της ταξικής εκμετάλλευσης και των νέων δυσβάστακτων μέτρων και περιορισμών που πλήττουν και θα πλήξουν τα λαϊκά στρώματα. Ο γενικός σχεδιασμός της αστυνόμευσης και της κρατικής καταστολής καθοδηγείται σε κάθε περίοδο από τους τακτικούς και στρατηγικούς στόχους του κράτους και δεν επαφίεται ούτε στις «ιδεολογικές εμμονές» και την αυταρχικότητα της εκάστοτε κυβέρνησης ούτε στην αυθαιρεσία των έμμισθων φρουρών της. Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο και από την πρόσφατη εγχώρια εμπειρία πως πριν από την εκδήλωση μεγάλων κρίσεων τα κράτη οργανώνουν την εσωτερική τους άμυνα, οξύνουν το επίπεδο καταστολής και προσπαθούν μέσω της έντασης της κρατικής βίας να περάσουν το μήνυμα της παντοδυναμίας τους ενόψει των μελλοντικών ταξικών και κοινωνικών αγώνων που θα πυροδοτηθούν, προσπαθούν να τρομοκρατήσουν μέσω της διασποράς του φόβου και να καταστείλουν κάθε ριζοσπαστική και ανατρεπτική φωνή μέσα στην κοινωνία.

Στην παρούσα περίοδο, η επιβολή της κρατικής παντοδυναμίας δια του ροπάλου και οι σχεδιασμοί προληπτικής αντιεξέγερσης και αντεπανάστασης βρίσκονται

σε πλήρη εφαρμογή. Ο κρατικός μηχανισμός αξιοποιώντας την υγειονομική κρίση προσθέτει νέα όπλα στην φαρέτρα της καταστολής και του κοινωνικού ελέγχου. Η απαγόρευση της κυκλοφορίας, η απαγόρευση των συναθροίσεων, των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων, η οικονομική καταστολή του προστίμου που έρχεται να προστεθεί στην φυσική καταστολή αποτελούν νέα στοιχεία της δυστοπικής πραγματικότητας την οποία βιώνουμε. Όλα τα παραπάνω εφαρμόζονται υπό τον μανδύα της υγειονομικής προστασίας η οποία επιβάλλεται με τα γκλομπ των μπάτσων, την αστυνομοκρατία στις πόλεις, τους ξυλοδαρμούς, τις συλλήψεις στο σωρό και τον συνωστισμό των συλληφθέντων στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ. Τα πρόσφατα παραδείγματα της 17ης Νοεμβρίου και 6ης Δεκέμβρη, που φέτος χαρακτηρίστηκαν από τις απαγορεύσεις των διαδηλώσεων και των συγκεντρώσεων, την κυριαρχία των αστυνομικών δυνάμεων στις περισσότερες πόλεις, την καταστολή και τις συλλήψεις, θα πρέπει να μας εγείρουν προβληματισμούς και να μας οδηγήσουν σε γόνιμα συμπεράσματα για την συνέχεια.

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί το τελευταίο διάστημα διαψεύδει την θεωρία πως το επίπεδο και η ένταση της κρατικής καταστολής αναβαθμίζεται όταν οι αντιστάσεις οξύνονται, ριζοσπαστικοποιούνται και λαμβάνουν εξεγερτικές διαστάσεις. Αντιθέτως, πάνω στην υποχώρηση των αγώνων και στην απουσία μαχητικής αντίστασης πατάει ο κρατικός μηχανισμός ώστε να επιβάλλει την παντοδυναμία του. Οι υλικοί συσχετισμοί δύναμης στο

πεδίο της σύγκρουσης διαμορφώνουν τους όρους του αγώνα, τις δυνατότητες των αντιπάλων και κατά συνέπεια την στρατηγική που θα ακολουθήσουν. Δεν αγωνιζόμαστε για την διεκδίκηση και την κατοχύρωση του “δημοκρατικού δικαιώματός μας στην διαδήλωση” αλλά προτάσσουμε την κοινωνική, ταξική και πολιτική αναγκαιότητα να εκφράζουμε το δίκιο του αγώνα μας στον δρόμο, είτε αυτό χαρακτηρίζεται νόμιμο είτε παράνομο. Αυτό το δίκαιο περιφρουρείται με την συγκρότηση συλλογικών δομών αυτοάμυνας, την σοβαρή οργάνωση και την συντροφική αλληλοπροστασία και όχι με την καταγγελία ή την απόσυρση από τον αγώνα με το ταυτόχρονο χτίσιμο προσχημάτων και απόδοσης ευθυνών σε κάθε άλλον πέρα από τον εαυτό μας.

Είναι γεγονός πως τα τελευταία χρόνια, έπειτα από τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και τα συγκρουσιακά γεγονότα του 2006-7 με αφορμή την αναθεώρηση του άρθρου 16, την εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 και την διετία 2010-12, έχει σε μεγάλο βαθμό κερδηθεί από το κράτος η δυνατότητα να επιβάλλεται στον δρόμο διαμέσου των ένοπλων υπηρετών του, να διαλύει διαδηλώσεις και να μην εισπράττει τα δέοντα. Ο βασικότερος λόγος εντοπίζεται στην απογοήτευση μεγάλων κοινωνικών τμημάτων με ριζοσπαστική συνείδηση που δεν βρήκαν μια ελευθεριακή διέξοδο σε όλους αυτούς τους αγώνες, που αποστρατεύτηκαν και εγκατέλειψαν την κάθοδο στους δρόμους, αφού δεν μπόρεσαν να οργανωθούν σε αναρχικές, ταξικές και επαναστατικές βάσεις. Ταυτόχρονα, μεγάλη ευθύνη φέρουν οι “κινηματικοί” νεροκουβαλητές της

κυβέρνησης σύριζα που επί 4 χρόνια επιχειρούσαν τον κατευνασμό της έντασης των αγώνων και δεν έχαναν ευκαιρία να καταδικάσουν κάθε μαχητική δράση σαν «αδιέξοδο εξεγερτισμό», ακόμη κι αν αυτή δεν στερούνταν ταξικών αναφορών, κοινωνικής απεύθυνσης και επαναστατικών προταγμάτων. Μια στάση, που αποδείχτηκε καθαρά οπορτουνιστική, αφού τον καιρό της διακυβέρνησης της Ν.Δ. οι ίδιες δυνάμεις εξαντλούν την θεματολογία τους στην «ακροδεξιά» κατασταλτική στρατηγική της «φασιστικής Ν.Δ.» αγκαλιάζοντας κάθε «αδιέξοδο εξεγερτισμό» απ' όπου κι αν προέρχεται, αρκεί να μην στερείτε (όχι ταξικών), αλλά αντι-νδ αναφορών.

Μέσα στις σημερινές πολιτικοοικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που προεικονίζουν μεγάλες εκρήξεις κοινωνικής οργής και ανακατατάξεις στο πολιτικό σκηνικό θα πρέπει να διδαχθούμε από τις αστοχίες και τις ανεπάρκειες του παρελθόντος, να σπάσουμε το κλίμα φόβου που επικρατεί και να ξαναστρώσουμε το μονοπάτι της οργάνωσης και της μαχητικής αντίστασης. Η συγκεκριμένη προσπάθεια για να καταστεί επιτυχής και αποτελεσματική, για να μην καταλήξει πάλι στην αφομοίωση και την απογοήτευση θα πρέπει να βασίζεται σε γερά οργανωτικά, αξιακά και πολιτικά θεμέλια. Η αναβάθμιση και η πύκνωση της δράσης και της κοινωνικής μας παρέμβασης σε συνδυασμό με την προώθηση της οργάνωσης σε πολιτικό και ταξικό/κοινωνικό επίπεδο, καθώς και η συγκρότηση ενός επαναστατικού σχεδιασμού και προγράμματος αποτελούν σημαντικά επίδικα για την επαναστατική και ταξική πάλη. Αποτελούν προϋποθέσεις για την επιτυχία του αναρχικού αγώνα.

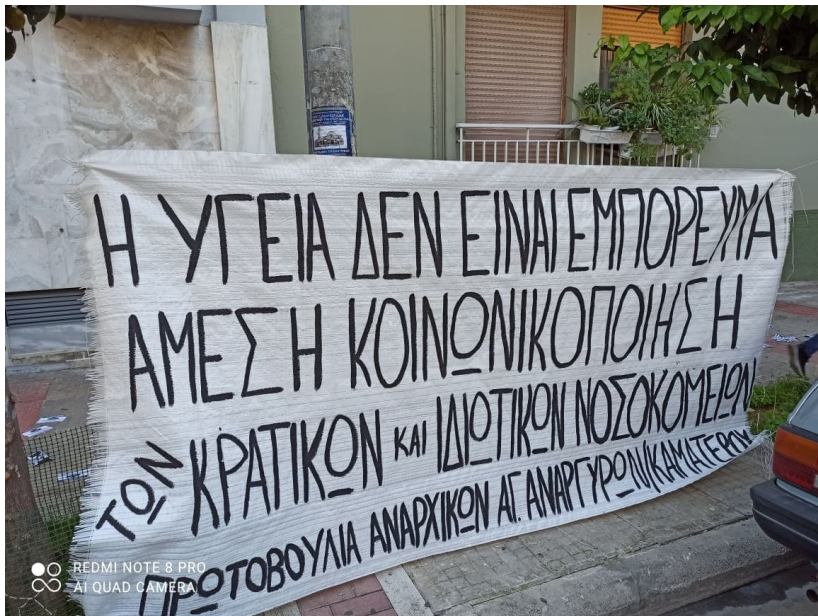

Καμία κοινωνική επανάσταση στην ιστορία δεν πραγματοποιήθηκε δίχως την από τα πριν προετοιμασία των θεμελίων της μελλοντικής κοινωνίας, των οργανωτικών κυττάρων της, των ποιοτικών χαρακτηριστικών της, όλων αυτών των στοιχείων που αποκρυσταλλώνονται και αναπτύσσουν τις πιο προχωρημένες μορφές τους μέσα στην ζωντανή κοινωνική εξέλιξη και την ολοκλήρωση της επαναστατικής μετάβασης. Η σκιαγράφηση της μετεπαναστατικής κοινωνίας που προτάσσουμε δεν θα πρέπει να γίνεται αφηρημένα. Μπορεί να αποκτήσει ρεαλιστική ισχύ μέσα από την συγκεκριμενοποίηση της σε έναν σύγχρονο προγραμματικό και στρατηγικό σχεδιασμό που μόνο μια πλατιά αναρχική πολιτική οργάνωση μπορεί να αναπτύξει. Ωστόσο, δεν αρκεί μια τέτοια οργάνωση αν το πρόταγμα, το σχέδιο, η ιδέα μιας νέας κοινωνίας δεν ζωντανέψει ως επαναστατική προοπτική μέσα στην καρδιά της ίδιας της εργατικής τάξης και όλης της εκμεταλλεόμενης κοινωνίας. Η αναρχική κοινωνία δεν επιβάλλεται από αποκομμένες ελίτ, γιατί τότε ούτε αναρχική, ούτε κοινωνία πραγματικής ισότητας θα είναι. Ας παλέψουμε με σχέδιο σε όλα τα πεδία των μαχών: κοινωνικά, ταξικά, πολιτικά. Ο θρίαμβος της Κοινωνικής Επανάστασης θα είναι θρίαμβος για όλη την ανθρωπότητα. Είναι στο χέρι μας να τα καταφέρουμε.

Οργάνωση τώρα

**Αγώνας για την Κοινωνική Επανάσταση, την
Αναρχία, την Ελεύθερη και Αταξική κοινωνία**

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΕ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΑΣΤΙΩΝ

Για την απαγόρευση συναθροίσεων άνω των 100 ατόμων

Με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις να κλιμακώνονται μέρα με την μέρα, αλλά και με ένα σύνολο κοινωνικών και ταξικών διεκδικήσεων να είναι ανοιχτό και να προμηνύει θύελλες, η ΕΛ.ΑΣ. ανακοίνωσε την «απαγόρευση συναθροίσεων άνω των 100 ατόμων» εξαιρώντας βέβαια τις συναθροίσεις στα εμπορικά κέντρα. Αναμφίβολα, κανέναν δεν μπορεί πλέον να πείσει η προσχηματική στρατολόγηση του «υγειονομικού κινδύνου». Ο φωτογραφικός χαρακτήρας της απαγόρευσης είναι εμφανής, το ίδιο και οι αποδέκτες.

Το βαθιά αντικοινωνικό πρόσημο των αντεργατικών νομοθεσιών, της ισοπέδωσης εργατικών και κοινωνικών κεκτημένων, των νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων στην εκπαίδευση και των μνημονιακών προϋπολογισμών στα μέτρα και τα σταθμά της δημοσιονομικής ασφυξίας που διασφάλισε η παρελθούσα «κυβέρνησης της αριστεράς» με αντάλλαγμα τους μεταμνημονιακούς μύθους που ήδη καταρρέουν, δεν μπορεί να καλυφτεί πίσω από την πανδημία και την ταξικά μεροληπτική διαχείριση της. Η κρατική καταστολή δεν θα μπορέσει να συνεχίζει το παιχνίδι του αποπροσανατολισμού και της μετατόπισης της ατζέντας της ταξικής και κοινωνικής σύγκρουσης επί μακρόν, ούτε να συγκαλύπτονται τα ταξικά καταγωγικά της αίτια που υπερβαίνουν την «κακιά δεξιά» και τον αναλώσιμο Χρυσοχοϊδη.

Πίσω από την κρατική αυταρχικότητα βρίσκονται η διαρκής όξυνση της συστημικής κρίσης που ποτέ δεν τελείωσε, το νέο της επεισόδιο και η αντιμετώπιση των μεγάλων κοινωνικών εκρήξεων που βρίσκονται προ των πυλών.

Αυτές οι κοινωνικές εκρήξεις ή θα τροφοδοτήσουν συστημικές εφεδρείες και θα γίνουν προϊόν εκμετάλλευσης ενός αξιοποιήσιμου πολιτικού κεφαλαίου για το κράτος και την αστική τάξη ή θα τονώσουν τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες στην κατεύθυνση της επαναστατικής προοπτικής. Αναπόφευκτα, χωρίς ταξική και πολιτική οργάνωση, χωρίς το ξεδίπλωμα μιας επαναστατικής στρατηγικής, χωρίς την απαραίτητη δουλειά στην εργατική τάξη και την νεολαία, χωρίς έναν επεξεργασμένο προγραμματικό προσανατολισμό για μια επαναστατική ελευθεριακή μετάβαση στην βάση του αναρχισμού, θα επιβεβαιωθεί το πρώτο σενάριο. Να μην το επιτρέψουμε.

Να ακυρώσουμε στην πράξη τους κρατικούς σχεδιασμούς. Οι μαζικές φοιτητικές κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος όπως η σημερινή δίνουν τον τόνο, σπάζοντας στην πράξη την φωτογραφική απαγόρευση που επιβλήθηκε για τις πορείες και τις συγκεντρώσεις. Καλούμε τους εργαζόμενους/ες, τους άνεργους/ες και την νεολαία σε μαζική συμμετοχή στις πανεκπαιδευτικές κινητοποιήσεις, τις ταξικές, εργατικές και κοινωνικές των επόμενων εβδομάδων. Καλούμε τις συντρόφισσες και τους συντρόφους όλων των περιοχών των δυτικών προαστίων που μοιραζόμαστε κοινές αξιακές και ιδεολογικές αρχές, κοινούς αγωνιστικούς σκοπούς και προτάγματα, σε συλλογικοποίηση και οργάνωση, για να σχεδιάσουμε μαζί τον αγώνα.

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

ΑΦΙΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 26ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟ ΖΗΤΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ

**ΤΟ ΝΕΟ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ/ΑΝΤΙΑΠΕΡΓΙΑΚΟ
ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΕΡΧΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΥΣΕΙ
ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΑ ΔΕΚΑΕΤΙΩΝ**

**26
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ**

Το προς ψήφιση έκτρομα αποτελεί μια ζεκάθαρη πολεμική πράξη ενάντια στον κόσμο της μισθωτής εργασίας και τις οργανώσεις του, ένα σαρωτικό χτύπημα στις ζωές των εκατομμυρίων ανθρώπων που παράχουν τον κοινωνικό πλούτο. Θεσμοθετεί την 10ωρη εργασία και ενισχθεί τους αστικούς φραγμούς στα απεργιακά δικαιώματα, παίρνοντας την σκυτάλη από την μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τον κατάπτυστο νόμο Αχτσιόγλου. Στοχεύει στο γονάτισμα της εργατικής τάξης με τον ταυτόχρονο παροπλισμό της δράσης της, ελευθερώνοντας πλήρως την εργοδοτική αυδοσία. Η κατάργηση του 8ωρου και της κυριακάτικης αργίας ή ό,τι επέμεινε από αυτήν, έρχεται για να νομοθετήσει το ολοκληρωτικό πέταγμα στην εξαθλίωση ενώ η συρρίκνωση των απεργιακών δικαιωμάτων στοχεύει στον σιωπηλό θάνατο.

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΕΠΙΤΡΕΨΟΥΜΕ

**ΝΑ ΡΙΖΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΘΕΜΕΛΙΑ
ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ. Αναργύρων/Καματερού

Οι νεκροί του Σικάγο ζητούν δικαίωση

Είναι δεδομένο, ότι οι κρίσεις παράγουν «ευκαιρίες» στον βαθμό που αξιοποιούνται ως τέτοιες. Μέσα στο ιστορικό πλαίσιο που εκδηλώνονται πυροδοτούν καταιγιστικές και απρόσμενες εξελίξεις. Αυτά που κάποτε μπορεί να φάνταζαν αδιανόητα, ξαφνικά ενσαρκώνονται με αμείλικτη ταχύτητα μέσα στην ζωντανή πραγματικότητα. Γεγονότα που σε άλλες εποχές θα θεωρούνταν ανεδαφικές ουτοπίες επιταχύνουν τον ερχομό τους, θρυμματίζουν «βεβαιότητες» και φέρνουν τα πάνω κάτω. Αυτή η παραδοχή είναι επαληθεύσιμη και στα δύο κοινωνικά στρατόπεδα. Η μονομερής αξιοποίηση της «κρίσης ως ευκαιρίας» από την πλευρά του κράτους και του κεφαλαίου δεν συνεπάγεται την εκμηδένιση των πιθανοτήτων η κρίση να μετατραπεί σε «ευκαιρία» για την εργατική τάξη και τον καταπιεζόμενο λαό. Η Κοινωνική Επανάσταση δεν είναι επιλογή "πολυτελείας" για ένα καλύτερο μέλλον αλλά ο μόνος δρόμος για την ίδια την επιβίωση στο παρόν. Όποιος δεν το συνειδητοποιήσει το επόμενο διάστημα ή ανήκει στις προνομιούχες τάξεις ή έχει πεθάνει ήδη και δεν το γνωρίζει.

Ένα πρόσφατο παράδειγμα αξιοποίησης της «κρίσης ως ευκαιρίας» από το αστικό στρατόπεδο είναι η αναγγελία για την συγκρότηση πανεπιστημιακής αστυνομίας. Και ο πιο αισιόδοξος οπαδός των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα γελούσε στο εφικτό μιας τέτοιας προοπτικής, ακόμη και πριν από λίγους μήνες. Εντούτοις, οι συγκυρίες λειτούργησαν ευνοϊκά και ένα απροσδόκητο συστημικό όνειρο άρχισε να γίνεται όλο και πιο ρεαλιστικό. Με τις σχολές κλειστές λόγω πανδημίας πώς

θα οργανωθούν καταληψιακά κινήματα και εξεγερσιακές αντιδράσεις; Ας ελπίσουμε ότι θα απαντήσει επ' αυτού η αγωνιζόμενη νεολαία των σχολών ψηλαφώντας τρόπους και διανοίγοντας δρόμους αγώνα.

Αντίστοιχο παράδειγμα αποτελεί η επίσημη κατάργηση της 8ωρης εργασίας. Η ευκαιρία για την νομοθέτηση της σε περιβάλλον «καραντίνας» και απαγορεύσεων είναι αναμφίβολα εκπληκτική για το κράτος. Βέβαια, η επικύρωση αυτής της οπισθοδρόμησης που ξυπνά μνήμες Σικάγο ούτε σε νεκρό χρόνο έρχεται, ούτε και προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση. Η συστημική κρίση που μαίνεται από το 2008 έχει χτίσει ολόκληρα βουνά νεκρών τόσο στα πεδία των ιμπεριαλιστών συγκρούσεων όσο και στα ταξικά σφαγεία της «εμπόλεμης ειρήνης» στο εσωτερικό των χωρών. Κανένα οικονομικό μέτρο θωράκισης του κεφαλαίου δεν επιτρέπει τον αιφνδιασμό. Άλλωστε η μόνη ηθική της αστικής τάξης είναι η ηθική του ταξικού της συμφέροντος εν αντιθέσει με το κράτος που δεν μπορεί να έχει καμία ηθική. Μόνο αστυνομία...

Το νέο αντεργατικό/αντιαπεργιακό νομοσχέδιο του υπουργείου εργασίας έρχεται για να καταλύσει κεκτημένα δεκαετιών και να εγκαθιδρύσει με την νομική βούλα ένα εργασιακό καθεστώς προηγούμενου αιώνα. Αποτελεί μια ξεκάθαρη πολεμική πράξη ενάντια στον κόσμο της μισθωτής εργασίας και τις οργανώσεις του, ένα σαρωτικό χτύπημα στις ζωές των εκατομμυρίων ανθρώπων που παράγουν τον κοινωνικό πλούτο. Το προς ψήφιση έκτρωμα με ονομασία "Ρύθμιση θεμάτων της αγοράς εργασίας" θεσμοθετεί την 10ωρη εργασία, ενισχύει τους αστικούς φραγμούς και τον εργοδοτικό έλεγχο στα απεργιακά δικαιώματα, παίρνοντας την σκυτάλη από την μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τον κατάπτυστο νόμο Αχτσιόγλου.

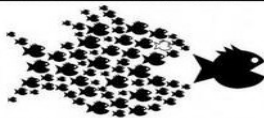

**ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων-Καματερού

**ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ
ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ**

*Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγ.Αναργύρων-Καματερού*

Στοχεύει στο γονάτισμα της εργατικής τάξης με τον ταυτόχρονο παροπλισμό της δράσης της, ελευθερώνοντας πλήρως την εργοδοτική ασυδοσία μέσω της διάλυσης της λειτουργίας του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας. Η κατάργηση του 8ωρου και της κυριακάτικης αργίας ή ό,τι απέμεινε από αυτήν, έρχεται για να νομοθετήσει το ολοκληρωτικό πέταγμα στην εξαθλίωση, ενώ η συρρίκνωση των απεργιακών δικαιωμάτων στοχεύει στον σιωπηλό θάνατο. Ας μην ξεχνούν ότι και οι μελλοθάνατοι μπορούν να ορίσουν την μοίρα τους, έστω και στο παρά πέντε.

Το αντεργατικό νομοσχέδιο συνιστά την πιο ωμή αποσαφήνιση του χαρακτήρα της κρατικής καταστολής του τελευταίου διαστήματος, που κάθε άλλο παρά με “ιδεολογικές εμμονές” και ακροδεξιές στοχεύσεις συγχέεται. Στην ενίσχυση της αστυνομικής καταστολής και την αύξηση της κρατικής αυταρχικότητας αποτυπώνονται οι ταξικές εμμονές του ίδιου του κράτους και των εκάστοτε διαχειριστών του που γίνονται όλο και πιο ορατές σε νομοθετήματα και πολιτικές καταβάρθρωσης των εκμεταλλεόμενων λαϊκών μαζών. Στην απρόσκοπτη εφαρμογή αυτών των πολιτικών επαφίενται τα “δόγματα νόμος και τάξη” τα οποία εμφανίζονται παραλλαγμένα ανάμεσα σε συνταγές διαχείρισης και αστικούς εκφραστές,

αλλά παραμένουν ίδια είτε στις σοσιαλδημοκρατικές, είτε στις νεοφιλελεύθερες εκδοχές τους. Όπως διαρκώς επισημαίνουμε, η όξυνση της αστυνομικής βίας δεν ισοδυναμεί με «φασιστική εκτροπή» του αστικοδημοκρατικού πολιτεύματος, αντίθετα είναι ο προπομπός μιας καθολικής ταξικής επίθεσης. Εκφράζει την προληπτική αντι-εξέγερση και την συστημική αξίωση μιας εκ προοιμίου αναχαίτισης των αντιστάσεων που θα προκύψουν από το βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης. Η στοχοπροσήλωση στην καταγγελία της καταστολής δίχως την αναγνώριση της ταξικής της μήτρας μετατοπίζει την αντίσταση στην καταστολή στην σφαίρα του «δικαιωματισμού» σπρώχνοντας τον αγώνα στις αγκάλες της αριστερής αφομοίωσης. Ο κίνδυνος της κεφαλαιοποίησης των αγώνων από αστικά σοσιαλδημοκρατικά μορφώματα τύπου ΣΥΡΙΖΑ είναι πέρα για πέρα ορατός και θα επαναληφθεί, όσο οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες δεν συνδέονται με την οργάνωση, την στόχευση, την αντιπρόταση της επαναστατικής ανατροπής του καθεστώτος και της κοινωνικής ανοικοδόμησης σε ελευθεριακές και εξισωτικές βάσεις.

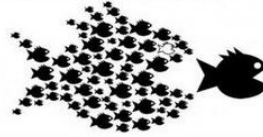
Επιπροσθέτως, ήδη από την προηγούμενη «καραντίνα» η κυβέρνηση αξιοποίησε το χρονικό διάστημα της απαγόρευσης κυκλοφορίας για να περάσει αντιλαϊκά μέτρα και αντιδραστικά νομοσχέδια ισοπέδωσης της εργατικής τάξης. Το ίδιο σχέδιο εκτελείται και στο 2ο «lockdown». Το αντικοινωνικό κοινοβουλευτικό «έργο» συνεχίζει απρόσκοπτα την εγκληματική του δράση, την ώρα που οι απαγορεύσεις συναθροίσεων απενεργοποιούν την δυνατότητα μαζικών απαντήσεων. Οι συνθήκες διεξαγωγής της ταξικής πάλης και του αναρχικού πολιτικού αγώνα είναι αναντίρρητα ασφυκτικές και πρωτόγνωρες.

**ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων-Καματερού

**ΑΜΕΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΣΗ
ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγ.Αναργύρων-Καματερού

Παράλληλα, το πώς και με ποια μέσα αγωνίζεσαι σε περιόδους «έκτακτης ανάγκης» αντανακλά το πώς έχεις οργανωθεί όλο το προηγούμενο διάστημα. Μαγικές λύσεις δεν υπάρχουν όταν το πριν είναι ανεπαρκές, ούτε και υπάρχουν δικαιολογίες αποστρατεύσεων σε χρόνο ενεστώτα. Η ιστορία δεν καταγράφει τα λάθη αγνοώντας τις απουσίες. Η επαναστατική μνήμη τιμωρεί τον αναποτελεσματικό αγώνα εξίσου με τον ματαιωμένο, τον παροπλισμένο στους ασφαλείς ωκεανούς της ιδεολογικής έπαρσης. Πρέπει να αναζητήσουμε τρόπους.

Στο αμέσως επόμενο διάστημα το ανθρώπινο δράμα θα κορυφωθεί και θα φτάσει στα έσχατα των γενικευμένων πολέμων για την κερδοφορία των αστών, αλλά και των κοινωνικών επαναστάσεων για την απελευθέρωση των λαών. Δεν χωράει πλέον καμία αμφισβήτηση αυτή η κατάληξη, ούτε συνιστά διορατική προφητεία "μελετημένων" διανοητών. Η οργανωμένη αντιπρόταση μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης είναι μια απαίτηση των καιρών για να μεταπηδήσει η κοινωνική σύγκρουση σε μια ελευθεριακή λύτρωση της συντριπτικής πλειοψηφίας των ανθρώπων που βλέπει την ζωή του να συνθλίβεται, να υποτιμάται, να καταστρέφεται. Τα αναρχικά προτάγματα για κοινωνικοποίηση του πλούτου, κατάργηση του κράτους και

ελευθεριακή οργάνωση της κοινωνίας με το σύνολο των αποφάσεων που αφορούν τον συλλογικό βίο στα δικά της όργανα, στις δικές τις τύχες, είναι πιο επίκαιρα από ποτέ. Μένει να μετουσιωθούν σε ένα επαναστατικό σχέδιο, να αποκτήσουν ρεαλιστική υπόσταση και πλατιά αποδοχή. Είναι στο χέρι μας να το καταφέρουμε.

Η επικύρωση του αντεργατικού νομοσχεδίου μέσα στο μνημονιακό περιβάλλον της δημοσιονομικής εποπτείας – χωρίς δανειακή σύμβαση- που καθιέρωσε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, είναι ο πρώτος σταθμός της επίθεσης κράτους και κεφαλαίου στο πλαίσιο του νέου επεισοδίου της συστημικής κρίσης. Θα ακολουθήσουν πολλοί τέτοιοι σταθμοί. Είναι άμεση η ανάγκη απαντήσεων. Είναι άμεση η αναγκαιότητα της εδώ και τώρα συλλογικοποίησης σε ταξικό και πολιτικό επίπεδο. Οι εποχές της εναπόθεσης της αντίστασης στην τυχειότητα του "αυθόρμητου" και τις αραιές προκηρύξεις απεργιών από τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες αποτελούν παρελθόν. Θα πρέπει να πάρουμε την κατάσταση και την πρωτοβουλία των κινήσεων στα χέρια μας ξαποστελλοντας τους κομματικούς πάτρωνες από το εργατικό κίνημα, συγκροτώντας μια μαζική αναρχική οργάνωση και ανασυγκροτώντας ελευθεριακά και επαναστατικά τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Γιατί ή θα οργανωθούμε για να νικήσουμε ή βολεμένοι στους αφορμαλιστικούς και παρωχημένους τρόπους αποσπασματικής δράσης που γνωρίζαμε, θα μας θάψει η ιστορία. Διαλέγουμε ανεπιφύλακτα το πρώτο.

Μαζική συμμετοχή στην απεργία της 26ης Νοεμβρίου

Θάνατο στους εχθρούς της εργατικής τάξης

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

Κάτω τα χέρια από τον κόσμο της εργασίας

Η 26η Νοεμβρίου σημαδεύτηκε από την ψήφιση ενός νομοσχεδίου – λαιμητόμου για τον κόσμο της εργασίας το οποίο ήρθε να συντρίψει εργατικά κεκτημένα αιώνων και να επιβάλλει την σιωπή στα συλλογικά όργανα των εργαζομένων καταλύοντας συνδικαλιστικές ελευθερίες και θέτοντας ενισχυμένους περιορισμούς στο δικαίωμα της απεργίας. Το αντεργατικό/αντιαπεργιακό νομοσχέδιο ήρθε ως επιστέγασμα της απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων και της εντεινόμενης υποτίμησης της εργατικής τάξης που προωθούνται με γοργούς ρυθμούς το τελευταίο διάστημα μέσα στις συνθήκες της πανδημίας. Είναι πλέον καταφανής η επιλογή του κράτους να χρησιμοποιήσει προς όφελος του τις περιοριστικές συνθήκες που δημιουργεί το lockdown κατά της οργάνωσης μαζικών συλλογικών αντιστάσεων και αγώνων, ώστε να περάσει ανενόχλητα μια σειρά από αντιδραστικά, αντεργατικά και αντικοινωνικά νομοσχέδια και μέτρα.

Την ημέρα ψήφισης του νομοσχεδίου η αστυνομική καταστολή με τη σφραγίδα του κράτους έδρασε ενεργά σε όλη τη χώρα. Η κήρυξη της απεργίας στάθηκε αγκάθι στον κρατικό οργανισμό για ακόμη μια φορά. Η ΕΛ.ΑΣ με τακτικές επιβολής προστίμων, ξυλοδαρμών και βίας έκανε και πάλι τη δουλειά της. Στη πόλη των Ιωαννίνων στόχος ήταν οι εργάτριες και οι εργάτες που απέργησαν και βγήκαν στους δρόμους ενάντια στο προς ψήφιση έκτρωμα. Το πρωτοβάθμιο σωματείο της ΣΒΕΔΙ κάλεσε τους συναδέλφους/ισσες του κλάδου να κατεβούν στον δρόμο για να διαδηλώσουν με το Σωματείο Βάσης Σερβιτόρων Μαγείρων σε κοινό μπλοκ. Η ΕΛ.ΑΣ φρόντισε εκείνη την

ημέρα να αποκλείσει την περιοχή του Κουρμανιού και έτσι η διαδήλωση μεταφέρθηκε από το εργατικό κέντρο στην Περιφέρεια.

Τα σωματεία των εργατών χτυπήθηκαν αδικαιολόγητα από τις αστυνομικές δυνάμεις. Με πρωτοφανείς εικόνες που ξεδιπλώθηκαν στη πόλη και καταστολή άγριας βίας οι δυνάμεις της ομάδας ΔΙΑΣ ξυλοκόπησαν με γκλοπιές και μπουνιές τα κεφάλια των απεργών σε μια διαρκή καταδίωξη. Το αποτέλεσμα ήταν ο τραυματισμός και η σύλληψη 2 μελών της ΣΒΕΔΙ και 10 ακόμη προσαγωγές διαδηλωτών/τριών στους οποίους κόπηκε και πρόστιμο για την παραβίαση των μέτρων της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Το όλο σκηνικό της καταδίωξης καθώς και οι κατηγορίες που αποδόθηκαν στην συνέχεια στους 2 συλληφθέντες αποδεικνύουν ολοφάνερα πόσο βρώμικο ρόλο παίζει το κράτος ενάντια στην τάξη μας.

Εμείς δεν πέφτουμε από τα σύννεφα ούτε εκπλαγήκαμε από τις πράξεις της ΕΛ.ΑΣ, γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τι σημαίνει καταστολή και βία και με ποιες πρακτικές χτυπούν την εργατική τάξη. Γνωρίζουμε πως στο κέντρο της στρατηγικής του κράτους για την καταστολή βρίσκεται το τσάκισμα των ταξικών/κοινωνικών αγώνων ώστε να μπορεί να επιβάλλει πλήρως και ανενόχλητα τους δικούς του όρους ισχύος μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Γιατί στην πραγματικότητα αυτό που φοβούνται κράτος και αφεντικά είναι η στιγμή που οι εκμεταλλευόμενοι αυτού του κόσμου θα κατανοήσουν την συλλογική τους δύναμη, θα οργανωθούν και θα σπάσουν τις αλυσίδες της υποταγής τους. Εμείς από την πλευρά μας θα στεκόμαστε πάντα απέναντι τους και θα τρέφουμε ατέρμονο μίσος και μένος ταξικό για κάθε έμμισθο κρατικό φρουρό που θα σηκώνει

χέρι εναντίον μας. Με όπλο την αλληλεγγύη μας και το ασίγαστο πάθος μας για μια άλλη κοινωνία, απελευθερωμένη από την μισθωτή σκλαβιά και την κρατική καταπίεση στηρίζουμε τους 2 συλληφθέντες και σηκώνουμε ανάστημα ενάντια στο κράτος και τις τακτικές του.

**Άμεση απόσυρση όλων των κατηγοριών
των 2 συλληφθέντων**

Η εργατιά στους δρόμους

Μίσος ταξικό για τους δυνάστες των ζωών μας

**ΤΑΞΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΔΥΤΙΚΕΣ ΣΥΝΟΙΚΙΕΣ
ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ
ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΤΗΚΕ ΣΤΙΣ 26/11**

Πανό στην κεντρική πλατεία Καματερού

Πανό στην κεντρική είσοδο του Πάρκου Τρίτση

Για την νέα εκπαιδευτική αναδιάρθρωση

Οι μεταρρυθμίσεις στον χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι ένα ζήτημα το οποίο επανέρχεται στο προσκήνιο ανά τακτά χρονικά διαστήματα κατά τις τελευταίες δεκαετίες στην Ελλάδα. Είναι γεγονός πως από τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, οπότε και παρατηρείται μια πρώτη μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και τα πανεπιστήμια ταυτίζονται με ένα σύνολο ριζοσπαστικών ταξικών και κοινωνικών αγώνων, θέτονται μια σειρά από ζητήματα όπως η ρύθμιση του αριθμού των εισακτέων, το ελάχιστο όριο φοίτησης, η θεσμική ισχύ ή όχι του πανεπιστημιακού ασύλου. Αυτά τα ζητήματα βρίσκονται έκτοτε υπό συνεχή συζήτηση και αναπροσαρμογή. Οι κατακτήσεις και οι υποχωρήσεις σ' αυτό το πεδίο συναρθρώνονται γύρω από την διαλεκτική σχέση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων που αναπτύχθηκαν με επίκεντρο τις φοιτητικές διεκδικήσεις και της επιθετικής κρατικής και καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που επιχειρούνταν σε κάθε περίοδο να εφαρμοστεί.

Για να μπορέσουμε όμως να αναλύσουμε τις εκάστοτε αναδιρθρώσεις στην εκπαίδευση πρέπει να τις εντάξουμε στο σωστό ιστορικό πλαίσιο όπως αυτό διαμορφώνεται από το επίπεδο της ταξικής πάλης και από την διαμόρφωση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής σε κάθε περίοδο. Η εκπαίδευση δεν αποτελεί μια αυτόνομη σφαίρα μέσα στον καπιταλισμό, αλλά έναν θεσμό που διαμορφώνεται για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες και τις επιδιώξεις του κεφαλαίου

και του κράτους. Έτσι λοιπόν από τα πρώτα στάδια εδραίωσης του καπιταλισμού ως συστήματος παραγωγής, δημιουργήθηκε η ανάγκη για την συγκρότηση ενός διακριτού θεσμού που να αναπτύσσει την επιστήμη με γνώμονα τα αστικά συμφέροντα και παράλληλα να παράγει το ειδικευμένο εργατικό δυναμικό που θα διοχετεύεται στην παραγωγική διαδικασία και θα ενσωματώνει ξανά παραγωγικά την επιστημονική γνώση. Αυτό τον ρόλο αναλαμβάνει να επιτελέσει το πανεπιστήμιο.

Έκτοτε μέσα στην ιστορική εξέλιξη, καθώς το καπιταλιστικό μοντέλο λαμβάνει διαφορετικά χαρακτηριστικά, τροποποιείται και η μορφή που λαμβάνει το πανεπιστήμιο. Οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, οι ανάγκες του κεφαλαίου για εργατικό δυναμικό και οι αλλαγές στην οργάνωση της παραγωγής είναι παράγοντες που επηρεάζουν άμεσα την διαμόρφωση του εκπαιδευτικού μοντέλου και κατά προέκταση του πανεπιστημίου. Έτσι λοιπόν, τις τελευταίες δεκαετίες στο πλαίσιο εφαρμογής των νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών, παρατηρείται μια στροφή προς την ιδιωτικοποίηση και την επιχειρηματοποίηση των πανεπιστημίων. Μέσα σ' αυτή την συνθήκη, η κρατική χρηματοδότηση όλο και μειώνεται ενώ παράλληλα επιχειρείται να μετακυληθεί το κόστος φοίτησης στις πλάτες των φοιτητών είτε μέσω της επιβολής διδάκτρων είτε με την κατάργηση ή υποβάθμιση των κρατικών παροχών.

Η αποδοτικότητα και η κερδοφορία έχουν αναχθεί στις δύο βασικές λέξεις κλειδιά για την λειτουργία του πανεπιστημίου και εκπληρώνονται μέσω της εντατικοποίησης του ρυθμού φοίτησης και της όλο και πιο στενής πρόσδεσης του με τις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς. Το πανεπιστήμιο

ακολουθώντας τις σύγχρονες απαιτήσεις του κεφαλαίου για γρήγορους ρυθμούς τεχνολογικής ανανέωσης θέτει σε προτεραιότητα την εφαρμοσμένη έρευνα και την ανάπτυξη των τεχνικών κλάδων. Ένα μεγάλο κομμάτι της χρηματοδότησης κατευθύνεται προς τις ερευνητικές δραστηριότητες οι οποίες εξυπηρετούν άμεσες κρατικές και καπιταλιστικές ανάγκες και τα αποτελέσματα τους διοχετεύονται πολλές φορές ως “καινοτομίες” ή “πατέντες” απευθείας στην αγορά. Έτσι το πανεπιστήμιο τείνει να προσομοιάζει με επιχείρηση που σκοπό του έχει την άμεση άντληση υπεραξίας και οι φοιτητές μετατρέπονται σε άμισθους ή χαμηλά αμειβόμενους και επισφαλείς εργαζομένους.

Συν τοις άλλοις, η πανεπιστημιακή εκπαίδευση συνδέεται άρρηκτα και με τις ανάγκες που υπάρχουν για εργατικό δυναμικό. Παρατηρούμε λοιπόν, να συντελείται μια αναδιάρθρωση των γνωστικών αντικειμένων με κριτήριο το ποιοι κλάδοι έχουν ζήτηση στην αγορά εργασίας. Παράλληλα με αυτή την αναδιάρθρωση, προωθείται η υπερεξειδίκευση, ο κατακερματισμός δηλαδή των γνώσεων ενός αντικειμένου σύμφωνα με τις ανάγκες που επιτάσσει η οργάνωση της παραγωγής. Τα επαγγελματικά δικαιώματα αποσυνδέονται από το πτυχίο και το βάρος δίνεται στην συνεχή κατάρτιση και την δια βίου μάθηση. Έτσι, αμέσως μετά το τέλος της σχολής, ο νέος αναγκάζεται να μπει σε ένα απέραντο κυνήγι απόκτησης νέων πιστοποιήσεων και δεξιοτήτων μέσα από σεμινάρια ή επιμορφωτικά προγράμματα ώστε να μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας. Όλοι οι παραπάνω παράγοντες οδηγούν στην παραγωγή ενός επιστημονικού εργατικού δυναμικού που διαθέτει υψηλή εξειδίκευση και

στην πλειοψηφία του έχει ιδιαίτερη ευελιξία και περικομμένα εργασιακά δικαιώματα.

Στα ελληνικά δεδομένα, οι μεταρρυθμίσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση κινούνται προς την κατεύθυνση που περιγράφηκε παραπάνω ακολουθώντας τα δυτικά πρότυπα. Δεν πρέπει να παραβλέψουμε ότι από το 2010 έως και σήμερα οι μεταρρυθμίσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση διαμορφώνονται πάνω στο έδαφος των δημοσιονομικών πολιτικών λιτότητας που περιορίζουν τις κρατικές δαπάνες και μέσα στο φόντο της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης και των υψηλών ποσοστών ανεργίας που ισχύουν ιδιαίτερα για τους νέους. Μέσα σ' αυτή την συνθήκη, η νεοφιλελεύθερη εκπαιδευτική αναδιάρθρωση μπορεί να μην έχει ολοκληρωθεί σε σύγκριση με τις συνθήκες που επικρατούν στα εκπαιδευτικά συστήματα άλλων ευρωπαϊκών κρατών αλλά βρίσκεται σε ισχύ προχωρώντας με σταθερούς βηματισμούς. Τα τελευταία χρόνια έχουν ψηφιστεί μια σειρά από μέτρα που στρώνουν το έδαφος στην νεοφιλελεύθερη επέλαση. Ένα είναι σίγουρο: το νομοσχέδιο Κεραμέως δεν έπεσε από τον ουρανό.

Ήδη από την περίοδο διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ο νόμος Γαβρόγλου θεσμοθέτησε τα διδάκτρα στα μεταπτυχιακά προγράμματα και άνοιξε τον δρόμο για την επιβολή διδάκτρων και σε προπτυχιακό επίπεδο με την ίδρυση ξενόγλωσσων επί πληρωμή τμημάτων. Παράλληλα, προχώρησε στην κατάργηση και την συγχώνευση τμημάτων και σχολών, απέσπασε την παιδαγωγική επάρκεια από μια σειρά καθηγητικών σχολών και θεσμοθέτησε το "προσοντολόγιο" για τις προσλήψεις στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση, επιβάλλοντας στους καθηγητές ένα συνεχές

καθεστώς αξιολόγησης και ένα ατελείωτο κυνήγι πιστοποιήσεων και σε σεμιναρίων.

Η ΝΔ παίρνοντας την κυβερνητική σκυτάλη και πιάνοντας το νήμα από εκεί που το άφησε ο νόμος Γαβρόγλου, ήρθε για να εφαρμόσει καθ' ολοκληρίαν το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα της θέλοντας να ικανοποιήσει τις χρόνιες αστικές επιδιώξεις για τον εξευρωπαϊσμό των ελληνικών πανεπιστημίων. Στον ένα και πλέον χρόνο διακυβέρνησης της έχει ψηφίσει μια σειρά από εκπαιδευτικά νομοσχέδια που μεταξύ άλλων συνδέουν το επίπεδο της κρατικής χρηματοδότησης προς τα ΑΕΙ με την αξιολόγηση τους και καθορίζουν αυτήν την αξιολόγηση με βάση ποιοτικά κριτήρια και μετρήσιμους καπιταλιστικούς στόχους όπως είναι η σύνδεση των προγραμμάτων σπουδών με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας και η ερευνητική τους δραστηριότητα. Επιπλέον, με το δεύτερο νομοσχέδιο Κεραμέως επαναφέρθηκε η Τράπεζα θεμάτων και ενισχύθηκε ο εξετασιοκεντρικός χαρακτήρας του Γυμνασίου και του Λυκείου με την αύξηση των εξεταζόμενων μαθημάτων.

Το νέο νομοσχέδιο που κατατέθηκε στην βουλή πριν από λίγες μέρες ήρθε ως ο επόμενος συνδυετικός κρίκος με όλα τα παραπάνω για να βαθύνει τους ταξικούς διαχωρισμούς και τις ανισότητες στην εκπαίδευση και να εντατικοποιήσει τους ρυθμούς φοίτησης με μέτρα όπως η ελάχιστη βάση εισαγωγής και το ανώτατο όριο φοίτησης. Το πρόσφατα κατατεθειμένο νομοσχέδιο είναι ένα ακόμη βήμα προς την ολοκλήρωση της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης και επιδιώκει να κάνει ένα “ξεσκαρτάρισμα” διατηρώντας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση τους πιο “παραγωγικούς” και “αποδοτικούς” οι οποίοι θα πρέπει να είναι έτοιμοι να ενσωματωθούν σε σύντομο χρονικό διάστημα στην αγορά

εργασίας. Για τους υπόλοιπους που δεν θα καταφέρουν να περάσουν ή που θα διαγραφούν, ως λύση προβάλλεται η ιδιωτική αγορά εκπαίδευσης και ωθούνται μαζικά προς τα ιδιωτικά ΙΕΚ.

Στο ίδιο νομοσχέδιο συμπεριλαμβάνονται και οι ρυθμίσεις για την σύσταση σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας, την ελεγχόμενη είσοδο στα πανεπιστήμια και την διαμόρφωση νέου πειθαρχικού δικαίου για τους φοιτητές. Είναι αλήθεια πως η συγκρότηση πανεπιστημιακής αστυνομίας είναι το μέτρο που έχει προκαλέσει τις μεγαλύτερες αντιδράσεις και έχει τεθεί στο επίκεντρο της κριτικής. Η ερμηνεία της συγκεκριμένης ρύθμισης όμως δεν πρέπει να αποκοπεί από το σύνολο των μεταρρυθμίσεων του νομοσχεδίου. Κι αυτό γιατί βρίσκεται σε μια οργανική σύνδεση μαζί τους. Η δημιουργία του συγκεκριμένου σώματος ειδικών φρουρών και η εγκαθίδρυση του μέσα στα πανεπιστήμια έρχεται για να περιφρουρήσει και να διαφυλάξει την ουσία των προηγούμενων, αυτού και των επόμενων νομοσχεδίων που θα ακολουθήσουν, η οποία δεν είναι άλλη από την επιβολή της σκληροπυρηνικής νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης που επιχειρείται να εφαρμοστεί στην εκπαίδευση. Αυτή η κατεύθυνση που τα τελευταία χρόνια εκφράζεται μεταξύ άλλων με την επιβολή διδάκτρων, την αξιολόγηση των ΑΕΙ με καπιταλιστικά κριτήρια, την ενίσχυση της ερευνητικής δραστηριότητας και τις διαγραφές φοιτητών, σχεδιάζεται να τεθεί κατά τα επόμενα χρόνια ακόμη πιο επιτακτικά με την δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων ή με την εφαρμογή ενός μεικτού συστήματος χρηματοδότησης όπως συμβαίνει στην Βρετανία και σε άλλα κράτη.

Ο στρατηγικός στόχος της κυβέρνησης σε ό,τι αφορά την εκπαιδευτική της πολιτική αλλά και γενικότερα σε όλα τα ταξικά και κοινωνικά πεδία έγκειται στην εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης ατζέντας της και στην οργάνωση της επίθεσης της προς την εργατική τάξη και την νεολαία ενόψει και των καταστρεπτικών συνεπειών του νέου επεισοδίου της κρίσης. Η επιβολή του δόγματος “νόμος και τάξη” είτε αυτό εκφράζεται με την όξυνση της κρατικής καταστολής στον δρόμο, είτε με την απαγόρευση και την διάλυση των συγκεντρώσεων, είτε με την θεσμική κατάργηση του ασύλου και την εγκατάσταση ειδικών φρουρών μέσα στα πανεπιστήμια δεν ισοδυναμεί με μια ιδεολογική εμμονή. Αντίθετα, αποτελεί μια ενδιάμεση τακτική η οποία δεν μπορεί να αποκοπεί από τις επιδιώξεις του κράτους όπως αυτές καθορίζονται στην παρούσα συγκυρία.

Η ερμηνεία του νέου σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας ως ένα χουντικό μέτρο καθώς και η αναζήτηση των καταγωγικών αιτιών της καταστολής στην “ακροδεξιά ιδεολογία” της κυβέρνησης εγκυμονεί πολλούς κινδύνους και μπορεί να οδηγήσει σε πολλαπλά ερμηνευτικά σφάλματα. Η παραπάνω ανάλυση μπορεί να στρώσει πολύ εύκολα τον δρόμο στην αριστερή αφομοίωση και την ανάθεση προς το δήθεν “λιγότερο καλό”. Η επαναφορά του ΣΥΡΙΖΑ στην διεκδίκηση της κυβερνητικής εξουσίας ήδη προετοιμάζεται και στο αμέσως επόμενο διάστημα θα επιχειρηθεί να κτιστεί πάνω στην αντιπαράθεση για “την αντιδημοκρατική καταστολή της ΝΔ” και στο μύθευμα “της εξόδου τη χώρας από τα μνημόνια” επί της διακυβέρνησης του. Επιπλέον, η επικέντρωση της πολιτικής διαμάχης στην ένταση της καταστολής και η προβολή τρομολαγνικών θεωριών για την “επέλαση της ακροδεξιάς” οδηγούν στον

παροπλισμό της αγωνιστικής δράσης και μεταφέρουν την πολιτική αντιπαράθεση στο κομμάτι του δικαιωτισμού και της καταγγελίας.

Η επιτυχής ή όχι εφαρμογή των κρατικών σχεδιασμών στα πανεπιστήμια θα κριθεί στην πράξη. Η αποτελεσματικότητα της κρατικής καταστολής δεν καθορίζεται ποτέ μονοσήμαντα αλλά εξαρτάται άμεσα από τις κοινωνικές και ταξικές δυναμικές που θα γεννηθούν και θα αναπτυχθούν στην αντίπερα όχθη. Η εναντίωση στο αστυνομικό σώμα για να φέρει αποτελέσματα δεν πρέπει μείνει στο κομμάτι των καταγγελιών και των αφορισμών αλλά πρέπει να περάσει στην έμπρακτη επίθεση. Οι ένστολοι φρουροί οι οποίοι έρχονται να εγκατασταθούν μέσα στα πανεπιστήμια ως εντεταλμένοι του κράτους για να διαφυλάξουν τα κέρδη και τις business του αστικού πανεπιστημίου θα πρέπει να λάβουν τις απαντήσεις που τους αξίζουν από τους φοιτητές και την αγωνιζόμενη κοινωνία εν γένει.

Τα πανεπιστημιακά ιδρύματα στην Ελλάδα φέρουν μια μακρά ιστορία η οποία είναι άμεσα συνδεδεμένη με ταξικές και κοινωνικές αντιστάσεις, με κοινωνικές εξεγέρσεις, με συγκρουσιακά γεγονότα και με την ιστορία του αναρχισμού. Από την κατάληψη της Νομικής και του Πολυτεχνείου το '73 έως τις καταλήψεις των πανεπιστημίων του κέντρου στην εξέγερση του 2008, από την κατάληψη του Χημείου το '85 έως την κατάληψη και τις συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο του '95, τα πανεπιστήμια έχουν λειτουργήσει σε πλείστες περιπτώσεις ως σημεία αναφοράς για τους κοινωνικούς αγώνες και την αναρχική δράση και έχουν αναχθεί σε σύμβολα αντίστασης και αγώνα.

Αυτούς τους συμβολισμούς και αυτήν την οδυνηρή για το κράτος και την αστική τάξη χρήση των πανεπιστημίων θέλουν να απονεκρώσουν με την πλήρη πολιτική και κοινωνική αποστείρωση τους και την διαμόρφωση τους σε απόλυτη σύμπνοια με τις κρατικές και καπιταλιστικές επιταγές. Η δράση και η παρέμβαση μας μέσα στα πανεπιστήμια, ως φοιτητές, ως κομμάτι της εργατικής τάξης και ως πολιτικά στρατευμένοι αναρχικοί, ποτέ δεν μας παραχωρήθηκε ως δικαίωμα από οποιαδήποτε κράτος αλλά κατακτήθηκε μέσα από επίπονους και πολλές φορές αιματηρούς αγώνες. Αναλογιζόμενοι/ες λοιπόν τα λάθη, τις αστοχίες και τις ελλείψεις των αγώνων του παρελθόντος πρέπει να περάσουμε στην αντεπίθεση και να ξανακάνουμε τα πανεπιστήμια κάστρα αντίστασης και αγώνα.

Είναι γεγονός πως φοιτητικοί αγώνες του παρελθόντος κατάφεραν να ανακόψουν μια σειρά από κρατικούς σχεδιασμούς και να επιτύχουν κάποιες μερικές νίκες. Όμως οι φοιτητικοί αγώνες που αναδύονται σε περιόδους ψήφησης “νόμων – πλαισίων” όσο μαζικοί και συγκρουσιακοί κι αν είναι, εάν δεν εμπεριέχουν μια δομική κριτική του αστικού θεσμού της εκπαίδευσης και μια σύνδεση με το επαναστατικό πρόταγμα, μπορεί να λειτουργήσουν μόνο ως “βαλβίδες αποσυμπίεσης” και να οδηγήσουν σε μερικές και πρόσκαιρες νίκες, οι οποίες πολύ εύκολα μπορούν να καταστούν αφομοιώσιμες. Η οργάνωση της εκπαίδευσης σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες της κοινωνίας και η προαγωγή της ολοκληρωμένης παιδείας για τους ανθρώπους μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από την επαναστατική ανατροπή του κρατικοκαπιταλιστικού συστήματος και των θεσμών του και την εγκαθίδρυση της ελευθεριακής, αταξικής και ακρατικής κοινωνίας για την

οποία αγωνιζόμαστε στην βάση των ιστορικών προταγμάτων του αναρχισμού.

Να μετατρέψουμε την μέρα ψήφισης του νέου νομοσχεδίου σε μέρα μάχης

Οργάνωση – Συλλογικοποίηση – Αγώνας μέσα και έξω από τις σχολές

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση και η ανοικοδόμηση της εκπαίδευσης σε ελευθεριακές και εξισωτικές βάσεις

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗΣ ΑΠΕΥΘΥΝΣΗΣ ΣΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ: ΘΑΝΑΤΟΣ, ΜΑΖΙΚΟΣ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΤΩΧΕΙΑ

Τους τελευταίους 10 μήνες ζούμε μέσα σε μία "νέα κανονικότητα". Η εφαρμογή ολοκληρωτικών μέτρων πειθαρχίας και ελέγχου, η επιβολή του μαζικού εγκλεισμού, η κοινωνική απομόνωση και οι απαγορεύσεις των μετακινήσεων συνθέτουν το σκηικό της κοινωνικής ασφυξίας που βιώνουμε. Η φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας όλο και μεγαλώνεται, το ποσοστό της ανεργίας όλο και αυξάνεται, εργατικά κερημένα και κοινωνικές ελευθερίες που έχουν κερδηθεί εδώ και αιώνες καταλούνται με διαδικασίες εκφrees.

ΤΟ ΚΑΘΥΜΑΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ

Ενώ το πρώτο lockdown επιβλήθηκε με επιχείρημα την "αγορά χρόνου" ώστε να σταματήσει η μεγάλη διασπορά και να υπάρξει προετοιμασία για την αντιμετώπιση της επιδημίας στην συνέχεια, κανένα ουσιαστικό μέτρο δεν λήφθηκε για την υγειονομική θωράκιση της κοινωνίας. Αντίθετα όλο αυτό το διάστημα ζούμε μέσα στα παράδοξα και τις αντιφάσεις του καπιταλισμού.

Αντί για προσλήψεις γιατρών και νοσοκόμων ο κρατικός σχεδιασμός περιλαμβάνει 15.000 μόνιμες προλήψεις στον στρατό και αγορές στρατιωτικών εξοπλισμών δισεκατομμυρίων. Αντί για νέες νοσοκομειακές υποδομές και πρόσθετες κλίνες ΜΕΘ τα κρατικά κονδύλια ρέουν άφθονα για την κατασκευή αποτυχημένων έργων στο κέντρο τη πόλης (βλ. μεγάλος περίπαιτος) και για "δωράκια" ύψους 20εκ. προς τα ΜΜΕ. Το ρημαγμένο από όλες τις κυβερνήσεις Ε.Σ.Υ. καταρρέει, με τους εργαζόμενους γιατρούς και νοσηλεύτές/τριες να δίνουν μια άνιαση μάχη.

ΤΟ LOCKDOWN ΩΣ ΧΡΥΣΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

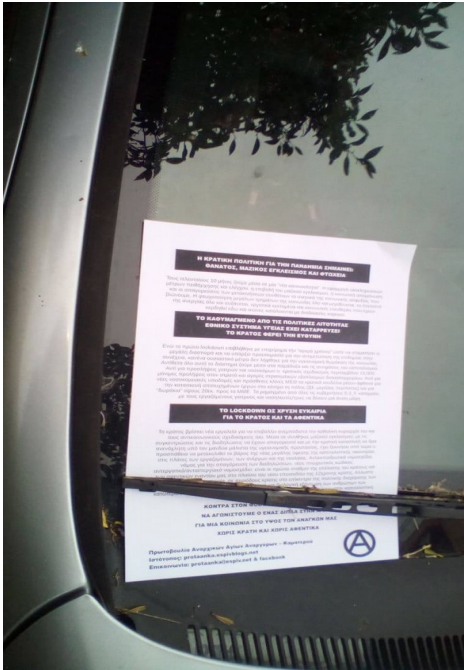
Το κράτος βρίσκει νέα εργαλεία για να επιβάλλει ανεμπόδια την καθολική κυριαρχία του και τους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς του. Μέσα σε συνθήκες μαζικού εγκλεισμού, με τις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις να έχουν απαγορευτεί και με την κρατική καταστολή να δρα ανενόχλητη υπό τον μανδύα μάλιστα της υγειονομικής προστασίας, έχει ξεκινήσει από τώρα η προσπάθεια να μετακυλιθεί το βάρος της νέας μεγάλης ύφεσης της καπιταλιστικής οικονομίας στις πλάτες των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας. Αντικειμενικά νομοσχέδια, νόμος για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, νέος πτωχευτικός κώδικας, αντεργατικό/αντιαπεργιακό νομοσχέδιο: είναι οι πρώτοι σταθμοί της επέλασης του κράτους και των αφεντικών εναντίον μας στο πλαίσιο του νέου επεισοδίου της 12χρονης κρίσης. Άλλωστε όπως έχει δείξει και η ιστορία, σε περιόδους κρίσης στο επίκεντρο της πολιτικής διαχείρισης των κρατών βρίσκεται η οικονομική, κοινωνική και βιολογική εξόντωση των ανθρώπων των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, εκείνων που κάθε φορά περισσεύουν στην καπιταλιστική μηχανή τους.

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΝ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΗΤΤΟΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ Ο ΕΝΑΣ ΔΙΠΛΑ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού
Ιστότοπος: protaanka.espinblogs.net
Επικοινωνία: protaanka@espin.net & [facebook](#)

***Ανακοίνωση που μοιράζεται χέρι με χέρι σε χιλιάδες
αντίτυπα στις δυτικές συνοικίες***

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ: ΘΑΝΑΤΟΣ, ΜΑΖΙΚΟΣ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΤΟΧΕΙΑ

Ηδη εκατοντάδες άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους και εκατομμύρια έχουν χάσει τη δουλειά τους. Η οικονομία της χώρας έχει σταματήσει να λειτουργεί και η κοινωνία έχει καταρρεύσει. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

ΤΟ ΚΑΘΥΝΑΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ

Εάν οι αρχές λάμβαναν επιμέρους μέτρα από την αρχή της κρίσης, η κατάσταση θα ήταν διαφορετική. Η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης και η κατάσταση είναι απελπιστική. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

ΤΟ LOCKDOWN ΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ

Το lockdown είναι μια μέτρα που λαμβάνεται για να ελεγχθεί η εξάπλωση της νόσου. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

ΚΟΙΝΑ ΣΤΟΙΧΙΑ
ΜΑΓΙΣΤΕΥΣΕΙΣ ΟΙ ΟΜΑΔΕΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ
ΓΙΑ ΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΕΛΤΑΙΟΥ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΕ ΔΕΙΞΕΙΣ

Πρωτοβουλία Ανθρώπων είναι...
Instagram: @antropoi.gr
Επισκεφθείτε: antropoi.gr & Facebook

A

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ: ΘΑΝΑΤΟΣ, ΜΑΖΙΚΟΣ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΤΟΧΕΙΑ

Ηδη 10 χιλιάδες άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους και εκατομμύρια έχουν χάσει τη δουλειά τους. Η οικονομία της χώρας έχει σταματήσει να λειτουργεί και η κοινωνία έχει καταρρεύσει. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

ΤΟ ΚΑΘΥΝΑΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ

Εάν οι αρχές λάμβαναν επιμέρους μέτρα από την αρχή της κρίσης, η κατάσταση θα ήταν διαφορετική. Η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης και η κατάσταση είναι απελπιστική. Η κατάσταση είναι απελπιστική και η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

ΤΟ LOCKDOWN ΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ

Πανό στο Πάρκο Τρίτση

“ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ” ΑΦΙΣΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

MERRY CRISIS AND HAPPY NEW FEAR

Τι ακριβώς να γιορτάσουμε?!

Την ανεργία?
Την φτώχεια και την εξαθλίωση?
Τον τρόμο και τον φόβο?
Την αποξένωση?
Την αβεβαιότητα για
το αύριο?
Την καταστολή?

Οργανωνώμαστε για έναν
Επαναστατικό νέο χρόνο:

Με υγεία
Με αγώνα
Με αλληλεγγύη
Με πείσμα
Με πάθος για τη λευτεριά

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων-Καματερού
Επικοινωνία: protaanka@espin.net & facebook

Παράρτημα

Ένας χρόνος από την Αντικρατική Διαδήλωση έναντια στους “μεταμνημονιακούς μύθους και την συστημική κανονικότητα”

Τον Ιούνιο του 2019 η Νέα Δημοκρατία αντικατέστησε τον ΣΥΡΙΖΑ στο τιμόνι της πολιτικής διαχείρισης. Η εναλλαγή των κυβερνήσεων συντελέστηκε μέσα ένα τεχνητό κλίμα καθεστωτικών θριαμβολογιών για το «τέλος των μνημονίων», την «έξοδο στις αγορές» και την επαναφορά της «κανονικότητας». Το κλίμα αυτό, το οποίο καλλιεργήθηκε συστηματικά από την απελθούσα κυβέρνηση, συνεχίστηκε από την σημερινή η οποία συνέδεσε την εκλογή της με διαβεβαιώσεις για επαναφορά στην “ανάπτυξη”. Οι παραπάνω εκατέρωθεν θριαμβολογίες, κατέρρευσαν οριστικά τον Μάρτιο του 2020 με την εκδήλωση της νέας οικονομικής ύφεσης.

Οι εκλογές του καλοκαιριού του 2019 ήταν οι πρώτες εθνικές εκλογές από το 2009 και μετά, οι οποίες διεξήχθησαν έπειτα από 4 χρόνια σταθερής διακυβέρνησης και ανέδειξαν αυτοδύναμο κυβερνητικό σχηματισμό. Όλα τα προηγούμενα χρόνια εν μέσω εφαρμογής των δανειακών συμβάσεων, οι διαδοχές των κυβερνήσεων ήταν συχνές και οι κυβερνήσεις συνεργασίας αποτέλεσαν το όχημα της αστικής πολιτικής διαχείρισης. Τα εκλογικά ποσοστά διαμοιράζονταν μεταξύ των κομμάτων, η εκλογική αποχή διευρυνόταν και στο κοινοβουλευτικό τοπίο εμφανίζονταν κομματικοί μηχανισμοί «μίας χρήσης» ως αποτέλεσμα της

μεγάλης κρίσης στην πολιτική εκπροσώπηση του κοινωνικού σώματος.

Έχουμε μιλήσει πολλές φορές για τον ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ ως φορέα πολιτικής ομαλοποίησης και αναμόρφωσης του αστικού πολιτικού συστήματος, ως «κυματοθραύστη» των κοινωνικών αντιστάσεων. Άλλωστε αυτός ήταν διαχρονικά ο ρόλος της σοσιαλδημοκρατίας. Η συστημική προσφορά του δεν περιορίζεται αποκλειστικά στην ανάληψη των αστικών καθηκόντων επέκτασης των μνημονίων χωρίς κοινωνικές αντιδράσεις, ούτε στον αφομοιωτικό του ρόλο. Η «πρώτη φορά αριστερά» επανέφερε μια παροδική και επίπλαστη «κανονικότητα» έπειτα από ταραγμένα χρόνια, παρέχοντας οξυγόνο ζωής και αγορά χρόνου στην ελληνική αστική τάξη και το κράτος για να σχεδιάσουν προσεκτικά τα επόμενα βήματα της βίαιης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Αυτή η «κανονικότητα» πήρε μορφή στην αναβίωση του δικομματισμού (με την ταυτόχρονη διατήρηση υψηλών ποσοστών εκλογικής αποχής), την μονιμοποίηση του εγκλωβισμού στην κυβερνητική ανάθεση και την διάχυτη απογοήτευση και αίσθηση ματαίωσης μεγάλων τμημάτων της κοινωνικής βάσης. Επισφραγίστηκε με φόντο την Ιθάκη στο περίφημο «τέλος των μνημονίων», τον μεγαλύτερο μύθο της αριστερής διακυβέρνησης ο οποίος έμεινε ταξικά αναπάντητος και εν πολλοίς πιστευτός.

Η ανάληψη της διακυβέρνησης από την Νέα Δημοκρατία ήταν θέμα χρόνου. Η εξάντληση της τετραετίας από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτέλεσε προϊόν κοινωνικής νομιμοποίησης της κυβερνητικής πολιτικής, αλλά πολιτική τρίπλα με στόχο την λήξη της τρίτης δανειακής σύμβασης και το αυτοπρομοτάρισμα της κυβέρνησης της αριστεράς, ως αυτή που «έβγαλε την χώρα από τα μνημόνια». Ένα αφήγημα πάνω στο οποίο χτίστηκαν οι όποιες προσπάθειες

επανεκλογής και παραμονής του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβερνητική εξουσία, με την παράλληλη στρατολόγηση των προεκλογικών «επιδομάτων» με χρήματα προερχόμενα από τα ματωμένα πλεονάσματα. Βέβαια, το υποτιθέμενο «τέλος των μνημονίων» δεν αρκούσε για την παράταση της κυβερνητικής θητείας του ΣΥΡΙΖΑ και οι κύκλοι της Κουμουνδούρου ασφαλώς το γνώριζαν. Το χαρτί αυτό θα «ριχτεί» αργότερα, στην προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να διεκδικήσει και πάλι με αξιώσεις την πολιτική εξουσία σε επικείμενες εκλογές. Μέχρι στιγμής απλώς συνεπικουρεί, στην κυβερνητική ατζέντα της Νέας Δημοκρατίας, από την θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Από την πλευρά μας, τον Μάιο του 2018 λίγο πριν την επίσημη έξοδο στις κεφαλαιαγορές και την συνακόλουθη ανακοίνωση της «μεταμνημονιακής εποχής» από την Ιθάκη, σημειώναμε: “Η επικείμενη «έξοδος στις αγορές» θα σηματοδοτήσει και την οριστική «έξοδο» του σύριζα από το πολιτικό προσκήνιο. Επιχειρώντας να εξασφαλίσει έναν δεύτερο μακροπρόθεσμο δανεισμό από τις κεφαλαιαγορές (τέσσερα χρόνια μετά το 5ετες δάνειο της κυβέρνησης Σαμαρά), ο σύριζα θα προσφύγει σε εκλογές έχοντας ως «χαρτί» το μύθευμα του «τέλους των μνημονίων». Ένα «τέλος» νομοτελειακά ψευδές που δεν θα μπορέσει να παρασύρει και να γεννήσει φρούδες ελπίδες αντίστοιχες του 2015 και φυσικά θα συνοδευτεί από επιπρόσθετα μέτρα ταξικής λεηλασίας και κοινωνικής αφαίμαξης.”

Η ίδια η πραγματικότητα επαλήθευσε τις παραπάνω εκτιμήσεις. Το δήθεν τέλος των μνημονίων συνοδεύτηκε όχι μόνο από μέτρα καταλήστευσης του κοινωνικού πλούτου, αλλά και από ένα σύνολο μέτρων αυτοματοποιημένης δημοσιονομικής προσαρμογής και εποπτείας με ισχύ δεκαετιών. Αντίστοιχα, η κάθοδος του ΣΥΡΙΖΑ στον

προεκλογικό αγώνα, δεν ήταν άλλη από αυτήν που υπογραμμίζαμε και βέβαια «δεν γέννησε τις φρούδες ελπίδες του 2015». Έτσι, μετά την εκλογική αναμέτρηση του Ιουλίου του 2019, η Ν.Δ επανήλθε στην πολιτική εξουσία, πιο “απελευθερωμένη” από ποτέ για να θέσει στο επίκεντρο της πολιτικής της μια σκληροπυρηνική νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση, συνεπικουρούμενη παράλληλα από μια αστική τάξη πιο αντιδραστική από ποτέ, όπως ανέκαθεν συμβαίνει ιστορικά μετά από μια περίοδο «σοσιαλδημοκρατικής» διακυβέρνησης. Η κοινωνική πλειοψηφία, σαν ξεχειλωμένο εκκρεμές από την μία διατήρησε σε υψηλά επίπεδα τα ποσοστά εκλογικής αποχής και από την άλλη εξαπατήθηκε έτι μια φορά ακόμη αναδεικνύοντας αυτοδύναμα σε κυβέρνηση ένα από τα πιο απεχθή αστικά μορφώματα της ελληνικής πολιτικής σκηνής. Όπως είπε και ο δανέζικος τύπος: « Οι Έλληνες ξαναψήφισαν αυτούς που τους έβαλαν στα μνημόνια.» .

Τον Ιανουάριο του 2020, η νέα κυβερνητική διαχείριση συμπλήρωνε μισό χρόνο στην κεφαλή του κράτους, έχοντας ήδη δώσει τα διαπιστευτήρια της στο κεφάλαιο με ένα σύνολο πρωτοβουλιών: φοροελαφρύνσεις για επιχειρήσεις, «επιτελικό κράτος», κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου κ.α. Η “ανάπτυξη” και η οικονομική μεγέθυνση που θα επιτυγχάνονταν από την προσέλκυση επενδύσεων είχαν αναχθεί σε βασική σημαία της κυβερνητικής πολιτικής. Την ίδια περίοδο, είχαν αρχίσει να διαφαίνονται οι ενδείξεις για ένα νέο επεισόδιο της συστημική κρίσης το οποίο βρισκόταν προ των πυλών. Άλλωστε η οικονομική συρρίκνωση – έναντι της μεγέθυνσης – είχε ήδη σημειωθεί πριν την εκδήλωση του covid-19 στην Ελλάδα, ενώ η προσέλκυση επενδύσεων – που τάχα θα υποκαθιστούσε την σοσιαλδημοκρατική φοροληστεία – ήταν αναμενόμενο ότι δεν θα επιδρούσε στην «πραγματική οικονομία», πόσο

μάλλον να κάλυπτε τους μνημονιακούς στόχους για τα πρωτογενή πλεονάσματα, κάτι που θα επιβεβαιωνόταν αν δεν ξέσπαγε η νέα ύφεση και δεν παρατείνονταν αυτοί οι στόχοι.

Μέσα σ' αυτή την συγκυρία, μια πρωτοβουλία αναρχικών συντρόφων και συντροφισσών είχε ξεκινήσει να προετοιμάζει την διοργάνωση μιας αντικρατικής πολιτικής διαδήλωσης ως απάντηση στην συστημική προετοιμασία ενόψει του επικείμενου επεισοδίου της δομικής καπιταλιστικής κρίσης: «ενάντια στους μεταμνημονιακούς μύθους και την συστημική κανονικότητα», όπως ανέγραφε και η αφίσα της διαδήλωσης. Κεντρικό περιεχόμενο και στόχος της συγκεκριμένης αγωνιστικής πρωτοβουλίας ήταν να αμφισβητήσει τις κυρίαρχες αφηγήσεις της περιόδου περί “μεταμνημονιακής εποχής”, “εξόδου από την κρίση” και “οικονομικής ανάκαμψης”. Η δε κυβερνητική διαδοχή του ΣΥΡΙΖΑ από την ΝΔ δεν αναγνώστηκε ως το πέρασμα από την “αριστερά” στην “δεξιά”, αλλά ερμηνεύτηκε ως αυτό που ήταν: μια εναλλαγή μοντέλων διαχείρισης.

Ταυτόχρονος στόχος ήταν να σπάσει η επικίνδυνη αντίληψη πως για την καταστολή «φταίει η κακιά δεξιά ΝΔ και ο Χρυσοχοϊδης», μια ρητορική ιδιαίτερα ευνοϊκή για τους σοσιαλδημοκρατικούς διαμεσολαβητές των κοινωνικών αιτημάτων. Η αντι-δεξιά ρητορική η οποία κυριαρχούσε εκείνη την περίοδο, εκφραζόταν με ευκαιριακές συνεργασίες και μέτωπα μίας χρήσης ενάντια στην καταστολή και έθετε στο επίκεντρο το κύμα εκκενώσεων των καταλήψεων αποκομμένα από το ιστορικό πολιτικό και οικονομικό πλαίσιο της συγκυρίας, προβάλλοντας την καταστολή των «χώρων του αγώνα» ως ιδεολογική εμμονή της δεξιάς κυβέρνησης της ΝΔ. Στον αντίποδα αυτής της ανάλυσης, η Αντικρατική διαδήλωση της 18ης Γενάρη, προσπάθησε να

τοποθετήσει την κρατική καταστολή ως τακτική του κράτους για την εκπλήρωση των αστικών επιδιώξεων, ως προπομπό μιας γενικευμένης ταξικής επίθεσης που ερχόταν. Η πολιτική στόχευση της διοργάνωσης της Αντικρατικής Διαδήλωσης επιχείρησε να αναδείξει πως η συστημική κρίση δεν έχει τελειώσει και ότι η κρατική καταστολή εκείνου του διαστήματος δεν ήταν προϊόν ιδεολογικών εμμονών της κυβερνώσας «δεξιάς», αλλά η μικρογραφική αποτύπωση μιας κατασταλτικής ατζέντας που προετοιμαζόταν, με φόντο το νέο επεισόδιο της συστημικής κρίσης το οποίο έπρεπε και πρέπει να απαντηθεί μέσω της οργάνωσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων.

Ένας ακόμη από τους στόχους που οδήγησαν στην οργάνωση και την πραγματοποίηση της πορείας αφορούσε το σπάσιμο του κλίματος φόβου. Σε αυτό η διαδήλωση απέτυχε. Η διασπορά fake news για τους σκοπούς της και τα τρομολαγνικά σενάρια που ψιθυρίζονταν για την «καταστολή που θα δεχτεί», παραμέρισαν στην αντίληψη πολλών τα πολιτικά χαρακτηριστικά της. Η αποφυγή στελέχωσης της πορείας δεν δικαιολογούνταν με βάση τα πολιτικά χαρακτηριστικά ή τους τακτικούς της στόχους, αλλά με όρους “εμπιστοσύνης στον δρόμο”. Λογικές που περισσότερο ταιριάζουν με κλειστές σέκτες, παρά με τον ελευθεριακό αγώνα όπου οι αναρχικοί αγωνιστές καλούνται να δώσουν πολύ μεγαλύτερης έντασης μάχες και να σταθούν στον δρόμο ο ένας δίπλα στην άλλη συνενωμένοι στην βάση των πολιτικών και αξιακών τους θέσεων και στην βάση των κοινών αγωνιστικών τους στόχων.

Σε αυτό το πλαίσιο, άνθρωποι που δεν έχουν καμία σχέση με την έννοια της οργάνωσης την επικαλούνταν ως πρόσχημα επικάλυψης των κατασταλτικών φόβων τους, άλλοι αξιολογούσαν το κάλεσμα με βάση την αριθμητική

σύσταση των διοργανωτών και κάποιοι ανακαλούσαν τις δεσμεύσεις τους κατόπιν παραινήσεων για το «ξύλο που θα φάνε από την αστυνομία». Κάπως έτσι, αναδείχθηκαν για μια ακόμη φορά τα ανεπαρκή αξιολογικά, πολιτικά κριτήρια ανθρώπων που αυτοαποκαλούνται αναρχικοί και των οποίων κινητήρια καύσιμα αποτελούν οι δημόσιες σχέσεις μέσα στο μικροσύμπαν του «χώρου», η εκ του ασφαλούς σύγκρουση για την ικανοποίηση αδρεναλίνης και ο εναλλακτικός “φασεϊσμός”. Δυστυχώς, όχι αυτά που θα περίμενε κανείς, όπως η οργάνωση ενός επαναστατικού κινήματος, οι ελευθεριακές αξίες και τα αναρχικά προτάγματα για μια ακρατική και αταξική κοινωνία. Απ’ την άλλη, υπήρξαν πολλοί/ες σύντροφοι και συντρόφισσες που εργάστηκαν για την υλοποίηση και επιτυχία της Αντικρατικής Διαδήλωσης και της προπαρασκευαστικής και προπαγανδιστικής της καμπάνιας, παρά το γεγονός ότι κάποιοι/ες εξ’ αυτών, δεν είχαν συνδιαμορφώσει εξ αρχής το πολιτικό πλαίσιο, κάτι που κατ’ εμάς, είναι προς τιμήν τους.

Εν τέλει, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε με την συμμετοχή 250 με 300 διαδηλωτών/τριων. Ήταν μια από τις τελευταίες πορείες πριν την επιβολή του πρώτου lockdown και της νέας οικονομικής ύφεσης, που κατά μία έννοια την προϋπάντησε. Προς διάψευση των «φημών» των ημερών, ούτε αιμόφυρτοι/ες υπήρξαν, ούτε γέμισε συλληφθέντες/ισσες η ΓΑΔΑ. Η Αντικρατική Διαδήλωση της 18ης Ιανουαρίου του 2020 ήταν μια αναρχική πολιτική διαδήλωση από τις πολλές που έπονται, στην πορεία οικοδόμησης ενός επαναστατικού κινήματος ανατροπής και τίποτα παραπάνω. Ένα μικρό στάσιμο ανάμεσα σ’ άλλα που ακολούθησαν και τα επόμενα που θα ακολουθήσουν. Ένα αγωνιστικό στάσιμο που ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων-Καματερού χαιρετίζουμε συντροφικά, καθώς στηρίζουμε τέτοιου είδους πρωτοβουλίες συντρόφων και

συντροφισσών που κατευθύνονται προς μια κοινή στοχοθεσία δράσης και αγώνα.

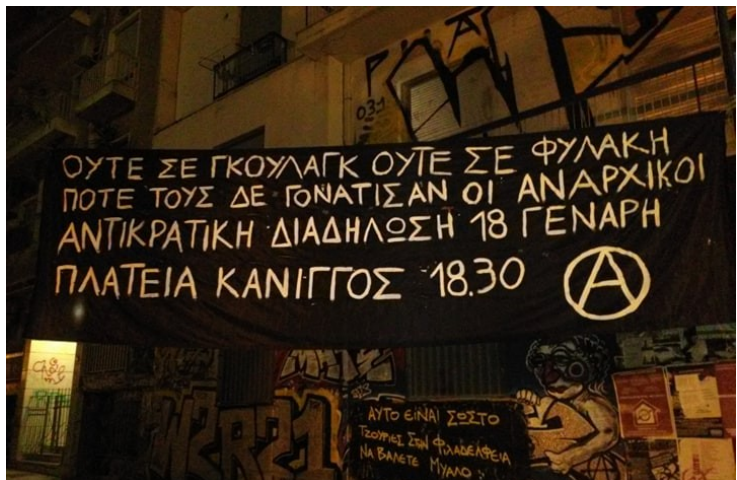
Έναν χρόνο μετά, με τους «μεταμνημονιακούς μύθους» να έχουν πλέον καταρρεύσει και με την «συστημική κανονικότητα» να μυρίζει μπαρούτι, οι μαύρες μέρες που υπόσχονται το κράτος και οι καπιταλιστές, ας συναντήσουν τις «μαυροκόκκινες» ημέρες των οργανωμένων αγώνων, των συλλογικών μαχών και των ταξικών και κοινωνικών συγκρούσεων. Για να ανοίξει επιτέλους το απελευθερωτικό μονοπάτι της επαναστατικής προοπτικής και της Αναρχίας.

Υ.Γ. Το παρόν κείμενο επ' ουδενί δεν αποτελεί «απολογιστικό» έναν χρόνο μετά, ούτε και αξιώνει να εκπροσωπήσει το σύνολο των διοργανωτών/τριων. Ούτε βέβαια σκοπός του είναι να αναδείξει την εν λόγω διαδήλωση ως κάποιο «μεγάλο γεγονός», «σταθμό» κ.λ.π. Η αναδρομή συνδέεται με τα πολιτικά χαρακτηριστικά και το σκεπτικό της διαδήλωσης και όχι απαραίτητα με την διαδήλωση ως στιγμή. Ας εκληφθεί ως ένα κείμενο συλλογικών στοχασμών και αναδρομών.

**ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, ΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΗΣ
ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΤΗΣ 18ης ΓΕΝΑΡΗ**

“Γίνεται φανερό ότι είναι απλά ηλίθιο να εκλέγεις λίγους ανθρώπους και να τους εμπιστεύεσαι το καθήκον της θέσπισης νόμων για κάθε πιθανό θέμα, το οποίο οι περισσότεροι απ’ αυτούς αγνοούν εντελώς. Γίνεται κατανοητό ότι η αρχή της πλειοψηφίας είναι ανεπαρκής όπως και οποιοδήποτε άλλο είδος αρχής, κι η ανθρωπότητα αναζητάει και βρίσκει νέες διεξόδους για την επίλυση των προβλημάτων που εκκρεμούν.”

*100 χρόνια από τον θάνατο του Πιοτρ Αλεξέγιεβιτς Κροπότκιν
(9 Δεκεμβρίου 1842 – 8 Φεβρουαρίου 1921)*

